

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΝ ΜΕΡΙΜΝΗ.

ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛ. ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
(ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»)

ΕΤΟΣ Δ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 | 1-15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1955 | ΑΡΙΘ. 20-21

ΤΟ ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΚΟΝ

Ἡ εἰς τὸν Τύπον ἀναγραφεῖσα εἰδησις περὶ τοῦ κα-
ταρτισμοῦ Ἐπιτροπῆς πρὸς ἀναψηλάφησιν τοῦ ζητήματος τῆς
μισθοδοσίας τῶν Ἐφημερίων πρέπει πράγματι νὰ χαιρετισθῇ
ὡς μίᾳ ἀπόδειξις τῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως κατανοήσεως τῆς
σοβαρότητος τοῦ θέματος καὶ τοῦ πρὸς τὴν πρέπουσαν ἐπί-
λυσιν τούτου ἐνδιαφέροντός της. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι ἐπὶ κε-
φαλῆς τῆς Ἐπιτροπῆς εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ Πρωθιεράρχης τῆς
Ἐκκλησίας μας, ὁ ὑπὲρ πάντα ἄλλον κατέχων τὸ θέμα τοῦτο, εἰς
ὄλον αὐτοῦ τὸ βάθος καὶ τὴν ἔκτασιν, καὶ ὑπὲρ πάντας ἐνδιαφερό-
μενος διὰ τὴν ἐπίλυσίν του, ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητον ἐγγύησιν
καὶ περὶ τῆς ὀρθότητος τῶν συμπερασμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ
καταλήξῃ ἢ ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς νέας πραγματικότητος τῶν
οἰκονομικῶν συνθηκῶν μελέτη τοῦ ζητήματος, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς
πρακτικῆς ἀξίας τῶν συμπερασμάτων τούτων. Διότι, ἐν ᾧ εἶναι
πάντοτε βέβαιον, ὅτι πολὺ ἀπέχει τῆς πράξεως ἢ θεωρίας ἐπὶ θε-
μάτων, ὧν ἡ ἐπίλυσις δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἐκ τῆς ὀρθῆς ἐκτιμή-
σεώς των ἀπὸ μέρους τῶν μελετώντων αὐτά, εἶναι ἐξ ἴσου βέ-
βαιον, ὅτι ἡ Α. Μακαριότης μήτε εἰς θεωρίας ἀνεφαρμόστους
συνηθίζει νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν, μήτε εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι
θὰ ἠδύναντο ν' ἀφήσουν ἐκθετα τὰ συμπεράσματα τῶν μελετῶν
του. Ἡ δὲ μέχρι τοῦδε ἐπὶ τοῦ προκειμένου πείρα ἔχει ἀποδεί-
ξει καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του διὰ τὸ ζήτημα, ἀλλὰ καὶ τὴν πρακτι-
κότητα καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητα, μὲ τὴν ὁποίαν δύναται νὰ
τὸ ἀντιμετωπίσῃ. Ἄλλως τε, καὶ ἡ κατ' ἀρχὴν πρώτη ἐπίλυσίς τοῦ
ζητήματος καὶ ἡ ἐν συνεχείᾳ προοδευτικὴ της ἐξέλιξις καὶ ἡ πρὸ
ὀλίγου μόλις διάσωσίς της ἀπὸ τὴν βεβαίαν ἀνατροπὴν, ἡ ὁποία ἐπ'
ἀρκετὸν τὴν ἠπέλιπεν, εἶναι κατορθώματα τῆς σοφῆς καὶ σθεναρᾶς

«Ὁ Χριστὸς ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν».

(Ἐφεσ. 2,14)

διαχειρίσεώς τοῦ θέματος ἀπὸ μέρους τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῆς πειθοῦς, ἣν ἠδυνήθη ν' ἀσκήσῃ ἐπὶ τῶν ἀρμοδίων παραγόντων.

Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ ἰδία ἡ Κυβέρνησις ἀνέλαβεν ἤδη τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συστάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην τοῦ θέματος, τοῦτο πρέπει ἐξάπαντος νὰ σημαίνει, ὅτι ὑπάρχει, ἀφ' ἑνός μὲν, πλήρης ἐκ τῶν προτέρων ἡ ἀναγνώρισις, τῆς σημερινῆς ἀνεπαρκείας τῆς εἰς τοὺς Ἐφημερίους παρεχομένης οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅλη ἡ ἀγαθὴ διάθεσις, διὰ πᾶσαν δυνατὴν ἀναπροσαρμογὴν τῆς ἐνισχύσεως ταύτης. Εἶναι δὲ τοῦτο πρὸς τιμὴν τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον ἀναγνωρίζει, ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἐφημεριακοῦ μας Κλήρου ἔχει τοὺς καλλιτέρους — παρ' ὅλας τὰς ἀναποφεύκτους ἀκόμη ἑλλείψεις — καὶ τοὺς ἀποτελεσματικωτέρους σημαιοφόρους καὶ σκαπανεῖς τῶν ἐλληνοχριστιανικῶν ἰδανικῶν, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν βάσιν καὶ τὸ θεμέλιον τῆς ἐπιβιώσεως τοῦ Ἔθνους.

Καὶ δὲν εἶναι, νομιζομεν, ἀνάγκη μῆτε νὰ λεχθῆ, ὅτι ὁ Ἕλλην Ἐφημέριος, αἰσθανόμενος στοργὴν ἐκ μέρους τῆς ἐκπροσωπούσης τὸν θρησκευόντα λαὸν Πολιτείας καὶ ἀπαλλασσόμενος, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, τῆς καταπιεζούσης αὐτὸν ἀγωνίας διὰ τὴν συντήρησιν τῆς οἰκογενείας του, καὶ θὰ θελήσῃ καὶ θὰ δυνηθῆ νὰ ἐντείνῃ τὰς δυνάμεις του, ὥστε νὰ δικαιώσῃ ἀκόμη περισσότερον τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ καταστῆ ἀκόμη περισσότερον πολῦτιμος καὶ ἀποτελεσματικὸς παράγων πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀναπτύξεως καὶ προόδου, ὅπως ἀκριβῶς τὸν θέλει ὁ ὑψηλὸς του προορισμός. Τοῦτο εἶναι τόσῳ μᾶλλον βέβαιον, ὅσῳ εἶναι ἤδη γνωστόν, ὅτι ὁ Ἐφημεριακὸς μας Κλήρος — καὶ παρὰ τὰς δεινὰς ἀκόμη συνθήκας, ὑπὸ τὰς ὁποίας διαβιοῖ — ἐν τῷ συνόλῳ του προσπαθεῖ ν' ἀνταποκριθῆ, ὅσον τὸ δυνατόν καλλίτερον, εἰς τὸν προορισμὸν του, μὴ διστάζων μῆτε ἐνώπιον τῆς θυσίας, ὅταν ἡ περίστασις τὸ ἀπαιτῆ.

Ἄλλὰ αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἡρωϊκῆς προσπαθείας τῶν Ἐφημερίων μας ἀπότοκος εἶναι ἀναμφιβόλως καὶ ἡ ἀφύπνισις τοῦ Κρατικοῦ ἐνδιαφέροντος. Αὐτὴ δὲ ἡ ἡρωϊκὴ προσπάθεια καὶ τὰ ἀποτελέσματά της ἀπετέλεσαν πάντοτε τὰ ἰσχυρότερα καὶ πειστικώτερα ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποίησεν ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία, ὡσάκις ἀντίκρουσε τὴν δυστροπίαν ἢ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἀρμοδίων. Καὶ εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι οἱ ἡρωϊκοὶ μας Ἐφημέριοι οὐδέποτε θὰ παύσουν νὰ παρέχουν αὐτὰ τὰ ἐπιχειρήματα διὰ τῆς ὅλης πολιτείας καὶ τῆς δράσεώς των.

«Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν».

(Ὁ Κύριος : Ἰωάν. 14,27)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ΤΟΥ ΜΑΚ, ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΤΩΝ ΣΕΡΒΩΝ

Εἰς τὸ Ἰδρυμα τῶν Ἀ'Ορθοδόξων Χριστιανικῶν Ἐνώσεων» (26-10-1955)
καθ' ἣν στιγμήν ὁμιλεῖ ὁ Πρόεδρος αὐτῶν
Αἰδεσιμολογ. Κατηχητῆς κ. Ἀγγελος Νησιώτης.

Εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν (30-10-1955), καθ' ἣν στιγμήν
ὁμιλεῖ ὁ Ἀναπληρωτῆς τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ Αἰδεσιμολογ.
Πρωτοπρεσβύτερος κ. Ἐμμανουὴλ Γ. Μυτιληναῖος.

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ (*)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΤΟ ΤΡΙΑΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΗΤΟΣ

Α'.

1. Πῶς ἀποδεικνύεται Γραφικῶς τὸ Τριαδικὸν τῆς Θεότητος.

α) «'Ελωϊμ» = «οἱ Θεοὶ». Τὸ πρῶτον ἐδάφιον τῆς Τανάχ, δηλαδή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀναγινώσκουμεν «'Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν οἱ Θεοὶ (ἑβραϊστὶ «'Ελωϊμ») (.....). Τὴν αὐτὴν λέξιν 'Ελωϊμ εὐρίσκουμεν εἰς τὴν 'Ἐξοδον κ' 3, «οὐκ ἔσονται σοι θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ» γ' 3. Ἀλλὰ καὶ ὅπου ἡ λέξις «'Ελωϊμ» ἀναφέρεται, ἀκολουθεῖ τὸ ρῆμα εἰς τὸν πληθυντικὸν ὡς ἐν Γεν. κ' 13 «'Εξήγαγόν με οἱ Θεοὶ» καὶ λε' 7 «ἐφάνησαν οἱ Θεοὶ». Ὡστε ὑπῆρχον ἐκεῖ πλείονα θεῖα Πρόσωπα, τὰ ὅποια ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸν Ἰακώβ, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ ρῆμα καὶ ἀπὸ τὸ ὄνομα, τὰ ὅποια εἶναι εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν.

β) Ἡ λέξις «Θεοὶ» ('Ελωϊμ) ἀποδίδεται εἰς δύο Θείας Προσωπικότητας, ὡς ἐν Ψαλμ. με' 7-8. Ἐδῶ ὁ ψαλμωδὸς ἀπευθύνεται εἰς τὸν Αἰώνιον, Παντοδύναμον Θεόν, διότι αὐτὸ σημαίνει «'Ελωϊμ». «Ὁ θρόνος Σου, ὦ Θεέ...». Ἐξακολουθῶν τὴν προσφώνησίν του πρὸς τὸν Θεόν ὁ ψαλμωδὸς λέγει... «διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε, ὦ Θεέ, ὁ Θεός σου...». Τὸ εἰς ὃ ἀπευθύνεται Πρόσωπον (εἰς ἐδάφ. 7) εἶναι ὁ Μεσσίας, τὸ δὲ εἰς ἐδάφ. 8 πάλιν ὁ Μεσσίας (ὦ Θεέ «'Ελωϊμ») ὃν ἔχρισε «ὁ Θεός του» ('Ελωιχ- τρίτον Πρόσωπον). Ἀλλ' ἐφ' ὅσον ὁ Μεσσίας δὲν εἶναι ἄλλος, εἰμὴ «Θεὸς ἐν μορφῇ ἀνθρώπου», εἶναι καταφανὲς ἐκ τοῦ ἐδαφίου τούτου, ὅτι ὑπάρχουν δύο Θεῖαι Προσωπικότητες, αἵτινες εἶναι Αἰώνιοι καὶ Παντοδύναμοι. Οὕτω νοητέον καὶ τὸ χωρίον Ὡση' α' 7: «Καὶ σώσω αὐτοὺς ἐν Κυρίῳ Θεῷ αὐτῶν». (Ὁ Ἰεχωβᾶ, ὁ ὁποῖος ὀμιλεῖ, εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἰεχωβᾶ, διὰ τοῦ ὁποῖου θά σῶσῃ τὸν οἶκον Δαυτὶδ εἰς τὸ μέλλον), ἐπίσης Ψαλμ. ρθ' (ρί')¹, κλπ.

γ) Πλειονότητα Θείων Προσωπικότητων ἔχομεν ἐπίσης ἐν Γενέσ. α' 26: «Ποιήσωμεν» (ὁ ὀμιλῶν Θεὸς καὶ ὁ πρὸς ὃν ὁ Θεὸς ὀμιλεῖ, λέγων «ποιήσωμεν»), εἶναι τῆς αὐτῆς

1. Συνέχεια ἀπὸ σελ.

«...Ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ».
(Ρωμ. 5,10)

οὐσίας καὶ φύσεως, διότι μεταχειρίζεται τὰς λέξεις «εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν» (ντεμουῦθ, τσέλεμ) εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν καὶ προσθέτει εἰς τὰ ἐνικῶν ἀριθμῶν αὐτὰ ὀνόματα τῆν προσωπικῆν ἀντωνυμίαν «ἡμῶν» εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν. Ἄρα ὁ ὁμιλῶν καὶ Ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁμιλεῖ, εἶναι ἀπὸ τῆν αὐτῆν οὐσίαν καὶ ἔχουν τῆν αὐτῆν εἰκόνα. Ἐφ' ὅσον δὲ ὁ ὁμιλῶν εἶναι ὁ Θεός, ὁ Αἰώνιος Θεός, καὶ Ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁμιλεῖ, δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ ὁ Αἰώνιος Θεός.

«Καὶ εἶπεν ὁ Θεός· Ἴδου ὁ Ἀδὰμ γέγονεν ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν» (Γενέσ. γ' 22). Ἐδῶ ὁ Αὐθύπαρκτος Θεός ὁμιλεῖ πρὸς Ἄλλον, «Ὅστις εἶναι τῆς αὐτῆς φύσεως μετ' Αὐτόν. Τοιαύτην γλῶσσαν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιήσῃ ὁ Θεός, ὅταν θὰ ὁμιλεῖ πρὸς ἓνα δημιουργημα.

Τὸ αὐτὸ λεκτέον καὶ διὰ τὸ Γενέσ. ια' 7, «δεῦτε καὶ καταβά-
τες συγγέωμεν αὐτῶν...». — Πρβλ. «Μνήσθητι τοῦ κτίσαντός σε» [ἔβρ. *μπορεέχα* = τῶν κτισάντων σε (εἰς τὸν πληθυντικόν)] ἐν Ἐκ-
κλησ. ιβ' 1, ἐπίσης ἐν Ψαλμ. ομθ' 2 «ποιητάς» κλπ.

Β'.

1. *Τί λέγει ἡ Ἁγία Γραφή περὶ τῆς ἐνότητος
τῶν θείων Προσωπικότητων;*

α) Τὴν ἐνότητα τῶν θείων Προσωπικότητων διδάσκουν τὰ χωρία: Β' Βασιλ. (Σαμ.) ζ' 22, Ἦσ. μα' 4, μγ' 10-11, μδ' 6, (Ἄποκ. κβ' 13). Ἡ διδασκαλία αὐτῆ περι τοῦ ἐνός Θεοῦ εὐρίσκεται ἐν τῇ Γραφῇ εἰς πολυάριθμα ἐδάφια. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ μεγάλῃ ὁμολογία. «Ἄκουε Ἰσραήλ, Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν εἶναι εἷς Κύριος» (ἐν τῷ Λευϊτικῷ) γράφεται «οἱ Θεοὶ ἡμῶν» (ἔβραϊστὶ «Ἐλωένου»). Πρβλ. Δευτ. ε' 3, (ἔβρ. «Ἄβοτένου» = «οἱ Πατέρες ἡμῶν») καὶ Ἦσ. νγ' 4-5, κ.λ.π. Ἀλλὰ καὶ ἡ λέξις «Εἷς» εἰς τὸ ἀνωτέρω χωρίον γράφεται ἔβραϊστὶ μετ' τὴν λέξιν «ἐχάδ» (παράγωγον τοῦ ρήματος Ἰθαχαδί), ἡ ὁποία ἀπαντᾷ ὑπὸ τὴν ἐννοίαν συνθέτου μονάδος ὡς ἐν Γενέσ. α' 5, «ἡμέρα μία», β' 24, «σάρκα μίαν», ια' 1. «χεῖλος (γλῶσσα) καὶ φωνὴ μία» (ὅλα ὁμοῦ ἀποτελοῦν μονάδα σύνθετον «ἐχάδ»). Τὴν σύνθετον ὁμῶς ταύτην μονάδα («ἐχάδ»), σαφέστερον βλέπομεν ἐν Ἰεζεκιήλ λζ' 17, «σύν-
αψον εἰς ράβδον μίαν» («ἐχάδ»), ὡς καὶ Ἰερεμ. λβ' 39 ὅπου δίδεται ἡ ὑπόσχεσις «μιας καρδίας» («ἰεβ ἐχάδ»). Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡ λέξις «ἐλωένου» γραμματικῶς δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο, εἰμὴ «Θεοὶ ἡμῶν», καὶ ἡ λέξις «ἐχάδ» σημαίνει κυρίως «ἐνότητα»,

«Οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν».

(Ὁ Κύριος: Ἰωάν. 14,17)

ἄρα τὰ Πρόσωπα τῆς Θεότητος τὰ ὅποια ἀναφέρονται διὰ τῆς λέξεως «ἐλωένου» ἀποτελοῦν πραγματικὴν ἐνότητα, «ἐχὰδ». Αἱ θεῖαι αὗται Προσωπικότητες εἶναι Ἐν κατὰ τὴν οὐσίαν, ὀντότητα, καὶ τὴν φύσιν, ὑπαρχούσης μεταξύ αὐτῶν ἐνότητος καὶ συμπράξεως εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν.

β) Ἄλλὰ καὶ οἱ Προφήται ἀλλαχοῦ ἀντιτασσόμενοι εἰς τὸ χειμαρρῶδες ρεῦμα τῆς εἰδωλολατρείας, ἧτις ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον παρὰ τῷ λαῷ Ἰσραὴλ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου, καὶ καταπολεμοῦντες ταύτην ἐχρησιμοποιοῦν Γραφικὰ ἐπιχειρήματα, ὅπου ἡ λέξις Θεὸς εἰς τὸ ἑβραϊκὸν μεταφράζεται «Θεοί», οὕτω: Ἡσ. μδ' 6, «πλὴν ἐμοῦ οὐκ ἔστι Θεὸς (Θεοί)». Ἡσ. ξδ' 4, «εἶδον Θεὸν (Θεούς)». Ὡσηῆ ιγ' 4, «Ἐγὼ δὲ Κύριος ὁ Θεὸς σου (κατὰ γράμμα Θεοί σου)» κλπ.

γ) Ἐπίσης, εἰς τὸ χωρίον Ἰησ. Ναυῆ κβ' 22, «ὁ Θεὸς» (Ἐλ) φανερώνει τὴν ἐνότητα τοῦ Θεοῦ. Θεὸς (Ἐλωῖμ = Θεοί) βεβαίωσι τὴν πλειονότητα τῆς Θείας Ὑποστάσεως. «Κύριός ἐστι» («Ἰεχωβά») ταυτίζει τὴν ἐνότητα ταύτην τῶν Θείων Προσωπικοτήτων ὡς τὸν Θεὸν τῆς Διαθήκης τοῦ Ἰσραὴλ). Οὕτω καὶ ἐν Ἐξόδ. κ' 5, «ἐγὼ γάρ εἰμι Κύριος ὁ Θεὸς σου» γράφεται εἰς τὸ ἑβραϊκόν: «ἐγὼ εἰμαι Ἰεχωβά οἱ Θεοί σου Θεὸς ζηλωτής...». Ἐδῶ ἐμφανίζεται καὶ πληθυντικὴ μορφή, τονίζουσα τὴν πλειονότητα τῶν Θείων Προσώπων, ἡ δὲ ἐνική διακηρύττει τὴν ἐνότητα Αὐτῶν.

(Συνεχίζεται)

Π.

*Ἀπὸ τὸ ἐν Λομία (20—22 Σεπτ. 1955) Ἱερατικὸν Συνέδριον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος. Εἰς τὸ μέσον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Ἀμβροσίος μετὰ τοῦ Γεν. Διτοῦ τῆς Ἀποστολ. Διακονίας Καθηγητοῦ κ. Βασ. Μ. Βέλλα.

ΤΟ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Ἐνα μεγάλο ἔργον χρειάζεται πίστωση χρόνου, διὰ νὰ προσανατολισθῆ, νὰ ριζοβολήσῃ καὶ ν' ἀποδώσῃ τοὺς καρπούς του.

Τὸ Οἰκοτροφεῖον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα πνευματικὰ ἔργα τῆς Ἐκκλησίας. Ἴσως δὲν ὑπάρχει ὄργανισμὸς ἡ ἐκκλησιαστικὸν καθίδρυμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ ἀναμένῃ ἡ Ἐκκλησία τόσα, ὅσα ἀπὸ τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸ ἐλπιδοφόρον δασύλλιον, ἔνθα καλλιεργοῦνται οἱ νεαροὶ βλαστοὶ καὶ καταρτίζονται τὰ μέλλοντα στελεχῆ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἱεραῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ὡς καὶ ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, προσβλέπουν μετὰ πολλῆς στοργῆς πρὸς τοῦτο καὶ δὲν ἐφείσθησαν μέχρι σήμερον κόπων καὶ δαπανῶν διὰ τὴν εὐρυθμον καὶ κανονικὴν τούτου λειτουργίαν· καὶ δικαίως τὸ Ἴδρυμα ἀπολαύει τῆς πλήρους ἀγάπης καὶ ὑποστηρίξεως τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν, τῶν σεβαστῶν καθηγητῶν τῶν Θεολογικῶν μας Σχολῶν καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας.

Τεραστία προσπάθεια καταβάλλεται διὰ τὴν ἀρτιωτέραν λειτουργίαν τοῦ Οἰκοτροφείου, εἰς τρόπον ὥστε ἡ διαβίωσις τῶν τροφίμων ἐν αὐτῷ, νὰ εἶναι εὐχάριστος, καὶ μὲ ὅλα τὰ κατάλληλα μέσα συντηρήσεως καὶ διαμονῆς.

Εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδας δραχμῶν ἀνέρχονται αἱ δαπάναι δι' ὑποτροφίας ἐν τῷ Θεολογικῷ Οἰκοτροφείῳ, ἐκ μέρους τῆς Ἱεραῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τῶν κεντρικῶν Ναῶν τῆς πόλεως, πολλῶν ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν, τινὲς τῶν ὁποίων ἀποστέλλουν δεκάδας ὑποτρόφων φοιτητῶν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν των εἰς τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον, καὶ τοῦ Παγκ. Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

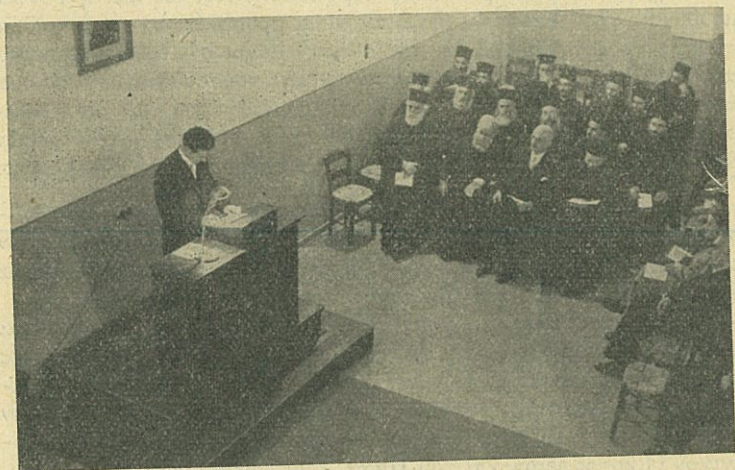
Ὅ,τι εἰς ὕλικὴν πρὸς τοὺς φοιτητάς βοήθειαν καὶ ἐξυπηρέτησιν προσφέρει τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον εἶναι ἐξόχως σημαντικὸν καὶ οὕτω παρέχεται εἰς τὸν σπουδαστὴν τῆς ἱεραῆς ἐπιστήμης σήμερον διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡ εὐχέρεια νὰ σπουδάσῃ ἀπερισπάστως καὶ μὲ πᾶσαν δυνατὴν ἄνεσιν, ὄχι μόνον ὡς πρὸς τὴν τροφήν καὶ τὴν στέγασιν ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν πλήρωσιν ἄλλων ἀναγκῶν, ὅπως ἀναγνωστηρίων, βιβλιοθηκῶν, λουτρῶν, πλυσίματος ρουχισμοῦ, παροχῆς κλινοστρωμνῆς κ.π.ᾶ.

Παρὰ ταῦτα, ἐάν τις θελήσῃ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰ μεγάλα προβλήματα καὶ τὰς πολλὰς δυσκολίας τῆς λειτουργίας καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου, θὰ κατανοήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ

«Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ἐν ἐμοὶ εἰρήνην ἔχητε».

(Ὁ Κύριος: Ἰωάν. 16,33)

συντελουμένου ἐν αὐτῷ πνευματικοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν κυριωτέραν ἀποστολὴν καὶ τὸν βασιχώτερον σκοπὸν τοῦ ἰδρύματος. Ἐὰν ἡ τροφή καὶ ἡ διαμονὴ καὶ αἱ ἄλλαι παρεχόμεναι εἰς τοὺς φοιτητὰς διευκολύνσεις εἶναι φανεραὶ καὶ δύνανται νὰ ἐκτιμηθῶσιν εὐχερῶς, ὑπάρχουν ἄλλαι ἐξυπηρετήσεις, πνευματικαί, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία εἶναι ὁμολογουμένως ἀνυπολόγιστος. Εἰς τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον συντελεῖται μία συστηματικὴ καὶ μεθοδικὴ πνευματικὴ καλλιέργεια, ἀποβλέπουσα εἰς τὴν πλήρη ἠθικὴν ἀνάπτυξιν, ἐπιστημονικὴν ἐπιμόρφωσιν καὶ κοινωνικὴν κατάρτισιν. Τὸ τελευταῖον τοῦτο προσλαμβάνει ἐξαιρετικὴν σπουδαιότητα, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ποικιλία χαρακτήρων τῶν

Ἀπὸ μίαν ἑορτὴν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου,
τὴν παραμονὴν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1955.

φοιτητῶν, προσερχομένων ἐξ ὅλων τῶν διαμερισμάτων τῆς χώρας, μὲ διαφορετικὰς συνηθείας ἀγωγῆς καὶ διαβιώσεως. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, νεαροὶ φοιτηταὶ τῶν πρώτων ἐτῶν καὶ μεγάλοι ἀποστρατευθέντες τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ ἢ καὶ διὰ διαφόρους λόγους καθυστερήσαντες εἰς τὰς σπουδὰς των, λαϊκοὶ μὲ ποικίλα διαφέροντα, ἀπὸ τοὺς περισσότερον ἐσωτερικοὺς καὶ μυστικιστὰς μέχρι τῶν φιλελευθερωτέρων κοινωνικῶν τύπων πολλάκις, οἱ ὁποῖοι δυσκόλως πείθονται νὰ παραιτηθοῦν τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν ἰδιορρυθμιῶν, καὶ κληρικοὶ τῶν αὐστηρῶν μοναχικῶν τάσεων ἢ τοῦ προοδευτικοῦ καὶ νεωτεριστικοῦ πνεύματος. Μέσα ἀπὸ τὴν μεγάλην ταύτην ποικιλίαν λαϊκῶν καὶ κληρικῶν, μικρῶν καὶ μεγά-

Ὅμας φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου
παρακολουθοῦντων ὁμιλίαν εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν.

λων, συντηρητικῶν καὶ φιλελευθέρων, ζηλωτῶν καὶ θρησκευτικῶς ἀκατατοπίστων, τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον ἀγωνίζεται νὰ παρουσιάσῃ τοὺς ὠλοκληρωμένους χαρακτῆρας καὶ τοὺς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως κατηρτισμένους ἐργάτας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως.

Τὸ Θεολογικὸν Οἰκοτροφεῖον, τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε τὸ ὄνειρον καὶ τὸν διακαῆ πόθον τῆς Ἐκκλησίας εἰς παλαιότερας ἐποχάς, εἶναι μία πραγματικότης σήμερον, ποὺ ἀποδίδει πλουσίους καρπούς. Ἦδη δὲ πολλοὶ ἐκ τῶν ἀποφοιτησάντων τροφίμων τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου ἐργάζονται λίαν εὐδοκίμως εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς χώρας μας, ὡς κληρικοὶ εἰς τὰς ἐπάλλξεις τῆς Ἐκκλησίας μας, ἢ ὡς καθηγηταὶ εἰς τὴν Μ. Ἐκπαίδευσιν καὶ εἰς ἄλλας ὑπηρεσίας.

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἔργον ὀφείλουν οἱ πάντες νὰ ἀγαπήσουν καὶ νὰ βοηθήσουν διὰ τὴν καλλιτέραν καὶ ἀσφαλεστέραν ἐπιτυχίαν τῶν ἱερῶν του σκοπῶν. Ἰδιαιτέρως δὲ οἱ Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι διὰ τῆς ἀποστολῆς καὶ ἐπιλογῆς τροφίμων, καὶ μάλιστα ὑποτρόφων καταλλήλων καὶ μὲ ἐπίγνωσιν τῶν εἰδικῶν ἐπιδιώξεων τοῦ Ἰδρύματος τὰ μέγιστα δύνανται νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας μείζονα ἀξιοποίησιν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἰδρύματος τούτου, ἐν τῷ ὁποίῳ — λίαν εὐνόητον — δὲν δύνανται νὰ ἔχουν θέσιν πρόσωπα, καταχρώμενα τῆς ὑποστηρίξεως καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Ἐκκλησίας.

Ἴσως νὰ ἀπαιτηθῇ ἀκόμη ἀρκετὸς χρόνος διὰ νὰ φανῇ πλήρως ἡ βασικὴ καὶ θεμελιώδης διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀποστολὴ τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου. Ἄλλ' ὅμως καὶ μόνον τὰ πέντε ἔτη τῆς μέχρι τοῦδε λειτουργίας του δίδουν μίαν ὠραίαν εἰκόνα καὶ ἓνα ἐλπιδοφόρον ἀπολογισμὸν τοῦ συντελουμένου λαμπροῦ ἔργου καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας μετὰ δικαιολογημένης ὑπερηφανείας ἠτύχησε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του νὰ βλέπῃ ἀναπηδῶντα ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου τὰ νέα ἱκανὰ καὶ μεμορφωμένα στελέχη τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀρχιμ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗΣ

Τίς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν : δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραῦτητι σοφίας. εἰ δὲ ζῆλον πικρὸν ἔχετε καὶ ἐριθείαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας. Οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σοφία ἄνωθεν κατερχομένη, ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχικὴ, δαιμονιώδης. Ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἐριθεία, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα.
(Ἰακώβου 3, 13-16)

Η ΜΗΝΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ *

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἡ χρονολογία, ὅπως καὶ τὸ ἡμερολόγιον, δὲν εἶναι ζήτημα τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς σημασίας τῶν θεμελιωδῶν βάσεων αὐτῆς, ἀλλ' εἶναι ζήτημα ἀστρονομικόν, εἶναι στοιχεῖον κοσμικόν, τὸ ὁποῖον κατ' ἀνάγκην μεταχειρίζεται ἡ Ἐκκλησία πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν διαφορῶν αὐτῆς ἀναγκῶν. Εἰς τὸν λόγον δὲ τοῦτον ὀφείλεται καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ἐκκλησία κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας δὲν εἶχε τὸ ἴδιον ἡμερολόγιον ἐν χρήσει εἰς ὅλας τὰς κατὰ τόπους Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἀλλαχοῦ μὲν—ὡς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κων/πόλεως—μετεχειρίζετο τὸ Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον, ἀλλαχοῦ δὲ—ὡς π.χ. εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας—τὸ αἰγυπτιακόν, ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν πασχαλίων γραμμάτων τῶν Ἀρχιεπισκόπων Ἀλεξανδρείας κλπ. Ἦτοι, ἐκάστη κατὰ τόπους Ἐκκλησία προετίμα μᾶλλον τὸ ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο ἐπίσης ἢ κατὰ τόπους Πολιτεία καὶ Κοινωνία. Τὴν διαίρεσιν τοῦ χρόνου εἰς ἡμέρας, ἑβδομάδας, μῆνας καὶ ἔτη εὔρεν ἐν χρήσει ἡ Ἐκκλησία ἀπλῶς δὲ προσηρμόσθη, ἐν ἀρχῇ, πρὸς αὐτὴν ὥστε νὰ δυνάμεθα ἤδη νὰ ὀμιλήσωμεν περὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον ἔχει σκοπὸν τὸν κανονισμόν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἑορτῶν μὲ τὰς ὁποίας ἔχουν σχετισθῆ αἱ ἡμέραι ἑορτῶν καὶ ἀργίας τῶν κοσμικῶν.

Ἡ Ἐκκλησία, Ἀνατολικὴ καὶ Δυτικὴ, εἶναι ὁ μόνος Ὄργανισμός, ὅστις κάμνει χρῆσιν κυριολεκτικῶς διπλοῦ ἡμερολογίου, σεληνιακοῦ εἰς τινὰς τῶν ἑορτῶν αὐτῆς καὶ ἡλιακοῦ εἰς ἄλλας. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς εἶναι γνωστόν, διακρίνει τὰς ἑορτάς εἰς σταθεράς ἢ ἀκινήτους καὶ εἰς κινήτας, ὅχι λόγῳ τῆς φύσεώς των ὡς τοιούτων, ἀλλ' ἐν σχέσει μὲ τὸ πολιτικόν ἡμερολόγιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου τοποθετοῦνται αὐταί.

Πράγματι, αἱ ἑορταὶ εἶναι σταθεραὶ εἰς ἐν τῶν ἡμερολογίων, τὸ σεληνιακόν ἢ τὸ ἡλιακόν. Ὅμως τὰ δύο αὐτὰ ἡμερολόγια εἶναι ἀσύμμετρα (εἰς τὸ διάστημα ἐνὸς ἔτους τοῦλάχιστον) καί, φυσικά, καμμία ἑορτὴ δὲν θὰ ἡμποροῦσε νὰ εἶναι σταθερὰ εἰς ἀμφοτέρα τὰ ἡμερολόγια. Ἐὰν εἶναι σταθερὰ εἰς τὸ ἓν, θὰ εἶναι κινήτῃ εἰς τὸ

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 487.

«Οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός».

(Ἄπ. Πέτρος: Πράξ. 10,34)

ἕτερον. Καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ἡμερολόγιόν μας εἶναι ἡλιακόν, αἱ ἑορταί, αἰτίνας ἔχουσι σχετισθῆ μετὰ τὴν σελήνην εἶναι κινηταί εἰς τοῦτο καί, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ἀκίνητοι εἰς τὸ σεληνιακόν.

Ἦν ὅχι μόνον αἱ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Τριωδίου μέχρι τῆς λήξεως τοῦ Πεντηκοσταρίου Κυριακαί, ἦτοι αἱ προηγούμεναι καὶ αἱ ἐπόμεναι τοῦ Πάσχα — ἐν διαστήματι 10, περίπου, μηνῶν —, ἀλλὰ καὶ ἅπασαι αἱ Κυριακαί ἐνὸς πολιτικοῦ ἔτους, μετὰ τὴν χαρακτηριστικὴν ὀνομασίαν μιᾶς ἐκάστης ἐκ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ οὐτινος περικοπὴ ἀναγινώσκειται κατ' αὐτὴν (π.χ. Α' Ματθαίου ἢ ΙΕ' Λουκᾶ), ἀκολουθοῦσι τὸ σεληνιακόν ἔτος, διότι ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἡμερομηνίας τῆς Κυριακῆς τοῦ ἁγίου Πάσχα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀνομάζονται κινηταί, ἐνῶ αἱ ὑπόλοιποι ἑορταί τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἑορτολογίου τελοῦνται εἰς ὠρισμένην καὶ σταθερὰν μηνολογίαν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ εἶναι ἀκίνητοι. Αἱ μὲν «κινηταί» ἑορτάζονται ἐν ὠρισμένῃ ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος, αἱ δὲ «ἀκίνητοι» ἐν ὠρισμένῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνός.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Πάσχα εἶναι συνδεδεμένη μετὰ τὴν πανσέληνον, διότι, κατὰ τὴν ἁγίαν Γραφήν, τὰ σωτήρια Πάθη συνέβησαν ὀλίγας μόνον ὥρας πρὸ τοῦ ἑβραϊκοῦ Πάσχα, τὸ ὁποῖον ἑορτάζεται τὴν πανσέληνον καὶ ἔχει συνδεθῆ, ἐπίσης, μετὰ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν¹.

Ἡ 21η Μαρτίου κατὰ τὸ ἔτος 325 μ. Χ., κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν Ἀλεξανδρινῶν, ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας τοῦ ἔτους ἐκείνου, καθ' ἃ ὠρίσθη ὑπὸ τῆς Α' Οἰκουμένης Συνόδου ὁ χρόνος τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα. Ἡ ἰσημερία ὅμως, σὺν τῇ παρόδῳ τῶν αἰῶνων, («ὠπισθοδρόμει») καὶ ὁ σχετικὸς κανὼν τῆς Συνόδου, ἐφαρμοσθεὶς πάντοτε κατὰ γράμμα, εἶχε πολλάκις ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἑορτάζεται τὸ Πάσχα τῶν Ὀρθοδόξων 30 ἡμέρας ἀργότερα. Ἡ δυσκολία προσδιορισμοῦ τῆς πανσελήνου τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν προτέρων, διὰ πολλὰ ἔτη ὤθησεν εἰς τὴν παραδοχὴν τοῦ κύκλου τοῦ Μέτωνος.

Εἰς τὸ ἔτος 1 ἐκ τῶν ὑστέρων ἔδωκαν τὸν «χρυσοῦν ἀριθμὸν» 2. Ὁ κύκλος δίδει:

1. Ἡ σχέσις μετὰ τὴν πανσέληνον ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τοῦ φωτισμοῦ τῶν ταξιδιωτῶν, κατὰ τὴν μακρυνὴν ἐκείνην ἐποχὴν, ὅποτε ὁ φωτισμὸς ἦτο πρόβλημα δύσλυτον. Ὁ μὲν Νισάν ἤρχιζε κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς νέας σελήνης μετὰ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν. Τὸ Πάσχα ἑορτάζετο τὴν 14ην Νισάν, ὀριζόμενον εἰς τὴν πρῶτην πανσέληνον τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας, οὕτω δὲ τὸ ἑβραϊκόν ἡμερολόγιον συνεδέετο μετὰ τὴν σελήνην καὶ μετὰ τὸν ἥλιον συγχρόνως.

«...ἀλλ' ἐν παντὶ ἔθνηι ὁ φοβούμενος Αὐτὸν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτὸς Αὐτῷ ἔσται». (Ἄπ. Πέτρος: Πράξ. 10,35)

$$235 \times 29.530588 \dots \dots \dots = 6939.6882 \text{ ἡμ.}$$

$$19 \text{ Ιουλιανὰ ἔτη} \times 365.25 \dots \dots \dots = 6939.7500 \text{ »}$$

$$19 \text{ τροπικὰ ἔτη} \times 365.2422 \dots \dots \dots = 6939.6018 \text{ »}$$

Ἄρα αἱ μὲν σαφάσεις τῆς σελήνης διαφέρουν μετὰ 19 ἔτη κατὰ 1' 29'' .0208, δηλ. 1 ἡμ. ἀνὰ 307 περίπου ἔτη. Ἡ διαφορὰ ὀφείλεται: α) εἰς τὸ ὅτι ἡ διάρκεια τοῦ σελ. μηνός, λόγω τῶν παρέλξεων, κυμαίνεται ἀπὸ 29 ἡμ. καὶ 6 ὥρας ἕως 29 ἡμ. καὶ 20 ὥρας, β) εἰς τὸ ὅτι τὰ δίσεκτα ἔτη διακόπτουν τὴν συνέχειαν καὶ γ) εἰς τὸ ὅτι μετὰ 4 περίπου κύκλους σχηματίζεται ὀλόκληρος ἡμέρα, καὶ οὕτω τὸ κλάσμα τοῦτο τῆς ἡμέρας καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν σταθερὰν ἐπανάληψιν τῆς αὐτῆς μηνολογίας, ἐν τῇ αὐτῇ ὥρᾳ καὶ ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος.

Ἰουλιανὸς λογισμὸς. Δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰ δίσεκτα ἔτη, ἀλλὰ διαμοιράζει τοὺς 235 σελ. μῆνας εἰς 19 κοινὰ ἔτη, ἧτοι 115 μῆνας ἐξ 29 ἡμερῶν καὶ 120 ἐκ 30 (115×29) + (120×30) = 6935 ἡμ. = 19×365 . Οὕτω σχηματίζεται αἰώνιον ἡμερολόγιον τῆς σελήνης δι' ἓνα κύκλον, ποῦ ἡμπορεῖ νὰ καταγραφῇ καὶ ἐκ τῶν προτέρων, καὶ ἰσχύει εἰς τὸ διηνεκές.

Ἡ σελήνη αὕτη δὲν συμπίπτει πάντοτε ἐντὸς τοῦ κύκλου μετὰ τὴν πραγματικὴν σελήνην, καὶ μετὰ παρέλευσιν 19 ἐτῶν ἢ μέση διαφορὰ εἶναι 1ῶ. 29 λ., ὅπως εἶπομεν, ἡ ὁποία ὅμως ἐπισωρεύεται, ὥστε τὸν 16ον αἰῶνα εἶχεν ἀνέλθει εἰς 3 ἡμέρας. Ἐκ τούτου μετὰ τὴν γενομένην τὸ 1582, διόρθωσιν τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, διωρθώθη καὶ τὸ σεληνιακὸν καὶ ἀντικατεστάθη ὁ «χρυσοῦς ἀριθμὸς» διὰ τῆς «ἐπακτῆς» (ἧτοι τῆς ἡλικίας τῆς σελήνης κατὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου), δι' ἧς, γνωστῆς οὔσης, ὑπολογίζονται εὐκόλως αἱ πανσέληνοι τοῦ ἔτους καὶ αἱ ἐπακταὶ τῶν ἐπομένων ἐτῶν, λαμβανομένων ἐκ τοῦ Ιουλιανοῦ λογισμοῦ ἐκ 365 ἡμ. Οὕτως ὁ κύκλος τοῦ Μέτωνος, ἀφοῦ ἐπαναφέρῃ τὰς φάσεις, ἐπαναφέρει καὶ τὴν ἐπακτὴν. Αὕτη εἰς τὸ Ιουλιανὸν λαμβάνει 19 «τιμάς», ἢ κάθε μία τῶν ὁποίων εἶναι συνδεδεμένη μετὰ ἓνα χρυσοῦν ἀριθμὸν. Ἐπακτὴ λοιπὸν καὶ χρυσοῦς ἀριθμὸς εἰς τὸ Ιουλιανὸν εἶναι ἰσοδύναμα, ἐν ᾧ ὁ γρηγοριανὸς λογισμὸς χρησιμοποιεῖ ἐπακτὴν τροποποιουμένην.

Εἰς τὴν ἐπακτὴν, διὰ νὰ συμφωνήσῃ ἡ «ἐκκλησιαστικὴ σελήνη» μετὰ τὴν πραγματικὴν, προσετέθησαν 3 ἡμ. καὶ ἀφηρέθησαν 10, λόγω τῆς καταργήσεως τῶν 10 ἡμ. τοῦ Ὀκτωβρίου καὶ ἀπὸ τοῦ 1582 ἐφαρμόζονται οἱ ἐξῆς δύο κανόνες.

«Τὸν λόγον, ὃν ἀπέστειλε τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ». (Ἄπ. Πέτρος: Πράξ. 10,36)

α') Εἰς κάθε αἰώνιον, μὴ δίσεκτον δὲ «γρηγοριανόν» ἔτος, ἀφαιροῦν μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὴν ἑπακτὴν (μετέμπτωσις) καὶ β') πρὸς διόρθωσιν τοῦ σφάλματος τοῦ κύκλου τοῦ Μέτωνος προσθέτου ἀνὰ 300 ἔτη, ὅταν τὸ ἔτος εἶναι «αἰώνιον», μίαν μονάδα εἰς τὴν ἑπακτὴν (προέμπτωσις). Ἡ πρώτη ἐγένετο τῷ 1800, ἡ δὲ δευτέρα θὰ γίνῃ τῷ 2100.

Αἱ ἑπακταὶ εἰς τὸ ἰουλιανὸν εἶναι· αἱ ἐξῆς:

«Χρυσοῦς ἀριθμὸς»	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
Ἑπακτὴ	8	19	30	11	22	3	14	25	6	17	28	9	20	1	12	23	4	15	26

Εἰς τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον αἱ ἑπακταὶ δὲν συνδέονται ἀναποσπαστως μὲ τὸν «χρυσοῦν ἀριθμὸν», ἢ «τὸν κύκλον τῆς σελήνης» καὶ ἐπὶ πλέον κατὰ τὰ ἄλλα δὲν ὑπάρχει λόγος ἐπανόδου εἰς τὸν «κατὰ συνθήκην» ἀριθμὸν 8 μετὰ τὸ 19ον ἔτος, ὅπως εἰς τὸ ἰουλιανόν.

Τὴν διόρθωσιν τοῦ ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, συμφώνως πρὸς τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα, ἐδέχθη τελευταία ἐξ ὄλων τῶν κρατῶν ἡ Ἑλλάς, καὶ τοῦτο διὰ λόγους πολιτικῆς εὐρυθμίας καὶ ἐξυπηρετήσεως τῶν διεθνῶν αὐτῆς σχέσεων (1923), ἔπειτα δὲ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία—ἐφ' ὅσον ἡ τοιαύτη ἐνέργεια δὲν προσέκρουεν εἰς δογματικούς λόγους—, συνεφώνησε πρὸς αὐτὴν ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τὸ ἀκίνητον ἐκκλησιαστικὸν ἔτος καὶ ἑορτοδρόμιον, ἐν ᾧ ὡς πρὸς τὸ κίνητον τοιοῦτο ἀκολουθεῖ εἰσέτι τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν «προσκαίρως» καὶ χάριν τάξεως.

Χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας καὶ ἐνημερότητος, πρέπει ἐνταῦθα νὰ ἀναφερθῇ, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ διόρθωσις δὲν ὑπῆρξεν ἔργον τῆς Δύσεως. Εἶχεν ἤδη συντελεσθῆ ἐν Βυζαντίῳ πρὸ τῆς Ἀλώσεως, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων σοφῶν καὶ εἶχε προταθῆ, εἶχε δὲ μάλιστα γίνεαι ἀποδεκτὴ ἢ ἀνάγκη τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ὑπὸ τῆς Πολιτείας. Ἄλλ' ἡ διόρθωσις δὲν ἐφηρμόσθη, ἔνεκα τῶν χαλεπῶν ἐσωτερικῶν, καὶ ἰδίως τῶν ἐξωτερικῶν, περιστάσεων τοῦ καιροῦ ἐκείνου, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἐκλυδωνίζετο ἡ ἑλληνικὴ βυζαντινὴ αὐτοκρατορία, ἀναβληθείσης τῆς ἐφαρμογῆς ταύτης δι' εὐθετώτερον χρόνον.

Ἡ θύελλα ὅμως τῆς ἀλώσεως τῆς ΚΠόλεως ἐξετίναξεν εἰς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην, ὡς γνωστὸν, πλείστους Ἑλληνας ἐπιστήμονας καὶ σοφοὺς, καὶ ἀπὸ τὰς πνευματικὰς ταύτας σπίθας

«Ἄρα γε καὶ τοῖς ἔθνεσιν ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιαν ἔδωκεν εἰς ζώην».
(Πράξ. 11,18)

ήνάφθη ή φλόξ τής παιδείας εις την μέχρι τότε εις πελάγη σκότους αναδεύουσαν Έσπερίαν και έλαμψεν ή Αναγέννησις, δι' αυτής δέ έσελάγισεν ο σύγχρονος πολιτισμός. "Ο,τι, λοιπόν, συνέβη με όλους τους τομείς τής ανθρωπίνης γνώσεως, τουτ' αυτό έγινετο και με το θέμα, που μάς άπασχολεί. Τα πορίσματα, δήλον ότι, των επί του ήμερολογίου έργασιών των βυζαντινών Έλλήνων σοφών παρέλαβον οι έπιστήμονες τής Δ. Ευρώπης και επί τή βάσει αυτών επέτυχον την εν λόγω διόρθωσιν του Ιουλιανού ήμερολογίου.

Ο καθορισμός τής ήμερομηνίας του Πάσχα, όπερ είναι και το κύριον άντικείμενον του ύπολογισμού, έξαρτάται εκ του «χρυσου» αριθμού ή «κύκλου τής σελήνης» και του «κύκλου του ήλιου». Η σύνδεσις του «χρυσου αριθμού» μετά τής «επακτής» (ή «θεμελίου») τής σελήνης είναι το δεύτερον θεμελιώδες σημείον, όπερ έθεσπίσθη προς καθορισμόν άφ' ενός μόν τής μετά την έαρινήν ισημερίαν νέας σελήνης και κυρίως τής πανσελήνου, καθ' ήν έορτάζεται το νομικόν πάσχα, έξ ου προσδιορίζεται ο έορτασμός του χριστιανικού, άφ' έτέρου δέ των έφεξής νουμηνιών. Έκ τούτου έδημιουργήθη διηνεκής συμφωνία μεταξύ των κανόνων του ύπολογισμού και των άστρονομικών συνθηκών, αίτινες διέπουν τον καθορισμόν του Πάσχα, συμφώνως προς την άπόφασιν τής Α' Οίκουμενικής Συνόδου, όπως το Πάσχα έορτάζεται την πρώτην Κυριακήν μετά την 14ην ήμέραν τής μετά την 21ην Μαρτίου νέας σελήνης, έφ' όσον κατ' αυτήν δέν συμπίπτει το έβραϊκόν πάσχα. Έπομένως ή εύρεσις τής μηνολογίας του Πάσχα προϋποθέτει γνώσιν των κυκλικών συστημάτων. Τοιαύτα συστήματα είναι αί κινήσεις σελήνης και ήλιου και ή ανακύκλησις αυτών εις ώρισμένα χρονικά διαστήματα.

(Συνεχίζεται)

Πρεσβ. ΚΩΝΣΤ. Θ. ΠΛΑΤΑΝΙΤΗΣ

Προμηθευθήτε εγκαίρως το επίσημον «Έκκλησιαστικόν Ημερολόγιον» του νέου έτους 1956 με τās τυπικās διατάξεις τής Έκκλησίας κλπ.

Διαδώσατε τον Ημεροδείκτην τής Αποστολικής Διακονίας, με τās έρμηνευτικά και έποικοδομητικά σημειώματα επί των καθημερινών Εδδαγγελικών Περικοπών και με το καλλιτεχνικόν του πλαίσιον.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

1ον

Εἰς τὴν ΚΘ' Κυριακὴν (6 Νοεμβρίου 1955)
Γαλάτ. 6,11-18.

Συνεχίζεται καὶ σήμερον ἡ ἀνάγνωσις τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, περὶ τῆς ὁποίας ἀρκετὰ ἐλέγχθησαν εἰς τὰς προηγουμένας Κυριακάς. Ἐξακολουθεῖ δὲ καὶ εἰς τὴν σημερινὴν περικοπὴν νὰ ἐλέγξη ὁ ἱερός Ἀπόστολος ἐκεῖνους, ποὺ προσεπάθουν, ὅπως εἶπαμεν, νὰ νοθεύσουν τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ νὰ τὴν μεταβάλουν εἰς μίαν ἀπλήν ἰουδαϊκὴν αἵρεσιν. Τόσον δὲ σημασίαν ἀποδίδει εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ὥστε ἰδιοχειρῶς τὰ γράφει αὐτὰ καὶ ὄχι διὰ τοῦ γραμματέως του (ὅπως συνήθιζε) ἀν καὶ δὲν ἦτο καλλιγράφος, καὶ συνιστᾷ εἰς τοὺς παραλήπτας τῆς ἐπιστολῆς του νὰ τὸ προσέξουν αὐτό. Δι' αὐτὸ γράφει: «Ἴδετε πηλίκοις ὑμῖν γράμμασιν ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ», ποὺ θὰ εἰπῇ: «Προσέξετε μὲ τί γράμματα σᾶς τὰ ἔγραψα μὲ τὸ ἴδιον μου τὸ χέρι».

Ὅπως ὁ Κύριος δὲν ἄφινε ποτὲ τοὺς ὑποκριτὰς νὰ ξεγελοῦν τὸν κόσμον μὲ τὴν δῆθεν εὐσέβειάν των, ἀλλὰ ἐξεσκεπάζε τὴν πραγματικὴν των διάθεσιν καὶ τοὺς πραγματικοὺς των σκοποὺς, ἔτσι τώρα κάμνει καὶ ὁ Ἀπόστολός Του. Δὲν ἀφίνει τοὺς χριστιανοὺς του νὰ ἀπατῶνται, πὼς ἀπὸ πραγματικὴν εὐσέβειαν, τάχα, ὠθοῦντο ἐκεῖνοι ποὺ ἐζήτησαν νὰ τοὺς πείσουν νὰ τηροῦν τὴν ἐβραϊκὴν «περιτομήν». Τοὺς ξεσκεπάζει, ἀποκαλύπτει τὰ πραγματικὰ των ἐλατήρια, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ἐξυπηρετικὰ τῆς φιλοζωΐας των καὶ τὸν ἐγαῖστικῶν των συμφερόντων. Δὲν τὸ κάμνουν, λέγει, αὐτὸ, ἀπὸ τίποτε ἄλλο, παρὰ διὰ νὰ φανοῦν καλοὶ εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ καὶ ν' ἀποφύγουν τοὺς διωγμοὺς, ποὺ ὑποφέρουν οἱ πιστοὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου. Καὶ τέτοιοι, πρὸς διαγωματι, ἦσαν ἐκεῖνοι, ποὺ ἔκαμναν ὄλον ἐκεῖνον τὸν θόρυβον γύρω ἀπὸ τὸ ζήτημα τῆς περιτομῆς, ποὺ ρητῶς τὴν εἶχε καταργήσει ἡ Σύνοδος τῶν Ἀποστόλων: «Ἦθελαν νὰ μὴ φαίνωνται, πὼς ἦσαν χριστιανοί, καὶ δι' αὐτὸ ἐτήρουν καὶ διέδιδον τὴν περιτομήν, ποὺ ἦταν τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῶν Ἑβραίων. Τοιοῦτοτρόπως δὲ μῆτε ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους ἤμποροῦσαν νὰ διωχθοῦν, μῆτε καὶ ἀπὸ τὰς ρωμαϊκὰς ἀρχάς, ποὺ ἀνεγνώριζαν εἰς τοὺς Ἑβραίους τὸ δικαίωμα νὰ ζοῦν ἐλεύθερα καὶ ἐλεύθερα νὰ θρησκευοῦν μέσα εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Διὰ νὰ μὴ διώκωνται, οἱ λοιπὸν, χάριν τοῦ Ἐσταυρωμένου—λέγει ὁ ἱερός Ἀπόστολος— δι' αὐτὸ σὰς ἀναγκάζουν νὰ τηρῆτε τὴν περιτομήν, καὶ ἔτσι εἰς βάρος σας φαίνονται καλοὶ εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ: «Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσώπησαι ἐν σαρκί, οὗτοι ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι». Μοναδικὸς των σκοπὸς εἶναι ν' ἀποφύγουν τὰς ταλαιπωρίας καὶ τοὺς κινδύνους τῶν διωγμῶν, ἀλλὰ σκοπὸν, βαθύτερον καὶ ἱερώτερον, δὲν ἔχουν: «μὴ ὄνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκωνται».

Ἦτο δὲ αὐτὸ τόσον φανερόν εἰς ὅσους ἐγνώριζον ἀπὸ κοντὰ τὴν ζωὴν αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, καθὼς οἱ ἴδιοι δὲν ἐτήρουν τίποτε ἀπὸ τὸν μωσαϊκὸν νόμον τῶν Ἑβραίων. Αὐτοὶ ἐσυνέχιζαν ἐκεῖνο, ποὺ ὁ Κύριος εἶχεν ἀποκαλύψει

«Δικαιωθέντες οὖν ἐκ πίστεως, εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ...»
(Ρωμ. 5,1)

διὰ τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους, οἱ ὅποιοι ἐπέβαλλον εἰς τοὺς ἀνθρώπους «φορτία βάρεια καὶ δυσβάστακτα», τὰ ὅποια δὲν ἤθελαν μῆτε μὲ τὸ δάκτυλόν των νὰ κινήσουν (Ματθ. 23, 4). Ἡ περιτομὴ ἦτο μίᾳ ἀπλῇ πρόφασις, ἕνα πρόσχημα καὶ τίποτε ἄλλο: «Ὁ ὕδὲ γὰρ οἱ περιτεμνόμενοι αὐτοὶ νόμον φυλάσσουσιν». Ἐξεμεταλλεύοντο δὲ τὴν εὐπιστίαν καὶ τὴν ἀπλότητα τῶν ἄλλων, διὰ νὰ ἐπιδεικνύουν εἰς βάρος των καλὴν διαγωγὴν εἰς τοὺς διώκτας τῶν χριστιανῶν, «θέλουσιν ὑμᾶς περιτέμνεσθαι ἵνα ἐν τῇ ὑμετέρᾳ σαρκὶ καυχῆσονται».

Διὰ τὸν Ἀπόστολον τοῦ Κυρίου ὅμως καύχημα ἄλλο δὲν ὑπῆρχεν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πίστιν του εἰς τὸν σταυρωθέντα διὰ τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ δι' αὐτὸ προσθέτει: «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ πίστις καὶ τὸ καύχημα τοῦ Ἀποστόλου, διὰ τὴν σταυρικὴν θυσίαν τοῦ Κυρίου, δὲν ἦτο μίᾳ πίστις, ἀπλῶς θεωρητικὴ καὶ ἐπιφανειακὴ. Εἶχεν ὁμιλήσει πολὺ βαθειὰ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του, ὥστε —ὅπως καὶ ἄλλοτε ἐλέχθη ἀπὸ τὴν στήλην αὐτὴν— εἶχε κατορθώσει νὰ τοῦ νεκρώσῃ κάθε τι, ποῦ εἶχε σχέσιν μὲ τὸν ἁμαρτωλὸν κόσμον, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ἐζούσε. Ἐνοιώθη, ὅτι ὁ ἁμαρτωλὸς ἐκεῖνος κόσμος δὲν ὑπῆρχε πλέον δι' αὐτόν, εἶχε θυσιασθῆ ἀπὸ τὸν ἅγιον Παῦλον αὐτὸς ὁ κόσμος, εἶχεν ἀποθάνει δι' αὐτόν, ὅπως καὶ αὐτὸς ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του νεκρὸν πλέον δι' ἐκεῖνον.

Αὐτὸ δὲ τὸ εἶχεν ἐπιτύχει μὲ τὴν δύναμιν τῆς πίστεώς του εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον Κύριον. Αὐτὸ ἐνοεῖ, ὅταν λέγῃ: «Δι' οὗ (Σταυροῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ) ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται, καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ». Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἐκεῖνον, ποῦ ἔχει σημασίαν διὰ τὸν Χριστιανισμόν. ὄχι ἡ ἀπλῆ ἐξωτερικὴ τήρησις τῶν τύπων.

Τὸ ἂν εἶσαι ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ τηροῦν ἀπλῶς μερικοὺς τύπους, ὡσάν τὴν περιτομήν, εἶτε ὄχι, δὲν ἔχει ἀπολύτως καμμίαν σημασίαν. Τὸ σπουδαῖον καὶ τὸ οὐσιώδες καὶ τὸ μοναδικὸν εἶναι νὰ εἶσαι τόσον πιστός, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃς πλέον διὰ τὸ κακὸν καὶ τὸ κακὸν νὰ μὴ ἡμπορῇ νὰ σὲ παρασύρῃ: Νὰ γίνῃς ἐντελῶς νέος ἄνθρωπος. Διότι ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ εἶναι: Νὰ δημιουργήσῃ νέαν ζωὴν, νέαν κοινωνίαν, νέον κόσμον, «καινὴν κτίσιν». Αὐτὸ δὲ πρέπει νὰ ἐπιδιώκωμεν ὅλοι. Καὶ ὅσοι ἠμπορέσουν ν' ἀκολουθήσουν αὐτὸν τὸν κανόνα, αὐτοὶ θὰ ἔχουν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ ἔλεος, ὁποιοιδῆποτε καὶ ἂν εἶναι: «Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ στοιχήσουσιν, εἰρήνην ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος καὶ ἐπιείκην τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ».

Τὸ ζήτημα αὐτὸ τὸ θεωρεῖ ἐντελῶς λελυμένον ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ καὶ δὲν δέχεται νὰ τὸ συζητήσῃ ἄλλοτε: δι' αὐτὸ καὶ συνιστᾷ εἰς τοὺς Γαλάτας νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήσουν ἄλλην φοράν πλέον δι' αὐτό: «Τοῦ λοιποῦ κόπους μοι μὴ δεῖς παρεχέτω». Ν' ἀλλάξῃ γνώμην εἶναι ἀδύνατον, ἀφ' οὗ μάλιστα ἔχει ἀποδείξει μὲ τοὺς διωγμούς, ποῦ ὑπέστη —καὶ ἔχει εἰς τὸ σῶμα τὴν ἀκόμη τὰ σημάδια τῶν πληγῶν!—, πόσον βαθειὰ πιστεύει εἰς αὐτό, ποῦ τοὺς ἐδίδαξεν ἕως τώρα: «Ἐγὼ γὰρ τὰ σπύγματα τοῦ Κυρίου ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω».

Καὶ ἔτσι τελειώνει αὐτὴ ἡ ὠραία ἐπιστολὴ τοῦ ἁγίου Παύλου, τὴν ὁποῖαν σφραγίζει μὲ τὴν ἀποστολικὴν Του εὐλογίαν: «Χάρις τοῦ Κυρίου

«...δι' οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχίκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην, ἐν ᾗ ἐστήκαμεν...»
(Ρωμ. 5, 2)

ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν,
ἀδελφοί. Ἀμήν.»

Πόσοι, ἀρά γε, ἀπὸ τοὺς σημερινούς χριστιανούς θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ὀμ-
λήσουν με αὐτὴν τὴν θέρημν καὶ με αὐτὴν τὴν βεβαιότητα διὰ τὸ βάθος τῆς
πίστεώς των εἰς τὸν Χριστόν; EMM.

2ον

Εἰς τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον (Κυριακή, 13 Νοεμβρίου 1955)

Ὁ μέγας οὗτος πολίτης τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ μέγας πολίτης
τῆς Οἰκουμένης, ἀπέθανε καθ' ὁδὸν πρὸς τὴν ἐξορίαν τὴν 14ην Σεπτεμβρίου
τοῦ 407, με τὴν συνήθη εἰς τὰ χεῖλη του φράσιν, «δόξα τῷ Θεῷ, πάντων
ἔνεκεν» (δι' ὅλα δοξάζω τὸν Θεόν), ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐορτάζεται ἡ
Ἰψώσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἡ δὲ μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία, διὰ νὰ τιμήσῃ
ἰδιαιτέρως τὸν μέγαν τοῦτον ἡγέτην, τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον τοῦ-
τον, μετέθεσε τὴν μνήμην του εἰς τὴν σήμερον ἡμέραν 13ην Νοεμβρίου.

Καὶ πράγματι ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος εἶναι φυσιογνωμία ἀξία
πλείστης τιμῆς.

Γόνος τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἀνεδείχθη
«ἐπιστήμων τῆς ἱερωσύνης», ὅπως τὸν ἀνόμαζεν ὁ λαὸς τῆς βασιλείας Κων-
σταντινουπόλεως, κατὰ τὸν ἀξιόπιστον ἱστορικὸν Παλλάδιον. Ὅταν ἐκλήθη
ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν, ὅπου ὑπῆρτει τὴν Ἐκκλησίαν ὡς Πρεσβύτερος ἐπὶ
κεφαλῆς τεραστίας φιλανθρωπικῆς καὶ ἄλλης δράσεως, διὰ νὰ καταλάβῃ
τὸν σημαντικώτατον θρόνον τῆς Πρωτευούσης, παρέστη ἀνάγκη ν' ἀπαχθῇ,
διὰ τὸν φόβον, ὅτι οἱ Ἀντιοχεῖς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ τὸν ἄφιναν ν' ἀπομακρυνθῇ.
Ἰσχύει μὴπως ὑψηλότερος τίτλος καὶ βαρύτερος ἔπαινος δι' ἓνα ἡγέτην ἀπὸ
αὐτό;

Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν προέβη εἰς ἀληθῆ κοσμογονίαν.
Ἐπάταξε τοὺς ἀνικάνους, ἀνέδειξε τοὺς ἱκανούς, περιώρισε τὰς δαπάνας,
διοργάνωσε τὰ τάγματα τῶν διακονιστῶν καὶ τῶν ἄλλων, ἐκ τῆς Ἀρχιεπι-
σκοπῆς του ἐξηρητημένων, ἔκαμε τὴν φιλανθρωπίαν (εὐρυτάτην μάλιστα,
καλύπτουσαν τὰς ἀνάγκας τῶν χηρῶν, τῶν ὀρφανῶν, τῶν ἀσθενῶν, τὴν ζωὴν
τῶν φυλακισμένων, τῶν πτωχῶν) κύριον ἔργον τῆς ἱερατείας του, διεφώτισε
καὶ ἐστερέωσε με τοὺς ὑπερόχους λόγους του τοὺς πιστοὺς, ἐπανάφερον εἰς
τὴν ποιμνὴν τοῦ Χριστοῦ τοὺς αἰρετικούς, προσηλύτισε τοὺς Γότθους, τοὺς
Σκύθας, τοὺς Πέρσας καὶ τοὺς Φοίνικας, ἐπεξήγησε τὰ ἱερὰ βιβλία, «ἔλυσε»,
«ὡς τίχεται κηρὸς» εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐχων τὸ θάρρος νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις,
ἀκόμη καὶ πρὸς τὰ ἴδια, ἔστο καὶ ἂν ταῦτα κατέχουν τὴν πολιτικὴν δύναμιν,
δὲν ἐδίστασε χάριν τῆς ἀληθείας νὰ φθάσῃ μέχρις ἐξαντλητικῆς ἐξορίας,
ἡ ὁποία, εἰς ἡλικίαν μόλις ἐξῆντα δύο ἐτῶν, τὸν ἔφερον εἰς τὸν τάφον. Οἱ αἰώ-
νιοι φρόνιμοι τῶν μέσων καὶ ἡπίων λύσεων τὸν κατηγοροῦν, ὅτι ἦτο αὐστηρὸς,
ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ δεῖξῃ εὐλγισίαν καὶ ἐλαστικότητα. Ἡ συνείδησις ὅμως τοῦ
Χρυσοστόμου δὲν εἶχε τὰς ιδιότητας αὐτὰς τοῦ «καουτσούκ», δὲν ἠδύνατο

«...καὶ καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ».

(Ρωμ. 5,2)

νά κάμη πρὸ τοῦ καθήκοντος ἀπέναντι τοῦ Κυρίου συμβιβασμούς καὶ υποχωρήσεις. Ὁ Χρυσόστομος ἦτο πολὺ μέγας, διὰ τὴν υποχώρησιν πρὸ τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ καιροῦ του, ἀφ' οὗ ἀπὸ αὐτὸν ἡ Ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος ἀνέμενε παραδείγματα καὶ ὑποθήκας καὶ ἀθανάτους ἀρχάς. Διὰ τὸν Χρυσόστομον ἐν μόνον ἦτο λυπηρὸν, ἡ ἄμαρτία, «τὰ δὲ λοιπὰ πάντα, κόνις καὶ καπνός».

Μέγας ἄνθρωπος, μέγας Ἱεράρχης, μέγας συγγραφεὺς, μέγιστος ρήτωρ, ἀφίεναν εἰς τοὺς ἄλλους τὰς θεωρίας καὶ τοὺς θεωρητικούς ἀγῶνας, ἡσχολήθη πάντοτε μὲ τὰ πρακτικὰ καθημερινὰ προβλήματα τοῦ ἀνωμόμου καθημερινοῦ ἀνθρώπου, τὸν ποδηγῆτησεν εἰς τὰς λύσεις, τὸν οἰκοδόμησεν εἰς τὴν πίστιν, τὸν ἐτοίμασε διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Ἀρχηγόν του καὶ Ἀρχηγόν μας. Ταῦτα πάντα ἀνέδειξαν τὸν ἱερόν Χρυσόστομον τὸν σπουδαιότερον Πατέρα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὅλης, ἀφοῦ τὰ ἔργα του ἀπὸ τῆς ἐξευρέσεως τῆς τυπογραφίας ἐκδίδονται εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων καὶ κυκλοφοροῦν καθ' ὅλον τὸν χριστιανικὸν κόσμον.

Ἄν ὁ Παῦλος εἶναι ὁ πρῶτος μετὰ τὸν Ἐνα, ὁ Ἰωάννης εἶναι ὁ δεύτερος μετὰ τὸν Παῦλον. «Τῶν τοῦ Θεοῦ ἀπορρήτων σοφὸς ὑποφῆτης καὶ ὀφθαλμὸς τῆς ἐν Βυζαντίῳ καὶ πάσης Ἐκκλησίας», «θεοφόρος», «πάνσοφος», «μέγας διδάσκαλος τῆς Οἰκουμένης», «κλέος τῶν συγγραμμάτων» καλεῖται ὑπὸ τῶν συγχρόνων του καὶ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Καὶ ταῦτα πάντα ἀνήκουν δικαίως εἰς τὸν Ἰωάννην, ὅχι μόνον διότι ἦτο παρὰ τοῦ Θεοῦ προικισμένος μὲ θαυμασίας ἀρετὰς καὶ ἰκανότητας, ἀλλὰ διότι ἡ ἰσχυρὰ καὶ ἀρραγῆς πίστις του ἔκαμε τὰς ἀρετὰς του νὰ λάμψουν καὶ ν' ἀποδώσουν. Διὰ τὴν πίστιν του αὐτὴν γράφει ὁ ἴδιος εἰς μίαν ὀμιλίαν του: «Χριστὸς μετ' ἐμοῦ καὶ τίνα φοβηθήσομαι; Κἂν κύματα κατ' ἐμοῦ διεγείρηται, κἂν πελάγη, κἂν ἀρχόντων θυμός; ἐμοὶ πάντα ταῦτα, ἀράχνης εὐτελέστερα».

Δ. Μ. Σ.

3ον

Εἰς τὴν ΚΔ' Κυριακὴν (20 Νοεμβρίου 1955)

Ἐφ.σ. 2,14-22.

Ἡ μεγάλη μικρασιατικὴ πόλις τῆς Ἐφέσου πολὺ ἐνωρὶς ἔγινε σπουδαῖον χριστιανικὸν κέντρον, χάρις εἰς τὴν ἱεραποστολικὴν δρᾶσιν τοῦ ἁγίου Παύλου, περὶ τῆς ὁποίας διεξοδικῶς ὀμιλοῦν αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων. Ἡ δὲ Ἐκκλησία τῆς Ἐφέσου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀργότερα ἐγκατεστάθη ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης, ὡς ἐπόπτης τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀναφέρεται πρῶτη εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν μὲ πολλοὺς ἐπαίνους διὰ «τὰ ἔργα», «τὸν κόπον» καὶ «τὴν ὑπομονὴν» καὶ διὰ τὴν ἀποστροφήν της πρὸς τὴν αἴρεσιν τῶν Νικολαϊτῶν, ἃν καὶ διατυπᾶνται ἐκεῖ καὶ κάποιον παράπονον, ὅτι εἶχε ψυχρανθῆ ἢ «πρῶτη ἀγάπη», πού ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀναθερμανθῆ (Ἀποκ. 2,1-7). Εἰς τὴν Ἐφεσον, ἐπίσης, μετὰ τὸν θάνατον, προφανῶς, τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ἔχειροτόνησεν ὁ Ἀπ. Παῦλος καὶ ἐγκατέστησεν Ἐπίσκοπον τὸν ἀγαπητὸν του μαθητὴν Τιμόθεον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔγραψε καὶ τὰς δύο γνωστὰς ἐπιστολάς, πού σφίζονται μεταξὺ τῶν ἱερῶν βιβλίων τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Πρὸς τοὺς χριστιανούς, λοιπόν, αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἐφέσου, ἔγραψεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὴν «πρὸς Ἐφεσίους» ἐπιστολήν του. Καὶ ἀπὸ αὐτῆν

«Οὐ γάρ ἐστιν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καὶ πόσις...»

(Ρωμ. 14,17)

τὴν ἐπιστολὴν εἶναι παριμένον τὸ σημερινὸν Ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα τῆς θείας Λειτουργίας, εἰς τὸ ὁποῖον γίνεται λόγος περὶ τῆς εἰρήνης τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ εἰρήνη ὑπῆρξε πάντοτε ὁ βαθύτερος πόθος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερον νὰ εἶναι τὸ γλυκύτερον ὄνειρον ὅλων τῶν λαῶν τῆς γῆς. Εἰρήνη ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ ἁμαρτία. Διότι ἀκριβῶς ἡ εἰσοδος τῆς ἁμαρτίας εἰς τὸν κόσμον, αὐτὴ εἶναι ποῦ ἔφερε τὴν ἀναστάτωσησιν καὶ διετάραξε τὴν γαλήνην, ποῦ ἐβασίλευεν εἰς αὐτὸν πρὶν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Ἡ ἁμαρτία διετάραξε πρῶτα-πρῶτα τὴν εἰρήνην τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὸν Θεόν, καὶ ἔκαμε τὸν ἄνθρωπον ἐχθρὸν τοῦ Θεοῦ. Ἀπ' αὐτὴν δὲ τὴν διαταραχὴν ἀνεστατώθη τὸ ἔσωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ᾧ συγχρόνως καὶ αἱ δυνάμεις τῆς φύσεως ἔγιναν ἐχθρικά πρὸς αὐτόν. Δι' αὐτὸ βλέπομεν, ὅτι, εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν ἁμαρτίαν, ὁ Ἀδὰμ προσπαθεῖ νὰ ἐπιρρίψῃ τὰς εὐθύνας εἰς τὴν Ἐῤῥαν, ὀλίγον πλέον ἐνδιαφερόμενος, ἢ μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον κάμνει μίαν ἐχθρικὴν πρᾶξιν ἀπέναντι ἐκείνης, ποῦ τοῦ ἐδόθη διὰ νὰ τοῦ εἶναι «βοηθὸς» εἰς ὅλον τοῦ τὸν βίον.

«Ἀκάνθας καὶ τριβόλους» λέγει ὁ Θεός, ὅτι θὰ βλαστάνῃ εἰς τὸ ἐξῆς ἡ γῆ διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἡ χαρμύσνος ἄλλοτε ἐργασία θὰ τοῦ εἶναι τώρα ἀφορμὴ κόπου καὶ στενοχωρίας καὶ «ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου» τοῦ θὰ τρώγῃ πλέον τὸ ψωμί του, ὀδυνηρὰ δὲ προμηνύεται ἡ λειτουργία τοῦ τοκετοῦ διὰ τὴν γυναῖκα. Καί, τὸ χειρότερον, δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἐποτίσθη ἡ γῆ μετὰ τὸ πρῶτον ἀνθρώπινον αἷμα, μετὰ τὴν κατάραν τῆς πρώτης ἀδελφοκτονίας!

Ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν μέσσην ἢ αἰτία τοῦ κακοῦ, νὰ ἐξουδετερωθῇ, δηλαδή, ἡ ἁμαρτία, καὶ νὰ γίνῃ ἡ εἰρήνευσις, πρῶτα-πρῶτα, μετὰ τὸν Θεόν, διὰ νὰ εἶναι ἔπειτα δυνατὴ ἡ πραγματοποίησις τοῦ πανανθρώπινου πόθου διὰ τὴν εἰρήνην. Καὶ δι' αὐτὸ ἦλθεν, ἀκριβῶς, εἰς τὸν κόσμον ὁ Ἰησοῦς Χριστός, τὴν γέννησιν τοῦ Ὁποίου ἔψαλαν οἱ Ἄγγελοι ὡς τὴν «ἐπὶ γῆς εἰρήνην». Αὐτὸς ἔφερε τὴν εἰρήνην μεταξὺ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων μετὰ τὴν διδασκαλίαν Του, ὅτι εἰμεθα τέκνα τοῦ Θεοῦ, ποῦ προτιμᾷ νὰ Τὸν ὀνομάζωμεν «Πατέρα» καὶ («Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...»), μετὰ τὰς θαυματουργικὰς Του πράξεις, ποῦ ἐφανέρωσαν ὅλην τὴν πατρικὴν αὐτὴν στοργὴν πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀνθρώπους, μετὰ τὴν σταυρικὴν Του θυσίαν, μετὰ τὴν ὁποίαν μᾶς ἔδωκε τὸ δικαίωμα ν' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Του, μετὰ τὴν ὁποίαν καθήργησε τὸν θάνατον καὶ ἐχάρισε νέον περιεχόμενον εἰς τὴν ἀναχώρησίν μας ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν. Εἰς τὸ ὄνομα δὲ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατηργήθησαν αἱ διακρίσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ κατέπεσαν τὰ φράγματα, ποῦ ἐχώριζαν μεταξὺ τῶν τοὺς εἰδωλολάτρας ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, τοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τοὺς βαρβάρους, τοὺς δούλους ἀπὸ τοὺς ἐλευθέρους. Ἔτσι ὁ Χριστὸς ἔγινεν ὁ μέγας Εἰρηνοποιός· αὐτὸ δὲ τονίζει ὁ Ἀπόστολος Του μετὰ τὰ θαυμάσια αὐτά, τὰ τόσον πανηγυρικὰ καὶ τόσον παρήγορα λόγια μετὰ τὰ ὁποῖα ἀρχίζει τὸ σημερινὸν τεμάχιον τῆς πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς του: «Χριστὸς ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφοτέρωθεν ἐν καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας».

Ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀσφαλὴς καὶ βεβαία, διότι δὲν ἐχρησιμοποιοῦται δι' αὐτὴν κανένα ἄλλο μέσον, ποῦ ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ δευτερεύουσαν, ἴσως, δύναμιν καὶ ἀξίαν, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ. Τὴν παλαιὰν ἔχθραν, τὴν «κατήργησεν» ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς «ἐν τῇ σαρκὶ Ἀύτου»· καὶ ἀφῆρσεν ἐκ τοῦ μέσου κάθε ἐντολὴν καὶ κάθε νόμον, ποῦ ἦτο

«...ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ». (Ρωμ. 14,17)

τουραννικός διά τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν καὶ ποὺ ἠγάγκαζε τοὺς ἀνθρώπους νὰ θεωροῦνται μεταξύ των ὡς ἐχθροί. Σκοπὸς Του εἶναι νὰ μᾶς συνενώσῃ ὅλους, ἀπὸ ὅπουδήποτε καὶ ἂν προερχώμεθα καὶ ὅπουδήποτε καὶ ἂν ἀνήκωμεν, νὰ μᾶς κάμῃ ὅλους «ἐν αὐτῷ ἄνθρωπον» καὶ ἔτσι ἠνωμένους «ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» νὰ μᾶς φέρῃ ὅλους πλησίον τοῦ Θεοῦ, ἀφ' οὗ μὲν τὴν σταυρικὴν Του θυσίαν ἐπέτυχε νὰ μᾶς συμφιλίωσῃ πρὸς Αὐτόν. Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πλέον εἴμεθα ὅλοι ἴσοι καὶ, ὅπως ἔγραψεν ὁ ἴδιος Ἀπόστολος ἄλλου, «οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θῆλυ, δοῦλος ἢ ἐλεύθερος, Ἰουδαῖος ἢ Ἕλλην, βάρβαρος, ἢ Σκύθης». Ἀλλὰ εἴμεθα «πάντες ἐν ἑν Χριστῷ Ἰησοῦ», μέλη μιᾶς Κοινωνίας, —λέγει σήμερον—, εἰς τὴν ὅποιαν εἴμεθα πλέον «συμπολιταὶ τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ». Μέρη ἐνὸς νέου οἰκοδομήματος, ποὺ ἐθεμελιώθη ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἀπὸ τοὺς Προφῆτας καὶ ποὺ στηρίζεται εἰς τὸν ἴδιον τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, «ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ». Σκοπὸς δὲ αὐτοῦ τοῦ οἰκοδομήματος ποῖος εἶναι;

Τὴν ἀπάντησιν μᾶς τὴν δίδει πάλιν ὁ ἴδιος ὁ ἅγιος Παῦλος μὲ τὴν τόσον προσφιλεῖ εἰς αὐτὸν ἔκφρασιν, ποὺ καὶ ἄλλοτε μᾶς ἀπησχόλησε. Σκοπὸς εἶναι νὰ τελειοποιηθῶμεν καὶ νὰ αὐξηθῶμεν «εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ». Νὰ γίνῃ ἡ Κοινωνία μας, δηλαδή, τόπος εἰς τὸν ὅποιον, ἀνάμεσά μας, θὰ κατοικήῃ ὁ Θεός. Καὶ διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτό, εἶναι ἀνάγκη ὁ καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς, ὁ κάθε πιστός, νὰ οἰκοδομηθῆται συγχρόνως ἔτσι, ὥστε μέσα εἰς τὸν καθένα ἀπὸ ἡμᾶς νὰ ἡμπορῇ νὰ κατοικήσῃ ὁ Θεός. Αὐτὴ ὅμως ἡ οἰκοδομησις, ὁ πνευματικὸς δηλ. καταρτισμὸς τοῦ κάθε χριστιανοῦ, δὲν γίνεται ἄλλου, παρὰ μόνον μέσα εἰς αὐτὸ τὸ μεγάλο οἰκοδόμημα μέσα εἰς τὴν μεγάλην Κοινωνίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὅπου ἐργάζεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Δι' αὐτὸ προσθέτει καὶ τὰ ἑξῆς: «ἐν ᾧ (ναὸ ἅγιον ἐν Κυρίῳ) καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ».

Ἄς μὴ παραλείψωμεν λοιπὸν καμμίαν εὐκαιρίαν ἀπὸ ἐκείνας, ποὺ ἡμποροῦν νὰ μᾶς χρησιμεύσουν εἰς αὐτὴν τὴν πνευματικὴν οἰκοδομήν. Διότι ὅσον ἡ οἰκοδομὴ αὐτὴ θὰ προχωρῇ καὶ θ' αὐξάνῃ, τόσον περισσότερο θὰ πλησιάζῃ ἡ ἡμέρα διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὄνειρου τῆς εἰρήνης. «Χριστός ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν».

4ον

Εἰς τὴν ΚΕ' Κυριακὴν (27 Νοεμβρίου 1955)**Ἔφρα. 4,1-7.**

Ἀπὸ τὴν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολὴν τοῦ ἁγίου Παύλου εἶναι καὶ τὸ σημερινόν μας Ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἱερὸς Ἀπόστολος ὁμιλεῖ διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐνότητος μεταξύ τῶν Χριστιανῶν, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ διὰ νὰ σεβασθοῦν περισσότερο καὶ νὰ προσέξουν τὰς παραγγελίας του, ὑπενθυμίζει ὅτι, ὅταν ἔγραφε αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, ἦτο φυλακισμένος διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἦτο «δέσμιος ἐν Κυρίῳ» εἰς τὴν Ρώμην.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ἐνότης μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μὴ ταρασσεται ἡ εἰρήνη των με ἔριδας καὶ διαιρέσεις,

«Ἄρα οὖν τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους».

(Ρωμ. 14,19)

χρειάζεται ὅλοι νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν των καὶ ποτὲ νὰ μὴ λησμονοῦν τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ἀνήκουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Αὐτὸς δὲ ὁ σκοπὸς δὲν εἶναι ἄλλος παρὰ νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὴν πρόκλησιν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐκτελοῦν πιστὰ καὶ πρόθυμα ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὁποῖα τοὺς θέλει ὁ Θεὸς καὶ τὰ ὁποῖα πάλιν εἶναι ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθοῦν, ἂν δὲν ἔχουν τὴν ἀπαραίτητον ἐνότητα μεταξύ των. Δι' αὐτὸ ἀρχίζει τὴν σημερινήν του προτροπὴν ὁ Ἀπόστολος μετὰ τὴν συγκινητικὴν αὐτὴν ἐκκλησίαν: «Παρακαλῶ ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ ἀξίως περιπατήσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε». Νὰ διάγουν, θέλει, ὅλοι οἱ χριστιανοὶ καὶ νὰ συμπεριφέρονται (αὐτὸ σημαίνει τὸ «περιπατήσαι») ἀντάξια μετὰ τὴν «κλήσιν» των, μετὰ τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον τοὺς ἀκάλεσεν ὁ Κύριος πλησίον Του. Καὶ δι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχουν ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν καὶ ἀμοιβαίαν ἀνοχὴν καὶ ἀγάπην: «Μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ».

Ὅταν αὐτὰ ἐξασφαλισθοῦν ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, τότε θὰ εἶναι δυνατόν νὰ καλλιερῆσούν μεταξύ των καὶ νὰ διατηρήσουν «τὴν ἐνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης». Αὐτὴ δὲ ἡ ἐνότης πρέπει ν' ἀποτελέσῃ τὸ ἀντικείμενον σπουδαίας φροντίδος καὶ προσπάθειας ὅλων τῶν Χριστιανῶν («σπουδάζοντες τηρεῖν...»). Διατιθόμενοι; Ἀπλούστατα, διότι αὐτὸ ἀπέτελεσε τὴν ζωηροτέραν ἐπιθυμίαν τοῦ Θεοῦ Ἰδρυτοῦ καὶ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν Του ὁ Κύριος τὴν ἔκαμε θέμα τῆς Ἀρχιερατικῆς Του προσευχῆς, μετὰ τὴν ὁποίαν παρεκάλεσεν «ἵνα πάντες ἐν ὄσιν» (Ἰωάν. 17,20). Καὶ διότι αὐτὴν τὴν ἐνότητα τῶν πιστῶν Του καθώρισεν Ἐκεῖνος ὡς τὸ σπουδαιότερον μέσον διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ὀρθότητος τῆς πίστεώς των ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. «Θέλω (εἶπεν ὁ Κύριος, πρὸς τὸν ἐπουράσιον Πατέρα Του) νὰ εἶναι, ὅσοι θὰ πιστεύσουν, ἡνωμένοι μεταξύ των ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι Σὺ με ἀπέστειλας» (αὐτόθι 17,21). Τὴν ἀγάπην δὲ μεταξύ τῶν ὁπαδῶν Του ἐθέσπισεν ὡς τὸ χαρακτηριστικὸν γνώρισμά των, ὅταν εἶπεν: «Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις» (αὐτόθι 13,35-36).

Ὅπως ὅλοι προσεκλήθημεν μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀπολαύσωμεν ὅλα τὰ χαρίσματα τῆς υἰοθεσίας τοῦ Θεοῦ, ἔτσι ὀφείλομεν ὅλοι νὰ ἀποτελοῦμεν ἕνα ἐνιαῖον σύνολον: «Ἐν σῶμα καὶ ἐν πνεύμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν». Διότι ἕνας εἶναι ὁ Κύριός μας, μία εἶναι ἡ πίστις μας, ἕνα εἶναι τὸ βάπτισμά μας, ἕνας εἶναι ὁ Θεός, πού εἶναι ὁ μοναδικὸς Πατέρας ὅλων μας. Αὐτός, πού ἔχει ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς ὅλους, πού ἐνεργεῖ διὰ μέσου ὅλων καὶ πού κατοικεῖ μέσα εἰς ὅλους: «Εἷς Κύριος μία πίστις, ἐν βάπτισμα· εἷς Θεὸς καὶ Πατήρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων καὶ διὰ πάντων καὶ ἐν πασίν ὑμῖν».

Τὸ ὅτι ὁ καθένας μας ἡμπορεῖ νὰ ἔχη διαφορετικὴν θέσιν μέσα εἰς τὴν χριστιανικὴν Κοινωνίαν ἢ νὰ ἐκτελῇ διαφορετικὸν ἔργον, δὲν εἶναι λόγος διὰ νὰ διαταράσσεται ἡ ἐνότης, πού πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μεταξύ μας, ἂν ἔχωμεν ὅλοι ὑπ' ὄψιν μας ὅτι εἰς τὸν καθένα ἀπὸ ἡμᾶς «ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Θεοῦ», ἀναλόγως τῶν δυνάμεων, πού ἔχει ὁ καθένας μας. Ἀπ' ἐναντίας ὀφείλομεν ὅλοι, ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον, νὰ συνενώσωμεν τὰς προσπάθειάς μας χάριν τοῦ κοινῆς ἱεροῦ σκοποῦ μας, εἰς τρόπον ὥστε ἐκεῖνο, πού δὲν ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ ἕνας νὰ τὸ κάμῃ

«Ὄφείλομεν δὲ ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνατῶν βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν».
(Ρωμ. 15,1)

ὁ ἄλλος καὶ οὕτω καθεξῆς, ὥστε νὰ ἀπαρτίζεται καὶ νὰ ὀλοκληρώνεται τὸ ἔργον. «Ἀδελφός ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πόλις ὀχυρὰ καὶ ὑψηλή, ἰσχυεῖ δὲ ὡς περ τεθεμελιωμένον βασιλεῖον» (Παροιμ. 18,19).

Αὐτὰ μᾶς λέγει καὶ σήμερον ὁ Ἀπόστολος τοῦ Κυρίου διὰ τὴν ἀνάγκην καὶ τὸ χρέος τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν. Αὐτὴν δὲ τὴν ἐνότητα, ὡς γνωστόν, πάντοτε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐθεώρησεν ὡς μίαν ἀπὸ τὰς θεμελιωδεστέρας προϋποθέσεις διὰ τὴν δρᾶσίν της καὶ τὴν ἔκαμε πάντοτε ἀντικείμενον τῶν θερμότερων προσευχῶν της. Καὶ δι' αὐτὸ ἐθεώρησε πάντοτε ὡς τοὺς μεγαλειτέρους ἐχθροὺς της ἐκείνους, ποὺ διασποῦν, μὲ ὅποιονδήποτε τρόπον, αὐτὴν τὴν ἐνότητα τῶν πιστῶν, καὶ μὲ μεγάλην αὐστηρότητα ἀντιμετώπισε πάντοτε τὰ σκάνδαλα, ποὺ διαιροῦν τοὺς Χριστιανοὺς.

Καὶ μόνον τὴν θ. Λειτουργίαν μας ἂν προσέξωμεν, θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐνοήσωμεν πόσῃ σημασίαν ἀποδίδει εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας, ἢ ὅποια ὄχι μόνον εὐχεταί ἐπανειλημμένως τὸ «Εἰρήνη πᾶσι» καὶ προτρέπει τὸ «Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν». Ἄλλὰ καὶ τονίζει ὅτι, διὰ νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ ὁμολογήσωμεν ἀξίως τὴν πίστιν μας, πρέπει νὰ ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους» ὥστε νὰ γίνεταί ἡ ὁμολογία μας «ἐν ὁμοιοίᾳ».

Πόσον ἀμαρτάνουν ὅσοι δὲν ὑπολογίζουσι ὅσον πρέπει αὐτὴν τὴν ἐνότητα τῶν πιστῶν! Αὐτὸ εἶναι φανερὸν καὶ ἀπὸ τὴν παλαιὰν ἐκείνην ἔκφρασιν, τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι οἱ διασπάσαντες αὐτὴν τὴν ἐνότητα αἰρετικοὶ καὶ σχισματικοὶ ἔσχισαν τὸν «ἄρραφον χιτῶνα» τοῦ Χριστοῦ, ἐκείνον δηλαδὴ τὸν «χιτῶνα», ποὺ δὲν ἐτόλμησαν νὰ σχίσουν μῆτε αὐτοὶ οἱ εἰδωλολάτραι ρωμαῖοι στρατιῶται! Ἄς ἀποφεύγωμεν λοιπὸν κάθε τι, ποὺ ἡμπορεῖ νὰ μᾶς διαιρέσῃ καὶ ἄς κρατῶμεν πάντοτε «τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης».

EMM.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

10v

Εἰς τὴν Κυριακὴν 4 Δεκεμ. 1955

(Ἁγ. Βαρβάρας)

Γαλάτ. 3,28-4,5.

Εἶναι πράγματι ἀνεκτίμητη ἡ ἀνύψωσις τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ πνευματικῆς ἀπόψεως, ποὺ ἐδόθη παρὰ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστιανισμός, καίτοι εἶναι θρησκεία καὶ μεριμνᾷ κυρίως διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, οὐδόλως ἀδιαφόρησε καὶ διὰ τὴν ἐπίγειον θέσιν καὶ κατάστασίν του. Ἄξιοπρόσεκτη εἶναι ἡ ἀξιολόγησις ποὺ ἐδόθη εἰς τοὺς δούλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἰδοὺ τί διὰ τοῦ θ. Παύλου (Γαλ. 3,28) λέγει «οὐκ ἐνὶ δούλος οὐδὲ ἐλεύθερος· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἔσθε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Ποία ἄλλη φιλοσοφία ἢ θρησκεία εἶχε τέτοιαν ἐκπολιτιστικὴν δρᾶσιν ἐπὶ τῆς δουλείας; Καὶ διὰ νὰ ἐνοήσωμε πόσῃ εὐεργεσίαν προσέφερε μὲ τὴν κατάργησιν τοῦ ἀπανθρώπου τούτου θεσμοῦ, τῆς δουλείας, θὰ περιγράψωμεν σκιαδῶς πῶς τὴν κατάστασιν τῶν δούλων πρὸ Χριστοῦ.

«Ἐκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν».

(Ρωμ. 15,2)

Ὁ δούλος δὲν ἀνεγνωρίζετο ὡς πρόσωπον ἐλεύθερον μὲ δικαιώματα ἐπὶ τῆς ζωῆς. Ἐθεωρεῖτο ὡς κτῆμα εἰς τὰ χέρια τοῦ κυρίου του.

Πολλάκις ὁ κύριος εἶχε δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τοῦ δούλου του. Ἀναφέρεται, ὅτι ἓνας ἄρχων ἔρριψε δούλον εἰς τὸ ἰχθυοτροφεῖόν του. Οὐδὲν ἄλλως ὁ δούλος ἔθεωρεῖτο μέλος τῆς οικογενείας τοῦ κυρίου, ἀλλὰ ὡς πηγὴ αὐξήσεως τῆς ἐργασίας καὶ τῶν εισοδημάτων του. Διὸ καὶ κάθε κύριος ἠγωνίζετο πῶς ν' αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν δούλων του. Οἱ δούλοι προήρχοντο ἀπὸ τοὺς πολέμους, ἀπὸ τὰ χρέη των καὶ ἀπὸ κληρονομιῶν τῶν γονέων των. Εἰς τὴν Ῥώμην τὰ πράγματα ἦσαν χειρότερα. Οἱ δούλοι ἔθεωροῦντο «κτῆνη» χωρὶς κανένα δικαίωμα. Ἐθεωροῦντο πράγματα, «ὀμιλοῦντα ἐργαλεῖα» καὶ μέσα παραγωγῆς. Εἶναι δὲ γνωστὸν, ὅτι πολλάκις διὰ ψυχαγωγίαν ἔρριπτον τούτους εἰς τὰ ἀμφιθέατρα. Διὰ τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ὁ Ἀριστοτέλης λέγει, ὅτι «ὁ τέλειος οἶκος ἀποτελεῖται ἐκ δούλων καὶ ἐλευθέρων». Ὁ δούλος ἐδῶ θεωρεῖται «ἐμψυχον ὄργανον» ἢ ἐμψυχον κτῆμα τοῦ κυρίου. Ἐξαιρεῖ τοὺς Ἕλληνας καὶ θεωρεῖ δούλους πάντα βάρβαρον, «τῶν βαρβάρων ἀρχουσιν οἱ Ἕλληνες».

Ἀγοραί, ὅπου ἡ δουλεμπορία διενεργεῖτο, ὀνομασταὶ ἦσαν τῆς Χίου, τῆς Δήλου, τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τοῦ Βυζαντίου. Ἐκεῖ ἐπωλεῖτο κάθε δούλος ἀπὸ μιᾶς ἕως δέκα μνῶν. Ὁ διάδοχος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ὁ Δημ. Παληρεὺς εἰς μιαν ἀπογραφὴν τῆς Ἀττικῆς εὗρηκε 21 χιλιάδας ἐλευθέρους καὶ 400 χιλιάδας δούλους. Εἰς τὰς Ἀθήνας παρετρεῖτο κάποια ἀνθρώπινη μεταχειρίσις τῶν δούλων. Ἄν ἓνας δούλος ἐκακοποιεῖτο ὑπὸ τινος, ἐδικαιοῦτο ὁ κύριός του νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ δὲν ἐθανατοῦτο δούλος ἄνευ δικαστικῆς ἀποφάσεως. Ἡδύνατο ὁ δούλος, κακομεταχειριζόμενος, νὰ ζητήσῃ νὰ πωληθῇ εἰς ἄλλον κύριον. Ἀργότερα ὁ Σόλων ἀπηγόρευσε νὰ δανειζοῦν χρήματα μὲ ἀποτέλεσμα τὴν δουλείαν, ἀν δὲν ἐπιστρέφωτο τὸ δάνειον. Οἱ Ἑβραῖοι, εὐρισκόμενοι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς Π. Διαθήκης, ἐφέροντο ἠπιώτερον. Δὲν ἐπέτρεπον τὴν κακοποίησιν τῶν δούλων, οὐδὲ τὸν ἀκρωτηριασμόν. Δὲν ἔθεωροῦντο ὡς πράγμα, ἠδύνατο νὰ μετέχουν εἰς τὰς ἐορτάς καὶ τὰς θρησκευτικὰς διδασκαλίαις.

Τώρα δύναται κανεὶς νὰ συγκρίνῃ (ἀν ὑπάρχῃ σύγκρισις) μεταξὺ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τῆς δουλείας καὶ τῆς χριστιανικῆς ἐποχῆς. Ὁ Χριστιανισμὸς διεκήρυξεν: «οὐκ ἐνὶ δούλος οὐδὲ ἐλεύθερος», «πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστέ».

Εἰς τὸν διαχωρισμὸν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων εἶπεν «οὐκ ἐνὶ Ἕλληνας καὶ Ἰουδαῖος, βάρβαρος, Σκύθης... ἀλλὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός» (Κολα. 3, 11). Κατεδίκασεν οὕτω τελεσιδικῶς τὴν δουλείαν. Δεῖγμα ὑπέροχον καὶ συγκινητικὸν ταύτης εἶναι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ θ. Παύλου πρὸς Φιλῆμονα. Γράφει εἰς τὸν Φιλῆμονα νὰ δεχθῇ τὸν ἀτακτῆσαντα «ποτὲ ἄχρηστον δούλον» Ὀνήσιμον, «νυνὶ δὲ σοὶ καὶ ἐμοὶ εὐχρηστον», λέγει, «ὡς τὰ ἐμὰ σπλάγχνα, οὐκέτι ὡς δούλον, ἀλλ' ὑπὲρ δούλον, ἀδελφὸν ἀγαπητόν».

Ἐπὶ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Χριστιανισμοῦ πάντα τὰ κράτη κατήργησαν τὴν δουλείαν. Σήμερον ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐνώπιον τῆς κοινωνίας, τοῦ δικαίου καὶ τῆς ζωῆς καθόλου ἔχουν, ἐν γένει, τὰ αὐτὰ δικαιώματα.

Πόση εὐγνωμοσύνη, ἀληθινά, χρεωστεῖται εἰς τὸ ἐκπολιτιστικὸν κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου! Ἀλλὰ καὶ πόση προσοχή! Διότι κατηργήθη μὲν ἡ σωματικὴ δουλεία, εὐκολον ὅμως εἶναι πάντοτε νὰ δουλωθῇ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ἁμαρτίαν! Διὸ «μὴ ζυγῶ δουλείας ἀνέχεσθε, ἀλλὰ τῇ ἐλευθερίᾳ, ἣ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε».

«Ὡς ὥραϊοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθὰ!»
(Ρωμ. 10,15: Ἦσ. 527.)

2ον

Εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν Προπατῶρων (11 Δεκ. 1955)

Κολασ. 3,4-11

Πόση παρανόησις παρατηρεῖται μεταξύ πολλῶν ἀνθρώπων. Ὅλοι δεχόμεθα, ὅτι ἡ θρησκεία εἶναι καλὴ καὶ ἀναγκαία. Μερικοὶ ὅμως περιορίζουν τὴν ἀναγκαιότητα ταύτης εἰς τὸν τομέα τῆς ἐκτελέσεως τῶν αὐστηρῶς θρησκευτικῶν καθηκόντων των. Θεωροῦν ὑποχρεώσιν των λ.χ. νὰ ἐκκλησιάζωνται, νὰ προσεύχωνται κλπ. Ἀλλὰ εἰς τὰς ἄλλας φάσεις τῆς ζωῆς των αὐταπατώμενοι πιστεύουν, ὅτι δικαιοῦνται νὰ πολιτεύωνται ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τῶν συμφερόντων των. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἰδοὺ τί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παραγγέλλει: «Τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός» (Κολ.3,11). Σὰν νὰ μᾶς λέγῃ ὁ Παῦλος: Δὲν ἔχομεν διακρίσεις· εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς μας πρέπει νὰ κυριαρχῇ ὁ Χριστός.

Ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Χριστοῦ θέλει τὴν ζωὴν τοῦ χριστιανοῦ. Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν ἐμπνευσιν Ἐκεῖνου παροτρύνει νὰ κινούμεθα ὅλοι. Θέλει νὰ κυριαρχῇ πρῶτα-πρῶτα εἰς τὴν οἰκογένειαν ὁ Χριστός. Ἡ συζυγικὴ ζωὴ νὰ ἔχη ῥυθμιστὴν εἰς τὰς σχέσεις τῆς τὸν Χριστόν. Ἴδου πῶς: «Αἱ γυναῖκες ὑποτάσασθε τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν», διότι ὁ ἀνὴρ εἶναι «κεφαλὴ τῆς γυναικὸς». «Οἱ ἄνδρες ἀγαπάτε τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας». Θέλετε καλλίτερον κήρυγμα, ποὺ νὰ ὑπόσχηται τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν οἰκογένειαν; Εἶναι μιὰ μικρὴ ἱεραρχημένη κοινωνία μὲ νόημα, μὲ ἀποστολὴν καὶ μὲ σκοπόν. Εἰς τὰ σημερινὰ «ξεμυαλισμένα» κηρύγματα τῆς ἀρνήσεως κάθε τάξεως φυσικῆς καὶ ἠθικῆς, ὁ Χριστός ἀντιτάσσει τὴν ὑποταγήν, τὴν ἀγάπην, τὴν πειθαρχίαν. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Οἱ μὲν σύγχρονες «μοντέρνες» οἰκογένειες λύουν τὰ οἰκογενεακὰ των δράματα, ποὺ δημιουργοῦν, μὲ τὴν αὐτοκτονίαν ἢ μὲ τὸ διαζύγιον, αἱ δὲ χριστιανικαὶ οἰκογένειαι μὲ τὴν ἀνοχήν, τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν προσευχήν. Ἄν καὶ αὐταὶ ἔχουν μὲν εἰς τὴν πορείαν τῆς ζωῆς των δοκιμασίας, προλαμβάνουν ὅμως τὰ δράματα μὲ τὴν ζωὴν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς πίστεως ποὺ ζοῦν. Εἰς μιάν ἐνδεχομένην ἔντασιν, ὅταν πολλὰκις ὀδηγεῖται ὁ σύζυγος εἰς παράτολμα διαβήματα, λόφω τοῦ ἀδιεξόδου, θ' ἀφήσωμεν τὸν μεγάλον Ἀμπέρ ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ δρόμος τοῦ ἦτο γεμάτος θλίψεις καὶ θανάτους. Ὁ πατέρας του καρατομεῖται ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας, ἡ σύζυγός του ἀποθνήσκει. Νυμφεύεται πάλιν, δυστυχῶς ὅμως ἡ νέα του σύζυγος τὸν ἐγκαταλείπει! Καὶ ἐκεῖνος ὑπομένει, γονατίζει καὶ προσευχόμενος λέγει: «ὦ, πόσον μέγας εἶναι ὁ Θεός!» Τί θὰ ἐλέγατε δὲ διὰ τὸν γνωστόν σας μουσουργὸν Μπάχ, ποὺ εἶχεν εἴκοσι παιδιά ἀποκτήσει; Ὑπῆρξεν ὑποδειγματικὸς οἰκογενειάρχης καὶ πιστὸς χριστιανός. Εἶχε παντοτεινὸν σύντροφον τὴν παραγνώρισιν καὶ τὴν φτώχειαν, ἀνέθρεψε ὅμως τὰ παιδιά του («ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου»).

Ἄς προχωρήσωμεν ὅμως παρακολουθοῦντες τὸν ζῶντα μὲ σύνθημά του τὸ («ἐν πᾶσι Χριστός») εἰς τὸ ἐπάγγελμα. Μερικοὶ ἰσχυρίζονται ὅτι «καλὴ εἶναι ἡ τιμιότης καὶ ἡ χριστιανικὴ δικαιοσύνη, ἀλλὰ βλέπετε τώρα, οἱ περιστάσεις τῆς ἀναδουλειᾶς ἐπιβάλλουν καὶ κάποιες ἀβαρίες...». Εἶναι οἱ ἐποχτικοὶ χριστιανοὶ αὗτοι. Δὲν εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ εἶναι ἑτοιμοὶ καὶ εἰς κάποιαν μικροθυσίαν νὰ ὑποβληθοῦν, ἂν τὰ πράγματα τὸ καλέσουν. Μὲ βαθειὰν συγκι-

«Λοιπόν, ἀδελφοί, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, εἰρηνεύετε».
(Β' Κορ. 13,11)

νησιν διαβάζει κανείς την βιογραφίαν του Μπετόβεν, ότι κατήντησε πάμπτωχος, «ἐπὶ ἓνα διάστημα ἐστερείτο ὑποδημάτων καὶ δὲν ἐβγαίνει ἕξω». Τί ὅμως ἔλεγε; «Ἐκλήθημεν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν διὰ τὴν δοκιμασθῆναι ἢ ἀντοχῆ μας. Θὰ ὑπομείνωμεν χωρὶς διαμαρτυρίας καὶ ἀβαρίας». Καὶ εἰς τὸ τέλος, νικητῆς πλέον, ἐκραύγασεν· «Ὁ Θεὸς ὑπέρ πάντων». Τί δὲ νὰ εἴπῃ κανεὶς διὰ τὴν βαθεῖαν πίστιν καὶ συνειδητὴν ζωὴν τοῦ ζωγράφου Ἀντζέλικο; «Ἐἶχεν ἐννοήσῃσι ὅτι τὸ ζήτημα τῆς τέχνης εἶναι ζήτημα προσευχῆς», δι' ὃ καὶ πρὸ πάσης ζωγραφικῆς ἐργασίας του προσήχετο. Διεκήρυττε δὲ ὅτι «ὅποιος θέλει νὰ ζωγραφίσῃ τὸν Χριστὸν πρέπει νὰ ζῆ μὲ τὸν Χριστὸν».

Καὶ εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν καὶ ζωὴν; «Ἀς δοθῆ καὶ ἐδῶ ὁ λόγος εἰς τὸν γνωστὸν φυσιοδίφην Νεύτωνα. Οὗτος «ἐδέχετο τὰς νέας ἀνακαλύψεις ὡς μίαν ἀποκάλυψιν τῆς δυνάμεως καὶ τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ. «Ὁ Θεὸς—ἔλεγε—κυβερνᾷ καὶ γνωρίζει ὅλα τὰ πράγματα... Εἶναι παρὼν εἰς ὅλους τοὺς τόπους». Πῶς ἤμπορεῖς, λοιπόν, ἀνθρωπέ μου, νὰ ζῆς ἐκλεκτικῶς τὴν χριστιανικὴν ζωὴν; Δὲν βλέπετε ἓνα ἄλλον μεγάλον ἐργάτην τοῦ ἐργαστηρίου, τὸν Φαρανταίν; Ὅχι μόνον ὡς ἐπιστῆμων εἰργάσθη καὶ ἔζησε μὲ ἄκραν εὐσυνειδησίαν καὶ τὰς θείας ἐντολάς ἐτήρησε μὲ πᾶσαν ὑποταγὴν καὶ ταπεινοφροσύνην, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα 25 χρόνια του ἔγινεν Ἱεροκῆρυξ τῆς κοινότητός του.

Ἴσως εἰς τὰ προλεχθέντα δὲν θὰ ὑπάρχουν πολλοὶ ἀντιρρησιαί. Ἐρωτοῦν ὅμως: Δικαιούμεθα νὰ τηρήσωμεν τὸ ἐν «πᾶσι Χριστός» καὶ στὰ ταξίδια, στὴν ἐξοχὴ καὶ γενικὰ στὴν ψυχαγωγίαν μας; Ἡ ἀπορία των εἶναι πολὺ εὐλογοφανῆς· ἀφοῦ «πάνε νὰ ξεσκάσουν», πῶς εἶναι δυνατὸν καὶ ἐκεῖ νὰ χωρέσῃ ὁ Χριστός; Ἀπάντησις: Εἰς μίαν κατασκήνωσιν ἐτέθη ὡς σύνθημα καὶ ἐφηρμόσθη φυσικὰ τὸ «ἐν πᾶσι Χριστός». Νομίζετε ὅτι ἐχαλαρώθη ἡ ψυχαγωγία τῶν παιδιῶν; Κάθε ἄλλο. Μὲ τὸ σύνθημα αὐτὸ ἐπέτευχαν τὴν ἀγωγὴν τῆς ψυχῆς των (ψυχῆς χωρὶς ἀγωγῆς = ψυχαγωγία). Καὶ τοῦτο διότι ἡ ἀναψυχὴ τῶν ἡτο ἱεραρχημένη ἀρχὴν λεκέδες καὶ βρωμιές. Δὲν ἠγνόησαν οἱ ψυχαγωγούμενοι νέοι καὶ τὸν πνευματικὸν παράγοντα. Τοῦναντίον μάλιστα, ἐκεῖνος ἔγινεν ὁ καθοδηγῶν ἀρχηγός των. Ψυχαγωγία δὲν σημαίνει κατάργησιν τῶν ἠθικῶν φραγαμῶν, ἀλλὰ σεβασμὸν πρὸς αὐτοὺς. Τότε πράγματι γίνεται ψυχαγωγία.

Εἰς μίαν ἐπιγραφὴν τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν γράφεται: Ἡ ἠθικὴ ἔχει τρεῖς διαστάσεις· ὕψος, βάθος, καὶ πλάτος. Στὸ ὕψος τῆς ἀνυψώνει εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὸ βάθος εἰσχωρεῖ εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς τὸ πλάτος ἀγκαλιάζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν βλέπετε ἐδῶ ἐφαρμοζόμενον τὸ σύνθημα «ἐν πᾶσι Χριστός»;

3ον

Εἰς τὴν Κυρ. πρὸ τῶν Χριστουγέννων (18 Δεκ. 1955)

Ἑβρ. 11,9-10,32-40.

Ὁ ζᾶπλουτος γίνεται σκηνίτης! Ὁ εὐλογημένος τοῦ Θεοῦ καὶ προωρισμένος ὡς γεννητῶρ ἐκλεκτοῦ ἔθνους φεύγει σὲ ξένας καὶ ἀγνωστες χώρας. «Πῆσται παρῶκησεν Ἀβραάμ τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἀλλοτρίαν ἐν σκηνῇ καὶ κατοικήσας» (Ἑβρ. 11,9). Πιστός καὶ ὑπήκοος εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, δέχεται μετοικήσεις, στερήσεις, ταπεινώσεις, δοκιμασίας... Διότι ἐπερίμενε τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ.

«...καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν».
(Β' Κορ. 13,11)

Ποιός δὲν διδάσκαται, ὅτι μὲ τὴν πίστιν δύναται νικηφόρα ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς δοκιμασίας τῆς ζωῆς.

Εἶναι πολὺ ἄλλοι ἐκείνοι, πού ὄλην τους τὴν ζωὴν τὴν περνοῦν ἄνετα καὶ εὐτυχισμένα. Συνήθως οἱ πολλοί, ἂν μὴ ὅλοι, περνᾶμε τὴν ζωὴν μας σακρῦ-βρεκτὴν. "Ὅλοι καλοῦμεθα ἀντιξοότητος καὶ περιπετειᾶς νὰ περάσωμεν. "Ὁ ἓνας θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ζωὴν τῆς φτώχειας καὶ τῶν στερήσεων. "Ὅταν μάλιστα ὑπάρχῃ «ἀναδουλειά», ποιός δὲν ἔχει στερήσεις; "Ὅταν καταστή-ματα κλείνουν καὶ βιομηχαναί ἀπολύουν ἐργάτας, πόσοι μένουν ἀνεργοί; Πολλοὶ καταφεύγουν τότε εἰς τὴν εὐγενῆ ἐπαιτείαν. "Ἄλλοι, ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τὰς δυνάμεις των, χαρίζουν τὸ ἡμερονύκτιον σὲ δύο «βάρδιες», διὰ νὰ ἐπαρκέσουν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας των. Παιδιὰ ὄρφανὰ καταλήγουν εἰς τὰ ὄρφανοτροφεῖα καὶ ὕστερα ῥίπτονται εἰς τὸ κοινωνικὸν κενόν, χωρὶς ἐποπτεῖαν.

Ἀκολουθεῖ μία ἄλλη τάξις δοκιμαζομένων ἀνθρώπων· ἡ τῶν ἀρρώστων. Δὲν ἐννοοῦμεν τοὺς ὀλιγοχρονίως ἀσθενήσαντας ἢ τοὺς εὐπόρους, πού ἔχουν τὴν οἰκονομικὴν δυνατότητα τῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ πόνου. Σκεφθῆτε πόσοι εἶναι νοσηλεύμενοι εἰς τὰ νοσοκομεῖα καὶ πόσοι πάμπτωχοι, πού δὲν χωροῦν ἐκεῖ, ταιλαιπαροῦνται, πονοῦντες καὶ στερούμενοι εἰς τὰ ὑγρά ὑπόγειά των! "Ἄς μὴ λησμονώμεν, ὅτι εἰς τὸν τόπον μας τόσοσιν ὀλίγη κοινωνικὴ πρόνοια ὑπάρχει, ὥστε ἀδυνατεῖ νὰ ἐπουλώσῃ τὸν πόνον τῶν πολλῶν.

Μήπως θὰ ἔπρεπε καὶ διὰ μίαν ἄλλην κατηγορίαν δοκιμαζομένων νὰ συζητήσωμεν; Εἰς αὐτὴν ὑπάγονται οἱ συκοφαντούμενοι καὶ διαβαλλόμενοι, οἱ ἀδικῶς διωκόμενοι! Δὲν ἐννοοῦμεν τοὺς χριστιανούς των διωγμῶν. Ἐννοοῦμεν ὅμως ὄσους καὶ σήμερον κἀτι παρόμοιον ὑφίστανται. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ τιμὰ ἐργατικότητος των, ἢ εὐσυνειδήτη προσφορά των προσέκρουσεν εἰς τὰ ἐγαίσιτικά ἐνστικτα τοῦ προῖσταμένου των ἢ εἰς τὰ ἰδιοτελῆ ἐλατήριά του. Τοὺς ὑπεδείχθη ἡ ἀβαρία καὶ ἡ ὑπαναχώρησις. Ἄλλὰ ἡ εὐσυνειδήσια ἔχει ἀβαρίας; Αἱ ἀρχαὶ καὶ πεποιοθήσεις ἀνέχονται ὑπαναχώρησεις; Καὶ τότε ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν ἡ διαβολὴ τῶν διαβολέων προισταμένων, ὅτι καὶ ὅτι... "Ἐπαιξε ῥόλον διώκτου ἢ κακεντρέχεια καὶ ἡ δύναμις τοῦ κυρίου των. Καὶ ὁ τίμιος ἐργάτης περιελθὼν εἰς τὴν δυσμένειαν, ἔλαβεν τὴν ἄγουσαν...

Ἄλλὰ «πίστει παρῳήκισεν... διότι ἐξεδέχετο τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ».

Ὁ πτωχὸς ἐδέχθη τὴν ἀσπλαγχνίαν τῆς φτώχειας του, πιστεύων εἰς τὴν ἀγαθὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄρρωστος δέχεται τὰ μαστιγώματα τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως ἴσως.

Καὶ ὁ συκοφαντούμενος; Εὐελπιστεῖ, ὅτι «ἐξοίσει ὡς φῶς ἡ δικαιοσύνη του» καθ' ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι «ζηλωτὴς» καὶ ἄγρυπνος ἔφορος τῆς ἠθικῆς τάξεως καὶ φύλαξ τῆς δικαιοσύνης.

Χριστιανέ μου, μὴ δελεάζεσαι ἀπὸ τὰ γλέντια τῶν νυκτοβίων γλεντοκόπων. Πολὺ γρήγορα οἱ φωτόλουστες αἰθουσές των θὰ μεταβληθοῦν σὲ παραδείσους (!) ὑπογείους. Μὴ σὲ δειλιάζουν οἱ στερήσεις καὶ μὴ σὲ συγκλονίζουν οἱ σκληρὲς δοκιμασίες τῆς ζωῆς.

Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρὸς τῆς. Πίστευε μόνον ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει προβλέψει, «κ ρ ε ἴ τ τ ὄ ν τ ι π ε ρ ἰ ἡ μ ὶ ν».

«Σπουδάσατε ἄσπιλοι καὶ ἀμώμητοι Αὐτῷ εὐρεθῆναι ἐν εἰρήνῃ καὶ τὴν τοῦ Κυρίου μακροθυμίαν σωτηρίαν ἠγαθήσθε... Φυλάσσεσθε, ἵνα μὴ τῆ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ...»

(Β' Πέτρ. 3,14.17)

4ον

Εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου
(Κυριακή, 25 Δεκεμβρίου 1955)

Ἀγωνιώσα καὶ νοσταλγοῦσα ἡ ἀνθρωπότης ἀναζητεῖ. Ἀναζητεῖ παντοῦ, κἀτι τοῦ δὲν ἔχει καὶ διακαῶς ἐπιποθεῖ. Ἐπιποθεῖ τὴν ἡσυχίαν τῆς, τὴν ἡρεμίαν καὶ ἀσφάλειάν τῆς, θέλει τὴν εἰρήνην τῆς! Τὸ κήρυγμα τοῦ ἀγγέλου «ἐπὶ γῆς εἰρήνη», αὐτὸ νοσταλγεῖ ὁ ἀγωνίων ἄνθρωπος. Ποῦ εἶναι ἡ εἰρηνοποιὸς δεξαμενὴ; Ἔως πότε οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη θὰ ἐπιβάλλουν τὸ δίκαιον (1) τοῦ ἰσχυροτέρου; Πότε δικαιοσύνη καὶ ἀγάπη θὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τῆς γῆς; Ἔως πότε οἱ αἰμοβόροι Ἡρώδαι θὰ ζητοῦν «ἀπολέσαι τὸ παιδίον»; Εἶναι λοιπὸν ὁ κλῆρος τῆς ἀνθρωπότητος ἐπ' ἀπειρον νὰ διασκελίξῃ τοὺς αἰῶνας, ἀγωνιώσα καὶ νοσταλγοῦσα;

Παρὰ ταῦτα, παρὰ τὸ ὅτι δηλ. εἰς τὸν κανόνα τῶν ἀγῶνων καὶ τῶν πολέμων ὑπήχθη καὶ ὁ Χριστιανισμός, τὸ γεγονός εἶναι ἓνα. Ὁ Χριστιανισμὸς πολεμοῦμενος ἀναγεννᾷ τοὺς πιστοὺς καὶ ἐκπολιτίζει τοὺς λαοὺς.

Τὸ θεῖον Βρέφος, καταφυγὸν εἰς Αἴγυπτον, διέφυγε τὴν ἀκονισμένην ρομφαίαν τοῦ αἰμοχαροῦς Ἡρώδη.

Ἡ προφητεία ὅμως τοῦ Θεοδόχου Συμεῶν, «οὗτος κεῖται εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον», εὑρίσκει καθ' ἡμέραν ἐφαρμογὴν. Οἱ ὁμοθενεῖς τοῦ Ἰουδαίου πρῶτοι τοῦ ἐκήρυξαν ἓνα ἀπηνή πῶλεμον, ὅτι «οὗτος υἱὸς τέκτονος ἐστὶ» καὶ «ἐκ Ναζαρετ δύναται ἀγαθὸν εἶναι;» Ἀργότερον Τὸν κατηγοροῦσαν, ὅτι «ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐξβάλλει τὰ δαιμόνια», ὅτι... Ἐπειτα «ἐξῶ τῆς πόλεως ἤγαγον καὶ ἔως τῆς ὄφρου τοῦ ὄρους, εἰς τὸ κατακρημνίσαι αὐτόν». Τέλος, ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ καθήλωσαν τὸν Θεάνθρωπον! Καὶ οἱ μαθηταὶ Του μήπως ἔτυχον καλλιτέρας μεταχειρίσεως; «Κινδύνους ἐκ γένους καὶ ἐξ ἔθνῶν, ἐν θαλάσῃ καὶ ἐν ψευδαλέφοις... ἐραβιδίσθησαν, ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐναυάγησαν... ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον». Ποιὸς δὲν ἀντιμετώπισε μαρτύριον; Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ ἐφαρμοῦζεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: «Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸ στέφανον τῆς ζωῆς». Ἰουδαῖοι καὶ ἄλλοθενεῖς ἀκάθεκτοι ἐστράφησαν κατὰ τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ. Σιεφθῆτε ἔπειτα τοὺς αἰρεσιάρχας, ποῦ διὰ σοφιστεῶν κατεπολέμησαν τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ!

Ἄρειοι καὶ Μακεδόνιοι, Σαβέλιοι καὶ Νεστόριοι, Εὐτυχεῖς καὶ Πορφύριοι καὶ τόσοι ἄλλοι φανεροὶ καὶ ἀφανεῖς Ἰουδαὶ καὶ Λέοντες μέχρι θανάτου ἐπολέμησαν καὶ κατεσκευοφάντησαν τὴν πίστιν, εἰρηνεύθησαν καὶ τὴν ἐσκώψαν. Τί δὲ νὰ εἶπῃ κανεὶς περὶ τῶν αἰμοχαρῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης καὶ διωκτῶν τῆς νέας θρησκείας; Ἀπὸ τοῦ Νέρωνος καὶ τοῦ Δεκίου μέχρι τοῦ Διοκλητιανοῦ καὶ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡ θρησκεία τοῦ Θεοῦ Βρέφους τῆς Βηθλεὲμ δὲν ἔχει μόνον δέκα τέσσαρας χιλιάδας σφαγέντα νήπια, ἀλλὰ ἕνδεκα καὶ πλεον ἑκατομμύρια μαρτύρων.

Σημεῖον ἀντιλεγόμενον μένει ὁ Χριστιανισμὸς καὶ εἰς τὴν νεωτέραν διανόησιν. Στράους καὶ Ρενάν, Βολταῖρος καὶ Νίτσε... λυσσῶδως πολεμοῦν τὴν πίστιν.

Οἱ Ρενάν καὶ Στράους, μολοντόι κλίνουν γόνυ σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας πρὸ τοῦ ἡθικοῦ μεγαλείου τοῦ Ἰησοῦ, ἀδυνατοῦν νὰ Τὸν προσκυνήσουν καὶ

«Καρπὸς δὲ τῆς δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπειρεται τοῖς ποιοῦσιν εἰρήνην».
(Ἰακ. 3,18)

ὡς Θεόν. Ὁ Νίτσε κάπου ἄλλου ζητεῖ τὸν ὑπεράνθρωπὸν του. Ὁ δὲ ἀξιολύπητος καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων διαψευσθεὶς Βολταῖρος ἔλεγεν, ὅτι: «Ἡ Ἁγία Γραφή μετὰ ἑκατὸν χρόνια θὰ πωλῆται εἰς τὰ παλαιοπωλεῖα». Εἰς πείσμα του ὅμως εἰς τὴν ἐν Παρισίοις οἰκίαν του στεγάζονται σήμερον τὰ Γραφεῖα τῆς Βιβλικῆς Ἑταιρείας, ἥτις σκορπίζει κατ' ἔτος 20 ἑκατομμύρια περίπου Ἀγ. Γραφῶν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Φθάνουν αὐτὰ τὰ τόσον σύντομα, διὰ ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι «λακτιζοῦν πρὸς κέντρα» οἱ πολέμιοι τῆς πίστεως, διότι καὶ «πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύουσι τοῦ Χριστιανισμοῦ». Ὁ Χριστιανισμὸς ἐπέτυχεν ἄσπλος ὅσα δὲν ἐπέτυχαν οἱ ἀγῶνες τῶν ἰσχυρῶν κοσμοκρατῶρων, ὡς ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, ὁ Καῖσαρ, ὁ Ναπολεὼν κλπ. Πολεμούμενος λαμπρύνεται καὶ κατακτᾷ τὰς ψυχάς.

Ὁ ἅγιος Συμεὼν προεφήτευσεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς «κεῖται εἰς πτώσειν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν». Ἀληθινά, πόσοι πολεμοῦντες συνετρίβησαν! Ὁ δὲ Χριστιανισμὸς ἀνασταίνει καὶ ἀναγεννᾷ. Εἰς τὴν ζηλευτὴν αὐτὴν στρατιάν τῶν ἀναστημένων δὲν συγκαταλέγονται μόνον Παῦλος, ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ὁ Αὐγουστίνος, ἀλλὰ καὶ οἱ μεταγενέστεροι Χρυσόστομοι, Βασίλειοι, Ἀθανάσιοι... καὶ τὰ τόσα φωτεινὰ πνεύματα τῶν αἰῶνων καὶ μετέωρα ἀγιότητος. Ἀκόμη δὲ καὶ οἱ σύγχρονοι Γρηγόριοι Ε', Νικόδημοι καὶ τόσοι ἄλλοι γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι! Ἀλλὰ μήπως μόνον ἄτομα ἀνεγέννησεν ἡ πίστις; Ὁ διάσημος Γερμανὸς Φιλόσοφος Φίχτε λέγει, ὅτι «ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς εἶναι ἀπαύγασμα τοῦ Χριστιανισμοῦ». «Ὅταν ὁ Δαρβίνος ἐπεσεκέφθη, χάριν τῶν ἐρευνῶν του, διὰ δευτέραν φοράν τὰς νήσους τῆς Παταγωνίας εὗρηκε τόσῃν μεταστροφῇ, ὥστε ἔμεινε κατὰπληκτος. Ἰκανοποιήθη δὲ ὅταν ἐρωτήσας ἐπληροφορήθη, ὅτι Χριστιανοὶ Ἱεραπόστολοι εἶχαν ἐπισκεφθῆ τὴν νῆσον. Ὁ Ἱεραπόστολος ἐκεῖνος «μὲ τὸ ἓνα χέρι κτίζει ἓνα σχολεῖον καὶ μὲ τὸ ἄλλο διδάσκει καὶ διαδίδει τὸ Εὐαγγέλιον». Ἔτσι πράγματι τὸ ἀξίωμα Λατίνου («homo homini lupus», μετεβλήθη εἰς τὸ ἀντίθετον ἢ πίστις κάμνει καὶ τὸν λύκον ἀρνί. Ὁ αὐτὸς Βολταῖρος λέγει) «ἐν ᾧ δεινότεροι φιλόσοφοι δὲν ἠδυνήθησαν οὐδὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς γειτονίας των νὰ μεταπεισοῦν, ὁ Ναζωραῖος...»! Τὴν ἀπερίγραπτη αὐτὴ ἐκπολιτιστικὴ ἀναγέννησι ἰδοὺ πῶς ὀρίζει ὁ Σμίθ, καθηγητὴς τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Λονδίνου: «Ὁ Χριστιανισμὸς γίνε-ται βάσις τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις αὐτοῦ... Ἡ Χριστιανικὴ πίστις καὶ ἠθικὴ διδασκαλία ἔγιναν ἡ ἀφορμὴ νὰ δημιουργηθῇ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον καὶ νὰ ἐφαρμοσθοῦν αἱ ἀρχαὶ τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὰς σχέσεις τῶν λαῶν».

Ὁρθῶς ἐλέχθη, ὅτι οὐδεμία διαρκὴς εἰρήνη εἶναι δυνατὴ εἰς τὴν Εὐρώπῃν, ἂν αἱ ἀρχαὶ τοῦ Θεοῦ Βρέφους δὲν ἀποβοῦν τὸ θεμέλιον τῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς. Ἄν αἱ ἀρχαὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰησοῦ ἐπικρατήσουν, τότε θὰ μετατρέψουν «τὰς βουφαίας αὐτῶν εἰς ἄροτρα», τὰ δόρατα εἰς δρέπανα καὶ «ἀναπαύσεται ἕκαστος». Τότε πολεμοῦντες καὶ πολεμούμενοι τὴν νοσταλγίαν των θὰ ἴδουν πραγματικότητα καὶ ὁ Χριστὸς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης θὰ σκορπίζῃ παντοῦ τὴν εἰρήνην Του.

ΙΑΚ.

«Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἐλπίδος πληρῶσαι ὑμᾶς πάσης χαρᾶς καὶ εἰρήνης ἐν τῷ πιστεῦειν, εἰς τὸ περισσεῦειν ὑμᾶς ἐν τῇ ἐλπίδι ἐν δυνάμει Πνεύματος Ἁγίου».

(Ρωμ. 15,13)

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΛΕΩΝΙΔΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

(Ψαλλομένη τῇ ιε' Ἀπριλίου)

ΕΝ ΤΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Εἰς τὸ «Κύριε ἐκέκραξα»·
(Προηγούνται τὰ τοῦ Τριωδίου ἢ τοῦ Πεντηκοσταρίου· εἶτα
δὲ τὰ ἐπόμενα).

Στιχηρὰ τοῦ Ἱερομάρτυρος.

ᾠχος δ'. «Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς...»

Τῶν Ἀθηναίων ἐπίσκοπος ἐγένου·
καὶ ράβδον δυνάμεως ἐν ταῖς χερσὶ σου λαβὼν,
ποιμνὴν Χριστοῦ καθωδήγησας
πρὸς σωτηρίους
λειμῶνας, ὅσπερ Καλὸς Ποιμὴν αὐτῆς.
Καὶ ἔθυσας, Ἅγιε, τὴν σὴν ψυχὴν τῷ Χριστῷ,
Δεκίου θῦμα γενόμενος,
σκληροῦ διώκτου,
ὁμολογία στερεῶ τῆς πίστεως.
Ὅθεν πρεσβεῦων μὴ ἐλλείπῃς νῦν,
παρρησίαν ὡς ἔχων πρὸς Κύριον,
Ἀθλητὰ Λεωνίδῃ,
ὑπὲρ πάντων τῶν ὑμνούντων Σε.

Παῦλος ὁ Μέγας Ἀπόστολος καὶ κηρυξ
θεμέλιον ἔθηκεν ὡς ἀρχιτέκτων σοφὸς
κατονομάσας τὸν Ἄγνωστον
ἐν ταῖς Ἀθήναις,
Ὅν, ἀγνοοῦντες, βωμῶ ἰλάσκοντο·
Αὐτόθι δὲ ἱδρύται καὶ ἐστερεώται
ἡ Ἐκκλησία, ἥς ὕστερον
ὁ Λεωνίδης·
ποιμὴν ἐγένετο καὶ ἐπίσκοπος
καὶ τὴν Ἀνάστασιν ἐμήνυσεν,
ἣν ἐχλεύασαν, Παύλου κηρύξαντος,
μαρτυρίῳ γενναίῳ
πρὸς ζωὴν μολῶν αἰώνιον.

Διονυσίῳ ποτὲ συνηκολούθει
εἰς πίστιν Χριστῶνυμον τῷ Ἄστει φαύσασαν,
γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις
καὶ τινες ἄλλαι·
Σοὶ δ' Ἱεράρχα συνηκολούθησαν
εἰς θάνατον ἔνδοξον ὑπὲρ τῆς πίστεως
αἱ συναθλήσασαι Ἁγίαι
ἑπτὰ γυναῖκες,
ἃς ἐνεψύχωσας τῇ ἀθλήσει σου·
Μεθ' ὧν νῦν πρέσβευε πρὸς Κύριον,
τὸν καλὸν καὶ ἡμᾶς ἀγωνίσασθαι
καὶ γενναῖον ἀγῶνα
καὶ τὸ στέφος ἀπολήψεσθαι.

Δόξα. Ἦχος α'.

Τοῦ Παύλου διάδοχον ἐν Ἐκκλησίᾳ Ἐθνῶν ἀκραιφνεστάτη,
Διονυσίου ὁμόθρονον ἐν Ἀθήναις,
καὶ Φιλοθέης ἀδελφὸν ἐν αἵματι καὶ μαρτυρίῳ,
Λεωνίδην, πάντες ὑμνήσωμεν.
Ἐψωθεὶς γὰρ ἐν Ἐκκλησίᾳ λαοῦ καὶ ἐν καθέδρᾳ πρεσβυτέρων
τύπος ἐγένετο τῶν πιστῶν ἐν πᾶσι.
Ὡς δ' ἐσπούδαζε παραστήσαι ἑαυτὸν τῷ Θεῷ θυσίαν ζῶσαν,
ἐχαρίσθη αὐτῷ καὶ τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ πάσχειν.
Μείνας δὲ πιστὸς ἄχρι θανάτου
ἔλαβε τὸν στέφανον τῆς ζωῆς,
ὃν καὶ πρεσβεύει Αὐτῷ δοῦναι
καὶ πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν Αὐτοῦ.

Καὶ νῦν (Τοῦ Τριωδίου ἢ Πεντηκοσταρίου).

Εἰσοδος· «Φῶς ἰλαρόν».

Ἐν Προηγιασμένῃ, τὸ ἀνάγνωσμα ἐκ τοῦ Τριωδίου (τὸ τῆς Γενέσεως), μετὰ δὲ τὸ «Φῶς Χριστοῦ φαίνει πᾶσι» τὸ ἀ' ἐκ τῶν ἐπομένων ἀναγνωσμάτων.

Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Πεντηκοσταρίου, ψάλλεται τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, μεθ' ὃ ἔπονται τὰ παρόντα Ἀναγνώσματα (*)

* Τῇ Διακαινησίμῳ Ἑβδομάδι ἀκολουθητέα ἢ ἀντίστοιχος τυπικὴ διάταξις τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγ. Γεωργίου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα
(κεφ. α' 10-12, 15-19)

Υἱέ, μὴ σε πλανήσωσιν ἀσεβεῖς ἄνδρες,
μηδὲ βουληθῆς, ἐὰν παρακαλέσωσί σε, λέγοντες·
ἔλθε μεθ' ἡμῶν, κοινώνησον αἵματος,
κρούσωμεν δὲ εἰς γῆν ἄνδρα δίκαιον ἀδίκως·
καταπίωμεν δὲ αὐτὸν ὡσπερ Ἀδης ζῶντα,
καὶ ἄρωμεν τὸ μνημόσυνον αὐτοῦ ἀπὸ τῆς γῆς...
Υἱέ μου, μὴ πορευθῆς ἐν ὁδοῖ μετ' αὐτῶν·
ἐκκλινον δὲ τὸν πόδα σου ἐκ τῶν τρίβων αὐτῶν·
οἱ γὰρ πόδες αὐτῶν εἰς κακίαν τρέχουσι
καὶ ταχινοὶ εἰσι τοῦ ἐκχέαι αἷμα.
Οὐ γὰρ ἀδίκως ἐκτείνεται δίχτυα πτερωτοῖς.
Αὐτοὶ γὰρ οἱ φόνου μετέχοντες θησαυρίζουσιν ἑαυτοῖς κακά·
ἡ δὲ καταστροφή ἀνδρῶν παρανόμων κακῆ.
Αὐται αἱ ὁδοὶ εἰσι πάντων τῶν συντελούντων τὰ ἄνομα.
τῇ γὰρ ἀσεβείᾳ τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν ἀφαιροῦνται.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα
(κεφ. γ', 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ,
καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος.
Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶναι,
καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν
καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα·
οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ.
Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν,
ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης·
καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται,
ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς
καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ.
Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς
καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτοὺς.
Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι
καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται·
κρηνοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν
καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας.
Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν
καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ.
ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ
καὶ ἐπισκοπῆ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα
(κεφ. μγ', 9-14)

Τάδε λέγει Κύριος·
Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα,
καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν.
Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς;
ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστά ποιήσει ἡμῖν;
ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν,
καὶ δικαιώθητωσαν,
καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ.
Γίνεσθέ μοι μάρτυρες,
καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός,
καὶ ὁ παῖς, ὃν ἐξελεξάμην·
ἵνα γινῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι,
καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι·
ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός,
καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται.
Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σφύζων.
Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα·
ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος·
ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός.
"Ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι,
καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος·
ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό;
Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός,
ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραήλ.

Εἰς τὴν Λιτὴν Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

ᾠδὴ α'

Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ ἡ Ἀθηνῶν πόλις
ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ σοῦ Ἱεράρχου
καὶ καλλινίκου μάρτυρος Λεωνίδου.
Οὐ γὰρ ὑστερεῖς πόλεως ὀμαίμονος
ὀμώνυμον πρόμαχον πάλαι ἀναδειξάσης.
Ἐκεῖνος μὲν τῇ Πατρίδι προμαχεῖ,
ὁ δὲ σὸς κλεινὸς Ἱεράρχης Λεωνίδης
γενναίως τῇ πίστει ἀθλεῖ
καὶ μένει σοι φρουρὸς αἰώνιος.

Ἦχος β'

Ὡς πορφύραν καὶ βύσον
τὰ τῶν μαρτύρων σου αἵματα στολισαμένη,
ἢ Ἀθηνῶν Ἐκκλησία,
τῷ σὺ πληρώματι ἑορτίως σήμερον βόησον·
Ὅγκον ἀποθέμενοι πάντα
καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν,
ἀξίως τοῦ περικειμένου, σὺν τῷ Λεωνίδῃ, νέφους μαρτύρων,
πολιτεύεσθε.

Ἦχος γ'

Εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν
καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν ἀφορῶν,
δι' ὑπομονῆς ἔδραμες τὸν προκείμενόν σου ἀγῶνα,
Ἱερομάρτυς Λεωνίδῃ.
Τὸν δρόμον τετέλεκας,
τὴν πίστιν τετήρηκας
καὶ ἔλαβες ἀξίως στέφος ἄφθαρτον.

Ἦχος δ'

Τῆς φωνῆς τοῦ Κυρίου ἤκουσας λεγούσης·
«Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν».
Καί, ὡς πιστὸς δοῦλος καὶ φρόνιμος,
οὐκ ἠξίωσας μείζων γενέσθαι τοῦ Κυρίου σου,
ἀλλὰ γέγονας Αὐτῷ ὑπήκοος μέχρι θανάτου·
ἔθεν καὶ συμβασιλεύεις εἰς αἰῶνας,
Λεωνίδῃ καρτερώτατε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'

Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἣν προεῖπεν ὁ Κύριος,
ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας τοὺς ἁγίους
δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ.
Καὶ ὁ σεπτὸς Λεωνίδης,
ὡς πρόβατον ἐν μέσῳ λύκων,
τὰς σάρκας διεσπᾶσθη καὶ αἵματι ἐτελειώθη,
ἱερεῖον προσενεχθεὶς τῷ Θεῷ ᾧ ἱεράτεις,
καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Μακαρίζομέν Σε, Θεοτόκε Παρθένε,
καὶ δοξάζομέν Σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος,
τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον,
τὸ τεῖχος τὸ ἄρρηκτον,
τὴν ἀρραγῆ προστασίαν
καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὰ Ἄποστιχα. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. α'. «Χαίροις ἀσκητικῶν».

Χαίροις ὁ τοῦ Χριστοῦ μιμητής,
ὁ κοινωνήσας θείου Πάθους σὺ αἵματι·
Μεγάλη γὰρ ἑβδομάδι,
εἰς μαρτυρίαν Χριστοῦ,
σὺ ἀπὸ Τροιζῆνος πρὸς τὴν Κόρινθον,
σκαιῶς ἀπαγόμενος
καὶ θανάτῳ ἀσχήμονι,
ἐπὶ ἰκρίου, τῶν Ρωμαίων κελεύσματι,
θανατούμενος, τῷ Σταυρῷ προσωμίλησας.
Ὡς δὲ Χριστὸς ἐγήγερται,
πατήσας τὸν θάνατον,
πρὸς τὴν ζωὴν μεταβέβηκας
τὴν ἀγήρω, μακάριε,
Αὐτὸν ἱκετεύων,
Ἱεράρχα Λεωνίδα,
ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει
καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Χαίροις ὁ ὑμνωδῶν ἐκ ψυχῆς
Πάσχα Κυρίου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ποιμένης σου,
κάκειθεν ἀχθεὶς βιαίως
πρὸς μαρτυρίου πληγὰς
καὶ κακώσεις, μάκαρ, καὶ πρὸς θάνατον.
Οὐράνιον εἴληφας
λειτουργίαν ἰσαγγελον
καί, ὅπου ἦχος καθαρὸς ἐορτάζοντας,
ὑμῶν ἔστηκας πρὸ τοῦ θρόνου τῆς χάριτος.
Πάσχα καινὸν ἐώρτασας,
τῇ ἄνω Σιών συνών,

Θυσιαστήριον θεῖον,
ὑπερουράνιον, ἔγνωκας,
Χριστὸν ἱκετεύων,
Ἱεράρχα Λεωνίδη,
ὑπὲρ τῆς ποιμνῆς σου.

Στίχ. Περφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου,
ἐν ἀυλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν.

Χαίροις, ὦ συνοδεία σεμνή,
τῷ Λεωνίδῃ συναθλήσασα ἄριστα,
Χαρίεσσα καὶ Γαλήνη
σὺν Νουεχία, Καλλίς,
Νίκη, Θεοδώρα καὶ Βασίλισσα.
Βυθῷ ποντιζόμεναι
καὶ πνιγμῷ θανατούμεναι
ἐμελωδεῖτε ψαλμικῶς, μετὰ πίστεως,
καὶ αἰθέριοι αἱ ψυχαὶ ὑμῶν ἔψαυον
κόσμον πνευμάτων αἴθλων
καὶ πόλιν ἠτένιζον
τοὺς θεμελίους τὴν ἔχουσαν,
ἧς τεχνίτης οὐκ ἄνθρωπος.
Αὐτόθι ἰκέσθαι
καὶ ἡμᾶς, ἐκδυσωπεῖτε
τὸν Ἱεπεράγαθον.

Δόξα. ᾠχος πλ. β'.

Ἐπρεπε τὴν πόλιν τὴν εὐσεβῆ καὶ κατείδωλον,
τὴν βωμοῖς καὶ ξοάνοις κομῶσάν ποτε,
Ναὸν σοι σεπτὸν ἐγεῖραι, Ἱεράρχα Λεωνίδη,
καὶ θησαυρῖσαι ἐν αὐτῷ τὴν κόνιν τῶν λειψάνων σου.
Διὸ καὶ κατέναντι τῶν σεβασμάτων τῆς ἀρχαίας πλάνης,
ἔστησε τὸν οἶκον τοῦ σκηνώματός σου.
Ἄλλ' οἰκήσας ἤδη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς,
ἐν ἧ πολλαὶ μοναὶ εἰσι,
αἰτήσαι τὸν Σωτῆρα ἐτοιμᾶσαι τόπον ἡμῖν.

Καὶ νῦν. ᾠχος ὁ αὐτός.

(ἂν μὴ ὄρισται ἕτερον, τοῦ Τριφιδίου ἢ Πεντηκοσταρίου)

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ Ἀμπελος ἡ ἀληθινή,
ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς.

Σὲ ἱκετεύομεν,
πρέσβευε, Δέσποινα,
μετὰ τοῦ Ἱεράρχου
καὶ πάντων τῶν Ἀγίων,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐπολυτίκιον. Ἦχος γ' «Θείας Πίστεως».
«Σκύμνος λέοντος» τὸ ὄνομά σου,
ἰσχυρὴν πίστεως κραταιοτάτην
καὶ τὸ σθένος ἀγγέλλει τῶν ἄθλων σου,
Λεωνίδη, Ἐπίσκοπε Ἄγιε,
Ἀθηναίων μαρτύρων ὁ σύναθλος·
μεθ' ὧν πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, αἰτούμενος
δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον. Ἦχος δ' αὐτός.
Σέ, τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν,
ἀνυμνοῦμεν, Θεοτόκε Παρθένε.
Ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθεῖση,
ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν,
τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος Πάθος,
ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ φθορᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡῶ

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ Ἀπολυτίκιον, ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ.
μετὰ δὲ τὴν α' στιχολογίαν.

Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.
Λαοῦ πιστευθέντος σοι προκινδυνεύων στερρῶς,
τοῖς λύκοις ἀντέτασσε, ἐν παρρησίᾳ πολλῇ,
τὰ ὄπλα τῆς πίστεως.
Ὅθεν καὶ τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ τούτου ἐτίθεις,
ἵνα μὴ διαρπάσῃ ὁ ἐχθρὸς τὴν σὴν ποιμνὴν.
Διό, ἱερομάρτυς Χριστοῦ,
ἀξίως ὑμνοῦμέν σε.

Θεοτοκίον. "Ομοιον.

Ἡ μόνη κηύσασα τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός,
ἡ μόνη κοσμήσασα τὴν ἀνθρωπότητα
τῷ τόκῳ σου, Ἄχραντε,
ρῦσαί με τῶν παγίδων τοῦ δολίου Βελίαρ,
στῆσόν με ἐπὶ πέτραν τῶν Χριστοῦ θελημάτων,
Αὐτὸν ἐκδυσωποῦσα ἐκτενῶς,
Ὅν ἐσωμάτωσας.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν. "Ομοια.

Ψυχὴν σου ὑπέθηκας Εὐαγγελίου ζυγῷ
καὶ ἤρας αὐτὸν ἐν σοί, ὡς τι φορτίον μικρόν·
διὸ οὐ διέλιπες
πᾶσι πεφορτισμένοις, κοπιῶσί τε μόχθῳ
πρᾶγον Σωτῆρα δεῖξαι, ταπεινὸν τε καρδίᾳ,
δωροῦμενον ἀεὶ, σαῖς εὐχαῖς,
ψυχῶν τὴν ἀνάπαυσιν.

Θεοτοκίον

Ταχὺ δέξαι, Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν
καὶ ταύτας προσάγαγε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ,
Κυρία Πανάχραντε·
λύσον τὰς περιστάσεις τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων,
σκέδασον τὰς ἐνέδρας καὶ τὰ θράση, Παρθένε,
τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων κατὰ τῶν δούλων σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Ἀναπεσῶν ἐκοιμήθη ὡς ὁ λέων
καὶ ἐξηγέρθη, ὡς ἐξ ὕπνου, πνέων δύναμιν,
τῶν μαρτύρων τὰ πλήθη ὁ Ἐνισχύων.
Ἐξ Αὐτοῦ δ' ὁ Λεωνίδης δυναμούμενος,
μαρτυρίῳ τελειοῦται· καὶ γεραίρεται,
στέφος ἄφθαρτον ἐπαξίως κομισάμενος.

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθέν.

Θεοχαρίτωτε, ἀγνή, εὐλογημένη,
τὸν διὰ σπλάγχνα οἰκτιρμῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα,
σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις

καὶ πᾶσι τοῖς Ἀσωμάτοις, ὑπὲρ ἡμῶν
δυσώπει ἀκαταπαύστως, δοῦναι ἡμῖν
πρὸ τοῦ τέλους διόρθωσιν
καὶ ἰλασμὸν ἁμαρτιῶν
καὶ βίου ἐπανόρθωσιν,
ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ ἀ' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει
καὶ ὡσεὶ κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ Οἴκῳ Κυρίου.

Εὐαγγέλιον
Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν
(Λουκ. ΚΑ', 12-19).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῖς μαθηταῖς, προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐπιβαλοῦσι γὰρ ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ διώξουσι, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου· ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον. Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι· ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἣ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν. Παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων καὶ συγγενῶν καὶ φίλων καὶ ἀδελφῶν, καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν, καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου, καὶ θριξὲν ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται· ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα... Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου...

Καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ἱεράρχα Κυρίου, ἀθλοφόρε,
σὺ ὄντως ἐγένου ὁ μάρτυς ὁ πιστός,
ὄν οὔτε θάνατος, οὔτε ζωὴ ἠδυνήθη χωρῖσαι
ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
Καὶ ἡμᾶς οὖν, εὐχαῖς σου ἀξίωσον,
μεῖναι ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ
τηροῦντας τὸν λόγον Αὐτοῦ.

Οἱ κανόνες τοῦ Τριωδίου ἢ Πεντηκοσταρίου καὶ τοῦ Ἁγίου,
ὡς ἔπεται·

Ὁ Κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

«Θείαν προσάξω μάρτυσι μελωδίαν· Ἰωσήφ»

Ποίημα Ἰωσήφ

Ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ

Θεαῖς πυρσευόμενοι αὐγαῖς
καὶ τρισηλίῳ φωτὶ παριστάμενοι,
μάρτυρες πανεύφημοι,
τοὺς τὴν σεπτὴν καὶ φωσφόρον ἄθλησιν
ὑμῶν ἐκτελοῦντας
παθῶν ἀγλῦος λυτρώσασθε.

Ἔστητε προθύμῳ λογισμῷ
δικαστικῶν πρὸ βημάτων κρινόμενοι
καὶ ἐξεικονίζοντες
Πάθη σεπτὰ Χριστοῦ, μακαριώτατοι,
τοῦ σαρκὶ παθόντος
ὑπὲρ ἡμῶν ἀγαθότητι.

Ἱερολογοῦντες τοῦ Χριστοῦ
τὴν ὑπὲρ λόγον, πανεύφημοι, σάρκωσιν
ἔστητε κρινόμενοι
καὶ δυσσεβῶν παρανομίαν ἅπασαν
γνώμη ἐλευθέρα
θεοπρεπῶς κατακρίνοντες.

Θεοτοκίον

Ἁγίον σε τέμενος εὐρῶν
ὁ κατοικῶν οὐρανοῦς, τὴν ἁγίαν σου
μήτραν θέλων ἕκησε
καὶ γεννηθεὶς τὸν κόσμον καθηγίασε,
Κόρη παναγία,
ὑπερβολῇ ἀγαθότητος.

ᾠδὴ γ'. Ὁ μόνος εἰδῶς.

Νόμοις καθυπέικουσαι Χριστοῦ
νομίμως διηγύσατε
τὸν εὐκλεῆ ἀγῶνα, πανεύφημοι,
παρανομίαν πᾶσαν ἐκκλίνασαι

καὶ θεοῖς μὴ νείμασαι
σέβας ἀλογώτατον·
διὰ τοῦτο πιστῶς μακαρίζομεν.

Πυρὶ θείου πόθου τὴν ψυχὴν
σαφῶς ἀναφλεγόμενοι
πρὸς ἀνδρικὰ χωρεῖτε παλαίσματα
σαρκὸς αἰκίας καθυπομείναντες,
ἀθληταί, καὶ θάνατον,
ζωῆς ὄντα πρόξενον
αἰωνίου· διὸ μακαρίζεσθε.

Ρημάτων σου βέλεσι, σοφέ,
καρδίας ἐτραυμάτισας
τῶν ἀσεβῶν, νηπίων τοξεύματα
τάς παρ' ἐκείνων πληγὰς ἠγούμενος,
Λεωνίδη ἔνδοξε,
ἀθλητὰ μακάριε,
τῶν ἁγίων ἀγγέλων συνόμιλε.

Θεοτοκίον

Ὁ μόνος ἀόρατος Θεὸς
ὠράθη σωματούμενος,
ὑπερβολῆ, ἐκ σοῦ, ἀγαθότητος,
ὄν ἐκδυσώπει, ἐξ ἀοράτων με
δυσμενῶν λυτρώσασθαι
ἀφειδῶς θλιβόντων μου
τὴν καρδίαν, πανάμωμε Δέσποινα.

Κάθισμα

* Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἐνώπιον τυράννων τὸν Χριστὸν ὠμολόγησαν
νεάνιδες παρθένοι Λεωνίδης τε χαίροντες.
Καὶ θάνατον ὑπέστησαν ὁμοῦ
θαλάττης ὁμιλήσαντες μυχοῖς
καὶ τὰ ἄνω κατοικοῦσι
περιφανῶς βασιλεία χορεύοντες·
δόξα τῷ ἐνισχύσαντι αὐτούς,
δόξα τῷ στεφανώσαντι,
δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' αὐτῶν
πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα... Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Συλλαβοῦσα ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος,
καὶ τεκοῦσα ἀσπόρως πηγὴν ζωῆς τὸν Κύριον,
Κεχαριτωμένη Θεοτόκε,
περίζωσε τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

᾿Ω δὴ δ'. ᾿Ορος σε τῇ χάριτι.

Συμφώνως Χαρίεσαν καὶ Νίκην τιμήσωμεν
καὶ Λεωνίδην σὺν αὐταῖς
καὶ Νουεχίαν τὴν σεμνήν,
Γαλήνην, Καλλίδα τε
τὴν εὐκλεῆ, καὶ Θεοδώραν τὴν ἔνδοξον,
τὴν ἱεράν τε καὶ θεῖαν Βασίλισσαν.

᾿Αδίκως, παμμάκαρ Λεωνίδη, ξέομενος
οὐκ ἐξηρνήσω τὸν Χριστὸν
τὸν μόνον πάντων ποιητὴν,
ἀλλ' ἔμεινας ἄτρεπτος
ταῖς πρὸς αὐτὸν ὀλιγωτάταις συννεύεσι·
χρεωστικῶς διὰ τοῦτο τιμῶμέν σε.

Ἐένως σοι ἐπήνθει θεία χάρις, Χαρίεσσα,
τοὺς παρανόμους δυσμενεῖς
ἔθεν κατέπληττες, σεμνή,
πιστοὺς δὲ ἐφώτιζες
τοὺς τὴν σεπτὴν κατανοοῦντάς σου ἔνστασιν
καὶ τὸν μακάριον ζῆλον τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον

᾿Ως μήτηρ Θεοῦ τοῦ ποιητοῦ πάσης κτίσεως
τοῦτον ἰκέτευε, ἀγνή,
κατοικτειρῆσαι τὴν ἡμῶν,
Παρθένε ἀσθένειαν
καὶ ἰλασμὸν πᾶσι πταισμάτων δωρήσασθαι
καὶ αἰωνίων τερπνῶν τὴν ἀπόλαυσιν.

᾿Ω δὴ ε'. ᾿Ο φωτίσας τῇ ἐλλάμφει.

Μακρύνασα
ἑαυτὴν, Νουεχία πανεύφημε,
δυσσεβείας,
νουεχῶς τῷ Θεῷ ἐπλησίασας,

παρ' οὖθ' θείαν δύναμιν
ἐνδυσάμενη, δυναστείαν
πᾶσαν καθεῖλες τοῦ δράκοντος.

Ἄνοθευτον
τῆς ψυχῆς σου τὸ κάλλος ἐτήρησας,
Βασίλισσα,
καὶ Θεῶν εὐηρέστησας ἄριστα
τῶ τῆς βασιλείας σε
τῆς οὐρανόου κληρονόμον
ἐργασαμένη, πανεύφημε.

Ρημάτων σου
νικηθεῖς, μάρτυς Νίκη, ἐνστάσῃσιν
ὁ ἄνομος
ἀπορία ἀμέτρῳ συνείχετο
Ἰησοῦς δέ, νίκης σε
κατακοσμήσας τοῖς στεφάνοις,
δήμοις μαρτύρων ἠρίθμησεν.

Θεοτοκίον

Τὸ πέλαγος
εὐσπλαγχνίας, Χριστόν, ἡ κυήσασα
παισμάτων μου
τὸν βυθὸν τὸν ἀμέτρητον ξήρανον,
ἔμβρους κατανύξεως
παρεχομένη μοι, Παρθένε,
ταῖς πρὸς Θεὸν μεσιτείαις σου.

Ἐδὴ Γ'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Ἐπέπλευσας, σεμνή Γαλήνη, χαίρουσα
ἀθλήσεως τὸ πέλαγος
καὶ κατέλαβες λιμένας γαληνοὺς
θείας βασιλείας καὶ λαμπρότητος,
ὑπὲρ ἡμῶν
τῶν σὲ τιμώντων Χριστῶν πρεσβεύουσα.

Σὲ κάλλει νοητῶ περιαστράπτουσαν
ώραῖος ἐνυμφεύσατο,
παναοίδιμε Καλλίς, ὁ λυτρωτῆς,
θείους πρὸς νυμφῶνας μετοικήσας σε
τὸν ἱερὸν
σὺν τοῖς συνάθλοισι δρόμον τελέσασαν.

Ἰσχύι θεϊκῆ δῶρον εὐπρόσδεκτον
Κυρίῳ προσενηέξαι,
Θεοδώρα σεμνοπάρθενε, καλῶς
τὸ τῶν μοναστῶν δραμοῦσα στάδιον,
ὄθεν σε νῦν
μεγαλοφώνως πιστοὶ γεραίρομεν.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως ἡμᾶς παθῶν ἐρρύσατο
τιμίαις αὐτοῦ πάθεσι
ὁ οἰκήσας τὴν γαστέρα σου Θεὸς
δι' ὑπερβολὴν, ἀγνῆ, χρηστότητος,
ὄθεν φωναῖς
χαριστηρίοις ἀεὶ τιμῶμέν σε.

Κοντάκιον (Ἀρχιμ. Ν. Β.).

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.
Μαρτυρίῳ ἤθλησεν ὁ Λεωνίδης,
οὗ τὸ φῶς οὐκ ἴσχυσαν ὑπὸ τὸν μόδιον βαλεῖν,
ἐπὶ λυχνίας ἰστάμενον,
καὶ λάμπον πᾶσι
τοῖς στέφανον θέλουσιν.

Ὁ Οἶκος

Ὑπὸ γῆν ἔθαψαν, Ἄγιε, τὸ σὸν σκῆνος
πιανθεῖσαν αἵματι τοῦ μαρτυρίου σου,
ἀλλ' οὐκ ἠφάνισαν τὸ μνημόσυνόν σου.
Εἰς γὰρ μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος,
εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ ὑπογραμμὸν
τοῖς στέφανον θέλουσιν.

Τῇ ἐξ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν
Λεωνίδου ἐπισκόπου Ἀθηνῶν.

Στίχ. Σκότος συνέσχε τὰς Ἀθήνας ἀθρόον,
δύναντος αὐταῖς ἡλίου Λεωνίδου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων γυναικῶν Χαριέσσης, Νίκης, Γαλῆνης, Καλλίδος, Νουνεχίας, Βασιλίσσης καὶ Θεοδώρας, αἵτινες συνεμαρτύρησαν τῷ ἁγίῳ Λεωνίδῃ.

Στίχ. εἰς Χαρίεσσαν

Θάλασσαν ἢ Χαρίεσσα φρίττειν οὐκ ἔχω,
ἥτις θάλασσαν προξενεῖ μοι χαρίτων.

εἰς Γαλήνην καὶ Νίκην

Βυθῶ Γαλήνη καὶ Νίκη βεβλημένοι,
νίκην ἐφεῦρον καὶ γαλήνην ἐκ σάλου.

εἰς Καλλίδα

Βυθὸς θαλάσσης λαμβάνει τὴν Καλλίδα,
κάλλους ἐρῶσαν ψυχραστοῦ Νυμφίου.

εἰς Νουνεχίαν

Εὐροῦσα κέρδος ἐκ βυθοῦ σωτηρίαν,
τὸ νουνεχές σου δεικνύεις, Νουνεχία.

εἰς Βασίλισσαν καὶ Θεοδώραν

Γαστήρ θαλάσσης λαμβάνει κόρας δύο
λίχνην φυγούσας δυσσεβείας γαστέρα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Κρήσκεντος τοῦ
ἐν Μύροις τῆς Λυκίας.

Στίχ. Θάμβος βλέπειν Κρήσκεντα τοῦ πυρὸς μέσον,
ἡγούμενον λειμῶνα τερπνὸν τὴν φλόγα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, τῶν ἁγίων μαρτύρων γυναικῶν Βασιλίσσης
καὶ Ἀναστασίας.

Στίχ. Ἄμνοῦ Θεοῦ σφάττουσιν ἀμνάδας δύο,
Ἀναστασίαν καὶ Βασίλισσαν ἅμα.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Θεοδώρου πρε-
σβυτέρου καὶ Πausολυπίου.

Στίχ. Πausολυπίῳ καὶ Θεοδώρῳ θύτῃ
δωρόν τι παυσίλυτον ὄντως τὸ ξίφος.

Ταῖς τῶν σῶν ἁγίων πρεσβείαις, Χριστέ,
ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

᾿Ωδὴ ζ'. Σὲ νοητὴν Θεοτόκε.

Μακαρισμοῦ
Ἰσοῦ ἠξιώθητε,
ἴσως τὸν δρόμον τὸν καλὸν
διανύσαντες εὐκελῶς,
μάρτυρες πανεύφημοι,
ἔθεν πρὸς ἀνέσπερον,
ἀναβοῶντες, φῶς ἐσκηνώσατε·
ὁ αἰνετὸς τῶν πατέρων
Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ἐπιρροαῖς
τοῦ ἁγίου Πνεύματος
καταρδευόμενοι, σοφοί,
ἀπερρίφθητε εἰς βυθόν,
χαίροντες, θαλάττιον,
ὑδατα ξηράναντες
πολυθεΐας, καὶ μέλποντες·
ὁ αἰνετὸς τῶν πατέρων
Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Λόγοις σεπτοῖς
Λεωνίδην, Νίκην τε
καὶ Νουνεχίαν τὴν σεμνήν
καὶ Χαρίεσσαν σὺν αὐτῇ,
Γαλήνην Καλλίδα τε,
θείαν Θεοδώραν νῦν
σὺν Βασιλίσση μέλψωμεν κράζοντες,
ὁ αἰνετὸς τῶν Πατέρων
Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος

Θεοτοκίον

᾿Ως ἕτερος
ἐπὶ σέ, πανάμωμε,
κατῆλθε Λόγος τοῦ πατρὸς
καὶ ἀρδείαις πνευματικαῖς
ἅπαντας κατήρδευσε
τοὺς σὲ μακαρίζοντας
καὶ εὐσεβῶς ἀνακράζοντας
ὁ αἰνετὸς τῶν πατέρων
Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ δὴ ἦ. Ἐν καμίνῳ παῖδες Ἰσραήλ.

Δι' ἀγάπην τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν
τυθέντος, ἀθλοφόροι,
ἀγόμενοι προθυμότατα
θανεῖν, χαρμονικῶς
συμφώνως ἐψάλλετε.
εὐλογεῖτε πάντα
τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἰατρεῖον ὥφθη ὁ ναὸς
τῶν θείων ἀθλοφόρων,
θαυμάτων τοῖς προσφοιτῶσι
ἀενάως ἐν αὐτῷ
πηγάζων χάρισματα
καὶ βοῶσι· πάντα
τὰ ἔργα εὐλογεῖτε τὸν Κύριον.

Ἀναρτήσει, μάρτυς τοῦ Χριστοῦ,
παμμάκαρ Λεωνίδη,
ξενόμενος ἐκαρτέρησας
βοῶν, τῷ διὰ σέ
σταυρὸν ὑπομείναντι·
εὐλογεῖτε πάντα
τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νεκρωθεῖσαν πάθει πολλοῖς,
Παρθένε, τὴν ψυχὴν μου,
τεκοῦσα ζωὴν τῷ κόσμῳ,
ζωοποίησον, βοᾶν,
καρδίας εὐθύτητι·
εὐλογεῖτε πάντα
τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ὁ δὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Ἴσον δρόμον διανύσαντες
ἴσων βραβείων δόξης κατηξιώθητε
τοὺς οὐρανοὺς
περιπολεῖτε γηθόμενοι
μετὰ πάντων ἀγγέλων, πανεύφημοι,
Κυρίου ἀθλοφόροι,
ὑπὲρ ἡμῶν αὐτοῦ δεόμενοι.

Ὡσπερ προσφοραὶ δλόκληροι
καὶ ἱεραὶ θυσίαι προσηγάθητε
τῷ παμβασιλεῖ
καὶ ποιητῇ πάσης κτίσεως
καὶ ἐν χώρᾳ τῶν ζώντων αὐλίξεσθε,
Κυρίου ἀθλοφόροι,
ὑπὲρ ἡμῶν αὐτοῦ δεόμενοι.

Στέφος ἐκ Θεοῦ ἐδέξαντο
δικαιοσύνης, Νίκη τε καὶ Χαρίεσσα,
θεῖος Λεωνίδης
καὶ Καλλις καὶ Βασίλισσα,
Νουεχία, Γαλήνη ἢ πάνσεμος
ἅμα τῇ Θεοδώρα
καὶ νῦν οἰκοῦσι φῶς ἀνέσπερον.

Ἦδη τῷ Θεῷ ἐγγίζοντες
καὶ φωτισμοῦ ἀρρήτου ἀποπληρούμενοι,
θέσει τε Θεοὶ
πανευκλεῶς χρηματίζοντες,
τοὺς ὑμᾶς ἐπὶ γῆς μακαρίζοντας,
Κυρίου ἀθλοφόροι,
παθῶν νυκτὸς ἀπολυτρώσασθε.

Θεοτοκίον

Φέρεις τὸν τὰ πάντα φέροντα
χερουβικὸς ὡς θρόνος, θεοχαρίτωτε,
τοῦτον οὖν, ἀγνή,
ὡς εὐεργέτην ἰκέτευε
τὰ ἡμῶν παραβλέψαι ἐγκλήματα
καὶ ζωῆς ἀξιῶσαι
τοὺς εὐσεβῶς σέ μακαρίζοντας.

Ἐξαποστειλᾶριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν Λεωνίδην ἅπαντες πιστοὶ ἀνευφημήσωμεν,
τῶν Ἀθηνῶν προεστῶτα, ἐν ὥρᾳ δὲ μαρτυρίου
δύναμιν ὡς λέοντιον καὶ γλυκασμοῦ ἠδύτητα
ὡς ὁ Σαμφῶν εὐράμενον, δι' ὧν νικῶν, φερωνύμως
ἄχρι θανάτου ἐνήθλει.

Θεοτοκίον

Μαρία, καθαρώτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον,
τῆς ἀχωρίστου Τριάδος δοχεῖον γεγενημένη,
ἐν ᾧ Πατήρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε
καὶ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον, ἐπισκιάσαν Σοι, Κόρη,
ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τοὺς Αἵνους.

ᾠχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τοῦ μαρτυρίου ποτήριον οὐκ ἀπέφυγες,
ἀλλ' ἐπιεὶς ἠδέως,
δι' ἀγάπην Κυρίου,
τοῦ δόντος ἐκουσίως ὡς λύτρον πολλῶν,
Λεωνίδη, ψυχὴν Αὐτοῦ,
παρ' ᾧ καθῆσαι ἐν δόξῃ ἀξιωθεῖς
ὑπερέχου τῶν ὑμνούντων Σε.

Σὺ καὶ τὸ βάπτισμα εἴληφας τὸ τοῦ αἵματος
καὶ ἔβαψας ἐν τούτῳ
τὴν στολὴν σου, παμμάκαρ
Ψυχὴν δ' ἔρραντισμένος τῇ στίξει Χριστοῦ,
Ἱεράρχα, ἠξίωσαι
τῷ τοῦ Ἀρνίου θριάμβῳ συμμετασχεῖν,
ὑπὲρ ποιμνης ἐντυγχάνων τῆς σῆς.

Τὸν σὸν σταυρόν, Ἱεράρχα, ἐπ' ὤμων ἔλαβες,
διὰ Χριστὸν δέ, θέλων,
σεαυτὸν ἀπηνήσω,
Αὐτῷ ἀκολουθήσας ἐξ ὅλης ψυχῆς,
ἀπολέσας δὲ πρόσκαιρον
ζωὴν, ἡγίασας, μάκαρ, τὴν σὴν ψυχὴν,
ἧς ὁ κόσμος οὐκ ἀντάξιός.

Καὶ τὰ τοῦ Τριφδίου ἢ Πεντηκοσταρίου.

Δόξα. ᾠχος πλ. δ'.

Ἐθυσας τῷ Χριστῷ θυσίαν αἰνέσεως,
ἄδων τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ σου,
ψάλλων τῷ Θεῷ σου ἕως ὑπῆρχες.
Ἱερατεῖαν δὲ πιστὴν ἐτελείωσας

σεαυτὸν προσενεγκὼν ἱερεῖον,
Λεωνίδη, Ἀθηνῶν Ποιμενάρχα.
Ὅθεν Ἀθηναῖοι σήμερον,
τὴν ἄθλησίν σου ἐορτάζοντες,
φερωνύμως σοι τὴν νίκην τῷ Ἀρχιποιμένι ἀναφέρουσι λέγοντες*
«ἰδοὺ ἐνίκησεν ὁ λέων ὁ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα» *
τὴν νίκην τὴν νικήσασαν τὸν κόσμον
καὶ σώσασαν τὸ γένος ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Τοῦ Τριφδίου ἢ Πεντηκοσταρίου ἢ τὸ παρὸν

Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Δέσποινα, πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ κλπ.

Ἐν Προηγιασμένῃ, κατὰ τὴν οἰκείαν Τυπικὴν διάταξιν.

Ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ, τὰ ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

Ἀπόστολος

Προκείμενον

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσάκουσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου.

Πρὸς Τιμόθεον Β' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Β' 1-10).

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
καὶ ἀήκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου
πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι.
Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγματείαις,
ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ. Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφα-

* Ἀποκαλ. ε', 5.

νοῦται, ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ. Τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τὸν καρπὸν μεταλαμβάνειν. Νόει ἃ λέγω· δόξῃ γάρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι. Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγγηγερόμενον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου, ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν ὡς κακοῦργος· ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται. Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω, διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ μετὰ δόξης αἰωνίου.

Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

(IB' 8-12)

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· πᾶς ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογήσῃ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ ἀπαρνησάμενός με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων ἀπαρνηθήσεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ. Καὶ πᾶς ὃς ἔρεῖ λόγον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· τῷ δὲ εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα βλασφημήσαντι οὐκ ἀφεθήσεται. Ὅταν δὲ προσφέρωσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, μὴ μεριμνᾶτε πῶς ἢ τί ἀπολογήσησθε ἢ τί εἶπητε· τὸ γὰρ Ἅγιον Πνεῦμα διδάξει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἃ δεῖ εἰπεῖν.

Μεγαλυνάριον

Τὸν Ἱερομάρτυρα τὸν σεπτόν,
κόλποις θαλαττίοις ἐκδοθέντα μαρτυρικῶς,
πρὸς Ἀβραμιαίους δὲ κόλπους διαβάντα,
τὸν θεῖον Λεωνίδην ὕμνοις τιμήσωμεν.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Ἄρχμ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΒΑΛΛΗΝΔΡΑΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΥΝΕΔΡΙΩΝ

Ἀπὸ τὸ ἐν Συλοκάστρῳ Κατηχητικὸν Συνέδριον. Εἰς τὸ μέσον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας κ. Προκόπιος μετὰ τῶν καθηγητῶν κ. κ. Λ. Φιλιππίδου καὶ Γ. Κονιδάρη, τοῦ ὑφηγητοῦ κ. Σ. Λώλη, τοῦ ἱεροκήρυκος παν. κ. Ε. Μπερερῆ καὶ τοῦ παρὰ τῆ Ἀπ. Διακονίᾳ Δ) τοῦ Κατηχητικῶν Σχολείων κ. Σ. Κόλλια.

Οἱ Ἐφημέριοι Κατηχηταὶ τῆς περιοχῆς Ἐορδαίας (Ἱ. Μητροπόλεως Φλωρίνης κλπ.) εἰς τὸ Συνεδριὸν τῶν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΟΡΙΑΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΕΓΚΑΙΝΙΑ «ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ»

ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΙΩΝΙΑΝ (ΑΘΗΝΩΝ)

Μέσα εἰς τὸ πλαίσιον μιᾶς πνευματικῆς προσπάθειας—μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς εἰσόδου εἰς τὸ νέον ἐκκλησιαστικὸν ἔτος—καὶ μὲ τὸ σύνθημα: «Σώσατε τὸ παιδί», ὀργανώθη τὴν Κυριακὴν 30ῆν Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. μία ὡραία ἑορτὴ εἰς τὴν Ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ν. Ἰωνίας (Ἀθηνῶν).

Ἀπὸ τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαίνιων τοῦ «Ἐνοριακοῦ Κέντρου»
Ἁγ. Γεωργίου Νέας Ἰωνίας (Ἀθηνῶν).

Τρίπτυχον τὸ περιεχόμενον τῆς. Τὰ ἐπίσημα ἐγκαίνια τῆς ἰδρυθείσης ἐκεῖ «Ἐνοριακῆς Ἑστίας». Ἡ παράδοσις τῶν Σημειῶν εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα τῆς Ἐνορίας. Ἡ ἀνακήρυξις τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἁγίου Δημητρίου ὡς προστάτου τῆς Νεολαίας, καὶ φυσικὰ καὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

Εἰς τὴν ἑορτὴν παρέστησαν ὁ Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Ἁγ. Γεροκωστόπουλος, ὁ παρὰ τῆ Ἀπ. Διακονίᾳ Δ/τῆς Ὁρθοξ. Διαφωτίσεως κ. Ἐμμ. Μυτιληναῖος, ὁ Αἰδес. πρωτ. κ. Γεώργ. Πυρουνάκης, ὁ παρὰ τῆ Ἀπ. Διακονίᾳ Δ/τῆς Κατηχητικῶν Σχολείων κ. Σήφης Κόλλιας, ὁ Ἀρχισυντάκτης τῶν περιοδικῶν «Τὸ Χαρ. Σπίτι» καὶ «Τὰ Χαρ. Παιδιά» τῆς Ἀποστ. Διακονίας κ. Δαμ. Στρομπουλῆς, καθὼς καὶ ἅπασαι αἱ ἀρχαὶ Ν. Ἰωνίας καὶ πλῆθος κόσμου.

Μετὰ τὸν Ἀγιασμόν, ὁ ὁποῖος ἐτελέσθη ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Πατάρων κ. Μελετίου, ὠμίλησεν ὁ Προϊστάμενος τῆς Ἐνορίας Ἀρχιμ. κ. Γρηγόριος Πουλᾶκης καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Αἰδεσιμολ. Ἐμμ. Μυτιληναῖος, ὁ ὁποῖος ἐξέφρασε τὴν χαρὰν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας διὰ τὸ ἐπιτελεσθὲν ἔργον, ἐπῆνεσε τοὺς ἔχοντας τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τοὺς ὑποστηρίζοντας αὐτό, ἠύχαριστησε τὸν κ. Ὑπουργὸν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ παρεκάλεσεν, εἰς τὸ τέλος, τὸν μὲν Ἅγιον Πατάρων νὰ εὐλογήσῃ τὰς Σημαίας τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐνορίας, τὸν δὲ κ. Ὑπουργὸν νὰ τὰς παραδώσῃ εἰς τοὺς παρατεταγμένους μαθητὰς καὶ μαθητριάς.

Ἀκολούθως λαβὼν τὸν λόγον ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος κ. Μελετίος ἐξέφρασε τὴν συγκίνησίν του διὰ τὴν πνευματικὴν πρόοδον τῆς Ἐνορίας, καὶ ἠύλόγησε τὰς Σημαίας, ὁ δὲ κ. Ὑπουργός, ὁμίλησας ἐνθουσιωδῶς, ὑπὸ τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα τῶν παρευρεθέντων, παρέδωκεν ἀνὰ μίαν Σημαίαν εἰς τοὺς σηματοφόρους τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς παρατάξεως Ἀνωτέρων Κατηχητικῶν ἀρρένων καὶ θηλέων.

Ἐν τέλει, ὠμίλησαν ὁ Αἰδεσιμολ. Πρωτοπρ. κ. Γεώργ. Πυρουνάκης καὶ ὁ Δήμαρχος Ν. Ἰωνίας.

Ὁ Ὑπουργὸς καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἀναχωροῦντες, ἐγένοντο ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων τῶν παιδιῶν τῶν Κατηχητικῶν καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ἐνορίας.

Ἡ ὁμιλία τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ἐνορίας, εἰς τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ ὁποῖου ὀφείλεται τὸ ἐγκαινισθὲν ἔργον, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Ὅπως γιὰ κάθε ποιμένα τῆς Ὀρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἔτσι καὶ γιὰ τοὺς ποιμένας τῆς ἐνορίας αὐτῆς, ἀδήριτος παρουσιάζεται πάντοτε ἡ ἀνάγκη τῆς πνευματικῆς οἰκοδομῆς τῶν πιστῶν. Καὶ ὄχι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ συστηματοποίησις τῆς συμμετοχῆς των εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ καλοῦ Θεοῦ καὶ τὸν φωτισμὸν Του, ὡς ἐπίσης καὶ μὲ τὴν πρόθυμον καὶ συγκινητικὴν συμπαράστασιν πολλῶν ἐνοριακῶν στελεχῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἔχουν ἤδη τεθῆ οἱ βάσεις γιὰ μιὰ πληρέστερη ἐργασία ἀναδείξεως τῆς ἐνορίας σὲ ζωντανὸ πυρῆνα ἐνεργοῦ χριστιανικότητος καὶ ἑλληνοπρετείας καὶ σὲ ἀποτελεσματικὸν παράγοντα καλλιέργειας καὶ προαγωγῆς τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ πανάγιος λόγος τοῦ Θεοῦ ἀκούεται κατὰ τὸ δυνατόν.

Ἡ κατηχητικὴ ἰδέα, ἐπεκτεινομένη, καλύπτει μέρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ μεγαλύτερον μέρος τῆς μαθητιώσεως νεολαίας, ὕστερα ἀπὸ τὴν εἰλικρινῆ συμπαράστασιν τῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν μας.

Ἡ ὀργανωμένη φιλανθρωπία, ἀγωνίζεται ὑπερανθρώπως νὰ ἀναποκριθῇ εἰς τὰς καταπληκτικὰς μεγάλας καὶ σοβαρὰς ἀνάγκας τῶν πτωχῶν καὶ ἀναξιοπαθουσῶν τάξεων. Καὶ ἡ προσπάθεια ἀποπερατώσεως τοῦ κεντρικοῦ μας Ναοῦ φαίνεται νὰ εὐδοῦται. Ἀλλὰ κάθε δρᾶσις, διὰ νὰ φέρῃ πλοῦσιν

τοὺς καρπούς της, πρέπει νὰ διεξάγεται κατὰ τρόπον ἐπιτελικόν. Πρέπει νὰ συντονίζεται ἀπὸ τὸ Κέντρον.

Τὸ Κέντρον, τὸ μετὰ τὸν Ναόν.

Τὸ Κέντρον, τὸ ἐπίσης εὐλογημένον.

Τὸ Κέντρον, ποὺ θὰ εἶναι καὶ αὐτὸ πηγὴ ἱερᾶς ἀκτινοβολίας, ποὺ θὰ εὐκολύνῃ τὴν ὀργάνωσιν τῶν ἐνοριακῶν τμημάτων, τῶν ἐνοριακῶν Δράσεων καὶ τῶν ὑπηρεσιῶν τους.

Τὸ Κέντρον, τέλος, ποὺ θὰ δίνῃ ἄνεσι, πολλὴ ἄνεσι εἰς τὶς ἐνέργειαι τὶς ἐνοριακᾶς καὶ ποὺ θὰ παρέχῃ αὐτὸ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ συντονισμοῦ, εἰς κάθε προσπάθειαν, γιὰ τὸν κάθε καλὸ σκοπὸ τῆς ἐνορίας.

Ἡ Ἐνορία αὐτὴ τὸ ἀπέκτισε τὸ Κέντρο της. Σὰν πραγματικὴ Ἔσθια, θὰ συγκεντρῶνῃ τὰ μέλη τῆς Ἐνορίας, γιὰ ψυχικὴ ἔσθασιάν, γιὰ ἔξοκον, γιὰ τὴν ἠθικὴν καὶ καλὴν ψυχαγωγίαν, γιὰ μόρφωσιν, γιὰ οἰκοδομήν.

Εἰς τὴν Ἐσθίαν αὐτὴν τὴν Ἐνοριακὴν, θὰ συγκεντρῶνεται καὶ θὰ συνεδριάζουν οἱ διάφοροι ἐπιτροπῆς τῶν ἐνοριακῶν ἐκδηλώσεων, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸ Κεντρικὸ Συντονιστικὸ ὄργανον, ποὺ ἰδρύεται κατ' αὐτὰς καὶ τὸ ὅποιον θὰ παρουσιάξῃ μὲ συστηματικότητα καὶ ζωηρότητα τὰ προγράμματα ἐκκλησιαστικῆς ὀργανώσεως, ὅπως τὰ ἐτοιμάζει ἡ ἐπίσημος ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία.

Ἡ οἰκονομικὴ ἀντοχὴ τῶν εὐσεβῶν μελῶν τῆς Ἐνορίας, ποὺ μετέχουν ἐνεργὰ εἰς τὶς ἐκκλησιαστικὰς ἐκδηλώσεις, εἶναι, δυστυχῶς, πολὺ μικρὴ καὶ γι' αὐτὸ μικρὸς εἶναι καὶ ὁ σημερινὸς χώρος. Οἱ ἔχοντες δὲν ἀπεφάσισαν ἀκόμη νὰ μᾶς νοιώσουν καὶ τοῦτο μᾶς δυσκολεύει πολὺ. Ἐλπίς μας μοναδικὴ ἢ κατανοήσις, τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύει ὁ κ. Δήμαρχος Ν. Ἰωνίας.

Ἀποῦ λοιπὸν δυσκόλως κινούμεθα οἰκονομικῶς, τὸ κτίριον, τοῦ ὁποίου σήμερον τελοῦμεν τὰ ἐγκαίνια, τὸ προσωρίσασμεν κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος, γιὰ τὰ παιδιὰ μας. Ναι, τὰ παιδιὰ μας.

Τὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος. Τὴν ἐλπίδα μιᾶς καινούργιας Ἑλλάδας, λουσιμένης εἰς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Ποῦ ἄλλου θὰ ἐδίδαμεν τὸ προβάδισμα; Εἰς ποῖον σημεῖον θὰ ἐστρέψαμεν τὴν προσοχὴν μας; Εἰς τὰ παιδιὰ... Κυττάχτε τα! Τὰ πρόσωπά των λάμπουν ἀπὸ χαρὰ! Ζοῦν δυνατὰ τὶς στιγμὰς αὐτές. Καὶ καμαρώνουν καὶ ἐκεῖνα μὲ τὴν σειρά τους, ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους, νὰ τοὺς περιβάλλουν μὲ τὴν ἀγάπην, ποὺ τοὺς περιβάλλετε σήμερα σεῖς.

Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ μελετήσωμε βαθειὰ τὴν σκέψιν τους, θὰ εὐρίσκαμε μέσα νὰ διατυπώνεται μία ὑπόσχεσις: "Ὅτι θὰ κρατήσουν γερὰ τὶς θέσεις τους, τὶς θέσεις ποὺ ἔχουν σήμερα μέσα εἰς τὸν στρατὸ τοῦ Χριστοῦ. "Ὅτι θὰ ἀγωνισθοῦν, σὲ ὥραλους σχηματισμούς, γιὰ τὴν ἀναβίωσιν τῶν γκρεμισμένων ἠθικῶν καὶ χριστιανικῶν ἀξιών. Καὶ ἀκόμη ὅτι τὴν σημαίαν ποὺ σὲ λίγο θὰ πάρουν στὰ χέρια τους, θὰ τὴν στήσουν στὶς βουνοκορφὰς τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ χριστιανικοῦ των καθήκοντος.

Πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν σκέψεών τους αὐτῶν, τοὺς καλοῦμεν ν' ἐμποτισθοῦν ἀπὸ τὰ θεῖα νάματα τῆς εὐαγγελικῆς ἀληθείας.

Παράδειγμά τους, ὁ λαμπρὸς ἀριστεὺς τῶν χριστιανικῶν ἀγωνισμάτων, ὁ Μυροβλύτης καὶ Μεγαλομάρτυς Δημήτριος.

Ἄς τοὺς εὐλογῇ καὶ ἄς τοὺς ἐνισχύῃ, ὡς τὸν Νέστορα, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίζουν θαρραλέα καὶ νικηφόρα τοὺς Λυαίους τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς ἀδιαφορίας.

Ἀγαπητοί, δοξολογοῦμεν τὸν Θεόν. Ἡ χαρὰ μας εἶναι ἀνεκλάλητος, διότι ἔνα ἀπὸ τὰ ἀξιολογώτερα καὶ ἐπιφανέστερα κυβερνητικὰ στελέχη εἶναι παρὸν καὶ μᾶς τιμᾷ τόσο πολὺ διὰ τῆς παρουσίας του. Ναι! Ὅθι μᾶς μείνῃ ἀλησμόνητη ἡ προθυμία, μὲ τὴν ὁποίαν ὁ ἐξοχώτατος Ἰπουργὸς τῶν Ὁρησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Ἀχιλ. Γεροκωστόπουλος ἐδέχθη

τὴν ταπεινὴν πρόσκλησίν μας νὰ τιμῆσῃ τὰ παιδιά τῶν Κατηχητικῶν τῆς Ἑνορίας μας.

Ἄς δεχθῆ τὰ βαθύτατα εὐχαριστήριά μας....

Καὶ ἡ τόσον πρόθυμη συμπαράστασις τῶν αἰδεσίμων καὶ ἔλλογιμων ἐκπροσώπων καὶ ἐπιτελῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, μᾶς δίδει δύναμιν καὶ θάρρος γιὰ νέες προσπάθειες.

Ὡς πρὸς δὲ τὸν Σεβαστόν μας Ἐπίσκοπον καὶ Ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενον κ. Μελέτιον, ἀνεξάντλητον εἶναι τὸ «εὐχαριστῶ» μας.

Κλῆρος καὶ Λαὸς τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἐλευθεροπόλεως— Ν. Ἰωνίας ἀπευθύνει τὴν στιγμὴν αὐτὴν μὲ εὐγνωμοσύνην τὰς εὐχαριστίας πρὸς τὸν Κύριον καὶ Πατέρα τῶν Φώτων, ὅτι ἠύλόγησε τὴν παροῦσαν ὥραν.

Κλῆρος καὶ Λαὸς, προπορευομένης ἐνθουσιώδους καὶ φιλοχρίστου νεολαίας, συνέρχεται καὶ πάλιν διὰ νὰ ἐορτάσῃ μίαν πτυχὴν ἐνοριακῆς δράσεως.

Ἄς παραμείνουν εἰς τὰ ὕψη οἱ σημαῖες.

Ἄς παρατείνουν τὸν γλυκὴν τῶν ἡχῶν οἱ καμπάνες τοῦ Ναοῦ.

Ἄς εὐλογεῖται ἐξακολουθητικῶς ὁ Θεός, ἀπὸ τὰ βᾶθη εὐσεβῶν καρδιῶν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. τῆς 24-9-55 ἀπενεμήθησαν αἱ κάτωθι **συντάξεις** :

1) **Δ ό γ φ γ ή ρ α τ ο ς**. Εἰς τοὺς αἰδεσιμωτάτους: α) Πρεσβύτερον Ἰωάννην Παπαβασιλείου τοῦ Περικλέους, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Γεωργίου Ἀλιβερίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Καρυστίας ἐκ δρχ. ἀπὸ μὲν 1ης Ν)βρίου 1954 ἕως 31ης Μαΐου ἐ. ἔ. 642 μηνιαίως, ἀπὸ δὲ 1ης Ἰουνίου ἐ. ἔ. καὶ ἐντεῦθεν ἐκ δρχ. 706 μηνιαίως. β) Πρεσβύτερον Κων. Παπαγεωργίου τοῦ Γεωργίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου Ἀνδρωνίου τῆν Ἱ. Μητροπόλεως Ἡλείας, ἐκ δρχ. 589 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1955. γ) Πρεσβύτερον Χαράλαμπον Χατζηπαυλίδην τοῦ Παύλου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Μεταμορφώσεως Σωτήρος Ν. Μπάφρας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Νευροκοπίου καὶ Ζιχνῶν ἐκ δρχ. ἀπὸ μὲν 1ης Μαΐου ἕως 31ης Μαΐου ἐ. ἔ. 561 μηνιαίως, ἀπὸ δὲ 1ης Ἰουνίου ἐ. ἔ. καὶ ἐντεῦθεν ἐκ δρχ. 589 μηνιαίως. δ) Πρεσβύτερον Κυριάκον Βαχαβιόλον τοῦ Θεοδώρου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κοιμ. Θεοτόκου Σκαμνακίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γυθείου καὶ Οἰτύλου, ἐκ δρχ. 589 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Αὐγούστου ἐ. ἔ. καὶ ε) Πρεσβύτερον Ἰωάννην Παπαδοκολάκην τοῦ Μιχαήλ, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Γεωργίου Παῖδοχωρίου τῆς Ἱ. Ἐπισκοπῆς Κυθωνίας καὶ Ἀποκορώνου, ἐκ δρχ. 639 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Αὐγούστου ἐ. ἔ.

2) **Δ ό γ φ ἀ ν α π η ρ ί α ς**. Εἰς τοὺς αἰδεσιμωτάτους : α) Πρεσβύτερον Δημήτριον Γκαλμπάκην τοῦ Νικολάου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Νικολάου Πεστερίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δρυϊνουπόλεως ἐκ δρχ. 589 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Σ)βρίου 1955 καὶ β) Πρεσβύτερον Χαράλαμπον Παπαχρήστου τοῦ Ἰωάννου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κοιμ. Θεοτόκου Ἀχυρῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Αἰτωλ)νίας ἐκ δρχ. 589 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Σ)βρίου 1955.

3) **Δ ό γ φ π ο λ υ ε τ ο ῦ ς ὑ π η ρ ε σ ί α ς**. Εἰς τοὺς αἰδεσιμωτάτους: α) Πρεσβύτερον Μιχαήλ Βαμβακίδην τοῦ Χριστοῦ, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου Παρανεστίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δράμας, ἀπὸ μὲν 1) 3)55 μέχρι 31) 5) 55 ἐκ δρχ. 533 μηνιαίως ἀπὸ δὲ 1) 6) 55

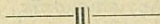
καὶ ἐντεῦθεν ἐκ δρχ. 586 μηνιαίως. β) Πρεσβύτερον Μελέτιον Κουστολίδην τοῦ Ἀναστασίου, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Τιμίου Σταυροῦ Μακρυχωρίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως, ἀπὸ μὲν 1) 11) 54 μέχρι 31) 5) 55 ἐκ δρχ. 523 μηνιαίως, ἀπὸ δὲ τῆς 1) 6) 55 καὶ ἐντεῦθεν ἐκ δρχ. 575 μηνιαίως καὶ γ) Πρεσβύτερον Στυλιανὸν Σεῖρλῆν τοῦ Ἐμμανουήλ, τέως ἐφημέριον τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου Σταυρουπόλεως τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ξάνθης, ἐκ δρχ. 589 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1955.

4) Λόγῳ προώρου θανάτου. Εἰς τὰς κυρίας: α) Πρεσβυτέραν Σοφίαν χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 14) 5) 55 Πρεσβυτέρου Θεοδώρου Γωγοβίτου τοῦ Ἀναγνώστου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου Μεγαλοβρύσου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ τὴν ἄγαμον θυγατέρα αὐτοῦ Μαρίας, ἐκ δρχ. 463 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1955. β) Πρεσβυτέραν Ἀγγελικὴν χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 12ην Ἰουνίου 1955 Πρεσβυτέρου Γεωργίου Μητροπούλου τοῦ Παναγιώτου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Γεωργίου Καλλιθέας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τὴν ἄγαμον αὐτοῦ θυγατέρα Ἀγλαΐαν, ἐκ δρχ. 521 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1955. γ) Πρεσβυτέραν Παναγιώταν χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 6) 6) 55 Πρεσβυτέρου Βασιλείου Βόκα τοῦ Χρήστου, τ. ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Σάββα Βερροίας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Βερροίας καὶ Ναούσης, ἐκ δρχ. 449 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 7ης Ἰουνίου 1955. δ) Πρεσβυτέραν Στυλιανὴν χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 18ην Ἀπριλίου 1955 Πρεσβυτέρου Νικολάου Τσαρνιδάκη τοῦ Κωνσταντίνου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Παρασκευῆς Μυσιργίου τῆς Ἱ. Ἐπισκοπῆς Ἱερᾶς καὶ Σητείας (Κρήτης), ἀπὸ μὲν 1) 5) 55 μέχρι 31) 5) 55 ἐκ δρχ. 421 μηνιαίως, ἀπὸ δὲ 1) 6) 55 καὶ ἐντεῦθεν ἐκ δρχ. 449 μηνιαίως. ε) Πρεσβυτέραν Ἄναν χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 4ην Ὀκτωβρίου 1954 Πρεσβυτέρου Ἀστερίου Παπανικολάου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Γεωργίου Παληουρίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κασσανδρείας καὶ τὴν ἄγαμον αὐτοῦ θυγατέρα Ἀρετὴν ἀπὸ μὲν 5) 10) 54 μέχρι 31) 5) 55 ἐκ δρχ. 372 μηνιαίως, ἀπὸ δὲ 1) 6) 55 καὶ ἐντεῦθεν ἐκ δρχ. 409 μηνιαίως. ς) Πρεσβυτέραν Καλλιόπην χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 17) 7) 55 Πρεσβυτέρου Νικολάου Καφετζάκη τοῦ Δημητρίου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κοιμ. Θεοτόκου Λοῦμα τῆς Ἱ. Ἐπισκοπῆς Πέτρας (Κρήτης), ἐκ δρχ. 449 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 18ης Ἰουλίου 1955. ζ) Πρεσβυτέραν Ἐλένην χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 23ην Ἰανουαρίου 1955 Πρεσβυτέρου Παρασκευᾶ Παπουλίδου τοῦ Χριστοφόρου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Γεωργίου Πανοράματος Θεσσαλονίκης τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καὶ τὴν ἄγαμον θυγατέρα αὐτοῦ Εὐμορφίλην, ἀπὸ μὲν 24) 1) 55 μέχρι 31) 5) 55 ἐκ δρχ. 455 μηνιαίως, ἀπὸ δὲ 6) 6) 55 καὶ ἐντεῦθεν ἐκ δρχ. 500 μηνιαίως. η) Πρεσβυτέραν Ἐλένην χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 4ην Ἰουλίου 1955 Πρεσβυτέρου Ἀντωνίου Κουμῆ τοῦ Νικολάου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Φωτεινῆς Ν. Σμύρνης τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐκ δρχ. 443 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 5ης Ἰουλίου 1955. θ) Πρεσβυτέραν Ἀμαλίαν χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 20ην Ἰουνίου 1955 Πρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Μπάχου τοῦ Στυριδῆνος, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου Μοναστηρίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀχαρνανίας καὶ τὴν ἄγαμον αὐτοῦ θυγατέρα Ἀγγελικὴν, ἐκ δρχ. 457 μηνιαίως καὶ ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1955. ι) Πρεσβυτέραν Γραμματικὴν χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 27ην Ἰουνίου 1955 Πρεσβυτέρου Μιχαὴλ Μπουγολιά τοῦ Εὐαγγέλου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Ἀναργύρων Καραβᾶ Πειραιῶς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, καὶ τὴν ἄγαμον αὐτοῦ θυγατέρα Ναυσικᾶν, ἐκ δρχ. 463 μηνιαίως καὶ ἀπὸ

1ης Ἰουλίου 1955. ια) Πρεσβυτέραν Μαρίαν χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 6)1)54 πρεσβυτέρου Μιχαὴλ Ρηγιωτάκη, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Νικολάου Νικαίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἀπὸ μὲν 1)9)54 μέχρι 31)5)55 ἐκ δρχ. 457 μηνιαίως, ἀπὸ δὲ 1)6)55 καὶ ἐντεῦθεν ἐκ δρχ. 503 μηνιαίως καὶ ιβ) Πρεσβυτέραν Ἀναστασίαν χήραν τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 23)2)54 Πρεσβυτέρου Δημοσθένους Θεοδωρίδου, τέως ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Νικολάου Ν. Περάμου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως, ἀπὸ μὲν 1)9)54 μέχρι 31)5)55 ἐκ δρχ. 463 μηνιαίως, ἀπὸ δὲ 1)6)55 καὶ ἐντεῦθεν ἐκ δρχ. 509 μηνιαίως.

Μετεβιβάζθησαν δὲ αἱ συντάξεις : α) Τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 3ην Αὐγούστου 1955 συνταξιούχου Πρεσβυτέρου Παύλου Γιοβάνη τοῦ Κωνσταντίνου εἰς τὴν Πρεσβυτέραν αὐτοῦ Παρασκευῆν, ἀπὸ 1ης Σ)βρίου 1955 καὶ ἐκ δρχ. 442 μηνιαίως. β) Τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 12ην Ἰουλίου συνταξιούχου Πρεσβυτέρου Χρήστου Παπαευσταθίου τοῦ Δημητρίου εἰς τὴν Πρεσβυτέραν αὐτοῦ Ζωὴν καὶ τὰς ἀγάμους θυγατέρας αὐτοῦ Μαρίαν καὶ Βασιλικὴν ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1955 καὶ ἐκ δρχ. 434 μηνιαίως. γ) Τοῦ ἀποβιώσαντος τὴν 6ην Ἰουνίου 1955 συνταξιούχου Πρεσβυτέρου Νικολάου Σταμούλη τοῦ Κωνου εἰς τὴν ἀγαμὸν αὐτοῦ θυγατέρα Σοφίαν ἀπὸ 7ης Ἰουνίου 1955 καὶ ἐκ δρχ. 474 μηνιαίως. δ) Τῆς ἀποβιωσάσης τὴν 18ην Σ)βρίου 1955 συνταξιούχου Πρεσβυτέρας Ἀλεξάνδρας Ἀθανασίου Δασκαλάκη εἰς τὴν ἀγαμὸν θυγατέρα αὐτῆς Ποτίτσαν ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1955 καὶ ἐκ δρχ. 666 βασικῆ ἢ δρχ. νέων 385 μηνιαίως καὶ ε) τῆς ἀποβιωσάσης τὴν 4ην Σ)βρίου 1955 συνταξιούχου Πρεσβυτέρας Νυμφοδώρας Συνεσίου Παπαϊορδανίδου εἰς τὴν ἀγαμὸν θυγατέρα αὐτῆς Φωτεινὴν ἢ Φωφῶ Παπαϊορδανίδου ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1955 καὶ ἐκ δρχ. 450 μηνιαίως βασικῆ ἢ δρχ. 343 μηνιαίως νέων ἠδὲξημένην.

Καὶ ἐχορηγήθησαν ἐφ' ἅπαξ βοηθήματα 1) Εἰς τοὺς καταστάνας συνταξιούχους τοῦ Ταμείου, αἰδεσιμωτάτους: α) Ἰωάννη Παπαβασιλείου δρχ. 2.930, β) Κωνσταντῖνον Παπαγεωργίου δρχ. 2950, γ) Χαράλαμπος Χατζηπαυλίδην δρχ. 2,960, δ) Κυριάκον Βλαχαβιόλον δρχ. 2.960, ε) Δημ. Γκαλιμπάκην δρχ. 3.030, στ) Χαράλαμπος Παπαχρήστου δρχ. 3.030, ζ) Μιχαὴλ Βαμβακίδην δρχ. 2.970, η) Μελέτιον Κουστολίδην δρχ. 2.930, θ) Στυλιανὸν Σεῖρλῆν δρχ. 3.010 καὶ ι) Ἰωάν. Παπαδοκοκοκλάκην δρχ. 2.960. 2) Εἰς τὰς Πρεσβυτέρας κυρίας: α) Σοφίαν Γωγοβίτου καὶ τὴν ἀγαμὸν θυγατέρα τῆς Μαρίαν δρχ. 3.000, β) Ἀγγελικὴν Μητροπούλου καὶ τὴν θυγατέρα τῆς Ἀγλαίαν δρχ. 3.010, γ) Παναγιώταν Βόκα δρχ. 3.000, δ) Στυλιανὴν Τσαρδινάκη δρχ. 2.990, ε) Ἄνναν Παπανικολάου καὶ τὴν ἀγαμὸν θυγατέρα τῆς Ἀρετὴν δρχ. 1.090, στ) Καλλιόπην Καφετζάκη δρχ. 3.010, ζ) Ἐλένην Παπουλίδου καὶ τὴν ἀγαμὸν θυγατέρα τῆς Εὐμορφίλην δρχ. 2.510, η) Ἐλένην Κουμῆ δρχ. 2.840, θ) Ἀμαλίαν Μπόκου καὶ τὴν ἀγαμὸν θυγατέρα τῆς Ἀγγελικὴν δρχ. 2.880, ι) Γραμματικὴν Μπουγιλιᾶ καὶ τὴν ἀγαμὸν θυγατέρα τῆς Ναυσικῆν δρχ. 3.010, ια) Μαρίαν Ρηγιωτάκη δρχ. 2.610 καὶ ιβ) Ἀναστασίαν Θεοδωρίδου δρχ. 2850.

Α Λ Λ Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

Αἰδεσιμωτάτους: Ἐφημέριον Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, Κεῖ-
σταιαν Ἀναστάσιον Τριπολιτάκην, Λαμίαν Ἐφημέριον Ἀγίας Τριά-
δος, Ἀριαν Ἀρχιερατ. Ἐπίτροπον, Κόνιτσαν Φίλιππον Μουτζορί-
δην, Κουφάλια Καλλιστρατον Δημητρακόπουλον, Πόρον Τροϊζηνίας-
Σπυρίδωνα Νταουντάνην, Κάνδανον Θέμελην Τσαγκάρην, Λέρον
Ἀναστάσιον Θεολόγου, Ζαγκλιβέριον Ἐφημέριον Ἁγίου Νικο-
λάου, Ζευγολατιὸ Σεργῶν Νικόλαον Τριανταφύλλου, Κήπους Ζαγο-
ρίου Κωνσταντῖνον Μήλαν, Ἄνδρον Σπυρίδωνα Ἀθανασίου, Ν. Ἀρ-

τάκην Χαλκίδος· Ἐφημέριον Παναγίας Ἀλεξιοτίσης, Πάτρας· Ἐφημέριον Ἁγίου Νικολάου, Πάτρας· Ἐφημέριον Ἁγίου Δημητρίου, Πάτρας· Ἐφημέριον Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου, Δεβάδειαν· Ἐφημέριον Ἁγίας Παρασκευῆς, Πάτρας· Ἐφημέριον Ἁγίου Κωνσταντίνου, Τσιότιον Τρικάλων· Μιχαὴλ Μιξεράκη, Καστέλιον· Ἡρακλείου· Ἰωάννη Σιγαλᾶν, Χώραν Τριφυλίας· Σπυρίδωνα Μενούνου, Διακοπτόν· Ἐφημέριον Ἁγίας Φωτεινῆς, Πάτρας· Ἐμμαν. Ἀλεξάκη· Ἁγιον Μύρωνα Κρήτης· Ἀναστάσιον Χατζηϊωάννου, Ἄνδρον· Ἐφημέριον Ἁγίου Ἀθανασίου, Σουφλίον· Ἐφημέριον Παντανάσσης, Πάτρας· Ἐφημέριον Κυρίας τῶν Ἀγγέλων, Ρέθυμνον. Πανοσιολογιωτάτους Ἀρχιμανδρίτας· Ἀθανάσιον Γκίνην, Σιδηρόκαστρον· Θεοφάνη Τάσσην, Δελβινάκιον· Τιμόθεον Περάκη, Πισκοκέφαλον Σηπτίας Κων. Σακελλαρόπουλον, Β. Τ. Σχ. Κῶ. Αἰδεσιμωτάτους· Ἰωάννην Στέφαν· Ἐφημέριον, Σμήλαν Ἡλείας· Κων. Ρέτζελον, Καλαμπάκαν· Ἐφημέριον, Σταυρόν Ἰθάκης· Ἐφημέριον Μεγάλου Μπουτιά· Καλαβρύτων· Ἐφημέριον Λάλα Ἡλείας· Ξενοφῶντα Βερεβέρην, Πλωμάριον· Σπυρίδωνα Χρυσοφίδην, Συκούριον· Δημήτριον Δλεκάκη, Δαιμονιά Λακωνίας· Κων. Κωστόπουλον, Καλλιθέαν Κατερίνης· Ἐφημέριον Νεοχωρίου Λεονταρίου· Γεώργιον Χατζηνάκη Τουρολοτῆ Κρήτης· Νικόλαον Πατσούλην, Μαραδόκαμπον Σάμου· Εὐστάθιον Κόγκαλην, Τριστένον Ἰωαννίνων· Ἐφημέριον Ἁγίας Τριάδος, Σελά Τριφυλίας· Νικόλαον Μαρκαντωνάκη Καρούδι Σηπτίας· Ἀθανάσιον Σιδεράκη, Καλημεριάνους Κρήτης· Γεώργιον Σαλοῦστρον, Καμαρωίτες Κρήτης· Ἐφημέριον Εἰσοδ. Θεοτόκου, Δεβάδειαν· Ἀντώνιον Καμπάνα, Μύκονον· Χρῆστον Κοναξῆν, Σύρον Μεγαλοπόλεως· Χαράλαμπον Τσικαλᾶν, Γάραξον· Ἰωάννην Ζαχαράκη, Ἀγγελιανούς Μυλοποτάμου· Θεόδωρ. Μανουσάκη, Ζῆρον Σηπτίας· Ἀπόστολον Φαφούτην, Ἀρχιρίον· Ἀχιλ. Καισαρόν, Συκιές Κερκύρας· Ἐπαμ. Φαρμάκη Δομνίστα Εὐρυτανίας· Γεώργ. Ματσούκη, Γαλάσιαν· Ἐφημέριον Κουλεντίαν Λακωνίας· Γεώργιον Παπακωνσταντίνου, Ἐρέτριαν Φαρσάλων· Σπυρίδωνα Ρουπακιώτην, Δευκάδα· Ἀποσταλεῖσαι ὑφ' ἡμῶν ἢ τῶν καθ' ἡμᾶς Ἱερῶν Ναῶν ἐπιταγαὶ ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἀποστελλοταί σχετικαὶ ἐξοφλητικαὶ ἀποδείξεις· θερμοῶς εὐχαριστοῦμεν. — Αἰδεσιμωτάτους· Ἐφημέριον Ἁγίου Βασιλείου Καμαρίνας Προεβζῆς· Κων. Θεοδόρου, Τήνον· Ἀριστοτέλην Οἰκονόμου, Βόλον· Ἐφημέριον Ἁγίου Μητᾶ, Θεσσαλονικῆν· Φιλόθεον Βουζουνεράκη, Θεσσαλονικῆν· Ἐφημέριον Ἁγίων Πάντων, Θεσσαλονικῆν· Ἐφημέριον Ἁγίου Νικολάου, Νεοχώριον Τρικάλων· Ἐλευθέριον Κορνάρον, Τήνον· Ἐφημέριον Ἁγίου Στεφάνου, Ἀρναίαν· Ἀθαν. Πουλακάκη, Νίδουρι Ἀμαρίου· Γεώργιον Δεκαβάλαν, Φολέγανδρον· Ἐφημέριον Ἀγ. Βαρθάρα, Στρατώνιον Χαλκιδικῆς· Ἐφημέριον Ἁγίου Ἰωάννου, Ἀρθοῦσαν Πάργας· Ἐφημέριον Ἁγίου Νικολάου, Λαμίαν· Κων. Κάργαν, Στρατονικῆν Χαλκιδικῆς· Γεώργιον Παπακόσταν, Κοζάνην· Ἀθανάσιον Ζαφειρόπουλον, Πάτρας· Ἐφημέριον Ἁγίου Νικολάου, Στρατώνιον Χαλκιδικῆς· Ἐφημέριον Ἁγίων Ταξιαρχῶν, Παλιοχώριον Ἀρναίας· Ἰγνάτιον Πανούσην, Ζευγολατιὸ Κορινθίας· Ἰγνάτιον Παρασκευοῦδην, Λάρισσαν· Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτας· Γεώργιον Πανλίδην, Λαμίαν· Ἰάκωβον Παυλάκη, Θεσσαλονικῆν· Δοσίθεον Ἀνδριανόπουλον, Βόλον· Ἱερολογ. Ἱεροδιακόνους· Μιχαὴλ Σταυριανάκη, Ρέθυμνον· Ἀμβρόσιον Ἀντωνάραν, Λαμίαν· Ἀποσταλεῖσαι συνδρομαὶ Πατρολογίας ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἀπεστάλησαν σχετικαὶ ἐξοφλητικαὶ ἀποδείξεις· θερμοῶς εὐχαριστοῦμεν. — Αἰδεσιμωτάτο· Ἐφημέριον Προσκλίου Λακωνίας· Ὑπό-

λοιπον λογαριασμοῦ σας μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου ε. ἔ. εἶναι 84 δραχμαί.—**Αἶδες.** Ἀριστείδην Χρυσικόν, Λουτρά Αἰδηψοῦ: Ἀριθμὸς τευχῶν τοῦ περιοδικοῦ «Τὰ Χαρ. Παιδιά» ἐρρυθμίσθη ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου ε. ἔ. κατ' ἐπιθυμίαν σας. Ὁφειλὴ σας μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου διὰ τὴν «Φωνὴν Κυρίου» ἀνέρχεται εἰς 462 δραχ., συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἀποσταλέντων δύο τόμων, διὰ δὲ τὰ «Χαρούμενα Παιδιά» ἀνέρχεται εἰς 392 δραχ.—**Αἶδες.** Κολλάρον, Ἀνὸ Χωριὰ Τήνου: Δραχμαὶ 100 ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἐστάλησαν σχετικαὶ ἐξοφλητικαὶ ἀποδείξεις· εὐχαριστοῦμεν. Ὁφειλὴ σας διὰ τὴν «Φωνὴν Κυρίου» μέχρι τέλους Αὐγούστου ε. ἔ. εἶναι δραχ. 36. Αὕτη θ' ἀποστέλλεται ἐφεξῆς ἐπ' ὀνόματι σας.—**Αἶδες.** Ἐμμ. Στρατουδάκη, Κορυμαρὶ Κρήτης: Ἀριθμὸς φύλλον «Φωνῆς Κυρίου» ἐρρυθμίσθη ἀπὸ 1-11-55 κατὰ ἐπιθυμίαν σας.—**Αἶδες.** Κων)νον Παπανίκαν, Ἑπαινιατὰ Ἀγράφων: Τόμοι «Φωνῆς Κυρίου» τιμῶνται ὁ μὲν τοῦ 1953 δραχ. 6, ὁ δὲ τοῦ 1954 δραχ. 8, ἐπιβαρυνόμενοι ἐπὶ πλείον μὲ τὰ ταχυδρομικά. Τιμοκατάλογός μας συναποστέλλεται μετὰ τοῦ Γ' τόμου Πατολογίας μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ δελτίου.—**Αἶδες.** Παναγ. Κοτσιγιάννη, Ἡλιόκαστρον Ἑρμοῖδος: Ἐπιταγὴ σας 14 δραχμῶν ἐτακτοποιήθη.—**Αἶδες.** Ἀργύριον Εὐθυμίου, Καλύβια Κατερίνης: Ζητούμενοι τόμοι «Ἐφημερίου» 1952 καὶ 1953 σὰς ἀπεστάλησαν μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ.—**Αἶδες.** Χρῆστον Κυρίτην, Λίμνην Παγωνίου: Βοηθητικὸν Κατωτέρου Κατηγητικοῦ τιμᾶται 20 δραχ. τὰ δὲ σήματα ἀνὰ μίαν δραχμὴν ἕκαστον. Πᾶν χρηματικὸν ποσοδὸν δύνασθε νὰ ἐμβάσητε διὰ ταχ. ἐπιταγῆς: Ἀποστολικὴν Διακονίαν, Ἰω. Γενναδίου 14, Ἀθήνας, ἀναγράφοντες εἰς τὸ ἀπόκομμα τὸν σκοπὸν τοῦ ἐμβάσματος.—**Αἶδες.** Ἀναστ. Ἀνδρομήδαν, Ἱέρακα Ζάρακος: Ζητηθέντα βιβλία σὰς ἀπεστάλησαν μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ. Διὰ τὰ καλὰ σας λόγια θερμῶς εὐχαριστοῦμεν, καθ' ὅσον ἀποτελοῦν πηγὴν, ἐξ ἧς ἀντλοῦμεν δύναμιν εἰς τὸ ἔργον μας.—**Αἶδες.** Θεόδωρον Θεοδοσίου, Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Ἐνταῦθα: Δραχμαὶ 10 ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἀποστέλλεται σχετικὴ ἐξόφλησις ὀφειλῆς σας καὶ βιβλίον τῆς ἀρεσκείας σας.—**Αἶδες.** Κυριάκον Μίλησην, Κρανίδιον Ἑρμοῖδος: Δραχμαὶ 165 ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἀποστέλλονται ζητούμενα βιβλία μετὰ σχετικῆς ἐξοφλήσεως ὡς καὶ ἐξόφλησις συνδρομῆς σας εἰς τὸ περιοδικὸν «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι» τοῦ ἔτους 1955· εὐχαριστοῦμεν.—**Αἶδες.** Ἐφημέριον Ἐξω Λακωνίων Κρητῶς: Ζητηθὲν Μ. Ὁρολόγιον παρὰ τοῦ καθ' ὑμᾶς Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου ἀπεστάλη μετὰ σχετικῆς ἐξοφλήσεώς του.—**Αἶδες.** Κων)νον Ζίαν, Μηλίτσαν Καστοριάς: Ἱερὸς Ναὸς σας ἐνεγράφη συνδρομητῆς εἰς τὴν «Φ. Κυρίου», διὰ 50 φύλλα ἑβδομαδιαίως. Οὗτος ἐπιβαρύνεται μὲ 6 λεπτά ἕκαστον φύλλον, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν. Δύνασθε κατὰ τριμηνίαν νὰ ἐμβάσητε τὸ ἀντίτιμον. Ἀποστολικὴν Διακονίαν, (Δ)σιν Περιαιδικῶν. Ἰω. Γενναδίου 14 Ἀθήνας, ἀναγράφοντες εἰς τὸ ἀπόκομμα τῆς ἐπιταγῆς τὸν σκοπὸν τοῦ ἐμβάσματος.—**Αἶδες.** Γεώργιον Παπαθανασίου, Ἁγίον Γεώργιον Καρυστίας: Ζητηθὲν Ψαλτήριον σὰς ἐστάλη μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ· ἐπηκολούθησε λήψις ἐπιταγῆς καὶ σὰς ἐστάλη σχετικὴ ἐξόφλησις αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἡμεροδικῶν εὐχαριστοῦμεν. Ὁ κ. Γεώργιος Εὐαγ. Βάσιος ἐνεγράφη συνδρομητῆς εἰς τὸ περιοδικὸν «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι» ἀπὸ 1-7-55.—**Αἶδες.** Παν. Χιώτην, Μυτιλιὰν Λακωνίας: Ἐπιταγὴ σας 405 δραχμῶν ἐλήφθη καὶ σὰς ἀπεστάλη τὸ ὑπ' ἀριθ. 737/15-9-55 Γραμματίον εἰσπράξεως. Ζητηθέντα βιβλία σὰς ἐστάλησαν, πλὴν τῆς Παρακλητικῆς, ἐξαντηθείσης· εὐθὺς ὡς ἐπανεκδοθῆ θὰ ἀποσταλῆ ὑμῖν. Κρατοῦμεν εἰς διάθεσίν σας δραχμὰς 170.—**Αἶδες.** Μιχαὴλ Παππάν, Σίδερην Φιλιατῶν: Ὁφειλὴ σας εἰς Τ.Α.Κ.Ε. ἀνέρχεται εἰς 2.148.—**Αἶδες.** Σπυρίδωνα Νάκαν, Βαθύπεδον Ἰωαννίνων: Ζητούμενον βοηθητικὸν βιβλίον

διὰ τὸ Κατηχητικὸν σας Σχολεῖον καὶ σχετικαὶ πρὸς αὐτὸ εἰκόνες σὰς ἐστάλησαν μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ.—**Αἶδες. Δημήτ. Θεοδορίδην, Σωτήρος Θάσου**: Ἀμφότεραι ἐπιταγαὶ ἐλήφθησαν καὶ ζητούμενοι τόμοι κλπ. σὰς ἐστάλησαν δὲν φέροσθε χρεωμένους εἰς τὰ βιβλία μας.—**Αἶδες. Νικόλαον Κεφάλαν, Δαφνούλαν Ἰωαννίνων**: Παρὰ τὰς προσπαθείας μας, δὲν ἀνευρέθησαν δικαιολογητικὰ νοσηλείας σας εἰς τὸ Κεντρικὸν Τ.Α.Κ.Ε. Γράφατέ μας λεπτομερέστερον πῶς ὑπεβλήθησαν μέσφ τίνος; στοιχία ἀποστολῆς κ.λ.π.—**Αἶδες. Ἰωάννην Παπαθεοδώρου, Λάρισσαν**: Χρήματα ἐλήφθησαν καὶ ζητούμενοι τόμοι Πατρολογίας σὰς ἀπεστάλησαν μετὰ σχετικῆς ἐξοφλήσεως.—**Αἶδες. Ἐφημέριον, Βουτύρου Εὐρυτανίας**: Ζητηθεὶς χάριτις τῆς Παλαιστήνης σὰς ἀπεστάλη μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ.—**Αἶδες. Γεώργιον Κόλλιαν, Πλατάναν Κύμης**: Δραχμαὶ 30 ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἀποστέλλεται σχετικὴ ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξις· ζητούμενη ἐτέρα Ἀκολουθία δὲν ὑπάρχει.—**Πανοσιότ. Ἀρέθαν Παπασάββαν, Καρυσῆς Ἁγίου Ὄρους**: Ζητούμενον βιβλίον σὰς ἐστάλη μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ· δύνασθε νὰ λάβετε, παραγγέλλοντες, βιβλία ἐκδόσεως Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἰσραϊτικὸν εἶναι τὸ βοηθητικὸν διὰ τὸν ἱερέα καὶ διάκονον βιβλίον τῆς (Θείας Λειτουργίας). Ἰεροδιακονικὸν δὲν ἐξέδωσεν εἰσέτι ἡ Ἀπ. Διακονία.—**Αἶδες. Εὐγένιον Προβατῶν, Ἀγαφονὸς Κερκύρας**: Ἐπὶ ἐγγραφαὶ εἰς τὸ περιοδικὸν «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά» ἐγένοντο ἀπὸ 1-1-55 καὶ σὰς ἐστάλησαν σχετικαὶ ἀποδείξεις. Ὅμοιος διὰ τοὺς τρεῖς τόμους τοῦ «Ἐφημερίου» σὰς ἐστάλη σχετικὸν γραμματίον εἰσπράξεως. Ἐκκαθάρισις λησμοῦ ἀποστελλομένου δελτίου «Φωνῆς Κυρίου» ἐγένετο μόνον μέχρι τέλους Αὐγούστου ε. ἔ. τῶν μετέπειτα ἀποσταλέντων φερομένων εἰς χρέωσιν σας δὲν ὑπελογισατε ἴσως τὰ ταχυδρομικά.—**Αἶδες. Ἀγαθᾶγγελον Γεωργακόπουλον, Κορομηλιὰν Μεσσηνίας**: Εἰς τὰ βιβλία μας φέροσθε χρεωμένος μὲ 100 δραχμάς. Ἀποσταλέντα παρ' ἡμῶν ἐντυπα κατὰ Σβεριον παρ. ἔτους 1954 δὲν ἐπεστράφησαν ἡμῖν παρὰ τοῦ Ταχυδρομείου Βουφράδων Πυλίας· ζητησατέ τα, ἐπομένως, ἐκεῖθεν.—**Αἶδες. Εὐάγγελον Διομήν, Κλήμα Σκοπέλου**: Συνδρομὴ εἰς περιοδικὸν «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι» ἐλήφθη καὶ ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀρ. 32438 ἀπόδειξις διὰ τέσσαρα ἔτη. Εἶναι ἀδύνατος ἡ μετάταξις σας εἰς τὴν Γ' κατηγορίαν ἐφ' ὅσον δὲν ἔχετε πτυχίον Ἰσραϊτικῆς Σχολῆς, ἀλλ' ἀπλὴν φοίτησιν. Παράκλησιν σας ἔχομεν ὑπ' ὄψιν καὶ εἰς πρώτην μας εὐκαιρίαν ἐλπίζομεν ν' ἀνταποκριθῶμεν εἰς αὐτήν.—**Αἶδες. Ἐμμαν. Ἀγγελίδην, Περβόλια Κυδωνίας**: Δι' ἀλλαγὴν διευθύνσεώς σας δέον ἀπαραιτήτως νὰ μᾶς γνωρίσητε τὴν προηγουμένην διεύθυνσίν σας.—**Αἶδες. Ἀριστ. Χρυσικόν, Λουτρὰ Αἰδηψοῦ**: Δραχμαὶ 430 ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἀποστέλλεται σχετικὴ ἐξοφλήσις· εὐχαριστοῦμεν. Ὅμοιος σὰς ἀποστέλλονται οἱ δύο τόμοι «Φωνῆς Κυρίου» μετὰ χρεωστικοῦ. Ἀριθμὸς τυχῶν περιοδικοῦ «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά» ἐρροθυμίσθη κατὰ μῆνα εἰς πενήντα. Ὅφειλή σας δι' αὐτὰ μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου ἀνέρχεται εἰς 392 δραχμάς.—**Πανοσιολ. Ἀμβρόσιον Τσατσάνην, Ἀταλάντην**: Δραχμαὶ 300 ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἀποστέλλονται σχετικαὶ ἐξοφλητικαὶ ἀποδείξεις· εὐχαριστοῦμεν.—**Αἶδες. Ἰωάννην Νομικόν, Ποταμὸν Ἀμοργοῦ**: Δραχμαὶ 120 ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἀποστέλλονται σχετικαὶ ἐξοφλητικαὶ ἀποδείξεις· εὐχαριστοῦμεν.—**Αἶδες. Ἀναστάσιον Ἀνδρομήδαν, Ἰέρακα Ζάρακος**: Δραχμαὶ 120 ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν.—**Αἶδες. Γεώργιον Εὐαγγέλου, Στύψην Λέσβου**: Δραχμαὶ εἰκοσι ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἐστάλη σχετικὴ ἐξοφλήσις· εὐχαριστοῦμεν.—**Πανοσιολ. Κων. Παπανικολάου, Καρπενήσιον**: Ζητούμενον Ψαλτήριον σὰς ἐστάλη μετὰ σχετικῆς ἐξοφλήσεως, ὁμοίως ζητηθέντα μεταγενετέρος βιβλία ἀξίας 35 δραχμῶν σὰς ἐστάλησαν μετὰ σχετικῆς ἐξοφλήσεως.—**Αἶδες. Κων. Οἰκονόμου, Τύρναβον**: Διὰ τὴν ἀλλαγὴν διευ-

θύνσώς σας δέον ἀπαραιτήτως νὰ μᾶς γράψετε τὴν παλαιὰν διεύθυνσίν σας.—**Αἶδσο. Δημητ. Φροσύνην, Ἀγλαδορὴν** Εὐβοίας: Ἐνεγράφητε συνδρομητὴς εἰς τὸ περιοδικὸν «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά» διὰ 20 τεύχη μηνιαίως. Ἐκαστὸν τεύχος τιμᾶται 70 λεπτά, ὑμεῖς δὲ δικαιούσθε ἐκπτώσεως 20%.—**Αἶδσο. Δημητ. Χαλκιᾶν, Κάτω Ἄσσον Κορινθίας:** Ἐνεγράφητε συνδρομητὴς εἰς τὸ περιοδικὸν «Τὰ Χαρούμενα παιδιὰ» διὰ δέκα τεύχη μηνιαίως. Ἐκαστὸν τεύχος τιμᾶται 70 λεπτά, ὑμεῖς δὲ δικαιούσθε ἐκπτώσεως 20%. Πᾶν ἔμβασμα ἀποστέλλεται: Ἀποστολικὴν Διακονίαν (Δῶσιν Περιοδικῶν) Ἰω. Γενναδίου 14 Ἀθῆνας.—**Αἶδσο. Κων. Παρασκευόπουλον, Χράνοι Ἀρκαδίας:** Βάσει ἐπιστολῆς ἱεροφάντου σας κ. Τσίρη σας ἐστάλησαν δύο ἀντίτυπα «Λειτουργία Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοφθίου» μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ.—**Αἶδσο. Γεώργιον Κόλλιαν, Πλατάναν Καρυστίας:** Ζητούμενα βιβλία σὰς ἐστάλησαν μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ.—**Αἶδσο. Νικόλαον Κίτσον, Κεντρικὸν Ἄριθς:** Ζητούμενα βιβλία ἐστάλησαν ἐπ' ὄνοματι τοῦ Ἰσοῦ Ναοῦ σας μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ.—**Πανοσιολ. Χριστοφόρον Καλύβαν, Χαλκίδα:** Ζητούμενα 4 βοηθητικὰ Κατηχητικῶν Σχολείων α' κύκλου σὰς ἐστάλησαν μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ καὶ τοῦ τιμοκαταλόγου.—**Αἶδσο. Νικ. Ταβαλαρέαν, Καρδαμύλων Μεσσηνίας:** Ζητούμενα τεύχη περιοδικῶν «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά» σὰς ἀπεστάλησαν. Ὅμοίως βοηθητικὸν Μέσου Κατηχητικοῦ Σχολείου μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ. Συγχαίρομεν δι' ἐνδιαφέρον σας ὑπὲρ τῶν περιοδικῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ἐλπίζοντες διὰ θὰ ὑπερνηκίσετε πᾶν ἐμπόδιον.—**Αἶδσο. Εὐθύμ. Σαρανταέαν, Νόμα Μονεμβασίας:** Ζητούμενον βοηθητικὸν Κατηχητικὸν Σχολεῖον σὰς ἐστάλη μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ. Ἀριθμὸς φύλλον «Φωνῆς Κυρίου» ἐρρυθμίσθη κατὰ ἐπιθυμίαν σας. Ἐνεγράφητε συνδρομητὴς εἰς τὸ περιοδικὸν «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά» διὰ 25 τεύχη μηνιαίως.—**Αἶδσο. Ἀναστάσιον Μούδιον, Μακρυνίτσαν Σιδηροκάστρου:** Ὁφειλὴ σας εἰς Ἀποστολικὴν Διακονίαν ἀνέρχεται εἰς 292 δραχμαί, εἰς ὧν 10 δι' Ἡμεροδαίτην, 87 διὰ «Φωνὴν Κυρίου» καὶ 195 διὰ τὴν Παιρολογίαν ἀναμένομεν ἔμβασμά σας.—**Αἶδσο. Ἐφημέριον, Ρηχέαν Σπάρτης:** Ὁφειλὴ σας διὰ «Φωνὴν Κυρίου» ἀνέρχεται 336. Ἀριθμὸς ἀποστελλομένων φύλλον ἐτακτοποιήθη ὀριστικῶς κατὰ ἐπιθυμίαν σας.—**Αἶδσο. Σ. Πεταροῦδην, Φειδάκια Εὐρυτανίας:** Ζητούμενα δύο βιβλία «Ἱστοριῶν Παλ. Διαθήκης» σὰς ἐστάλησαν μετὰ σχετικοῦ χρεωστικοῦ. Μετ' αὐτῶν σὰς ἀποστέλλεται καὶ ἐξόφλησις ἐτέρου βιβλίου παλαιότερον ἀποσταλέντος ἐκ δραχμῶν 12.—**Αἶδσο. Χρήστον Παπαδόπουλον, Νέαν Πέραμον Μεγαρίδος:** Ὁφειλὴ σας διὰ τὸ περιοδικὸν «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά» μέχρι τέλους Σεβρίου ε. ἔ. ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 135.—**Αἶδσο. Ἰωάννην Ἀλαφάκην, Λαματιοῖαν Ρόδου:** Ἐπιστραφὲν βιβλίον καὶ ἐπιταγὴ ἐλήφθη σὰς ἀποστέλλεται σχετικὴ ἀπόδειξις. Ἀπομένει εἰς χρεώσιν σας παλαιὸν ὑπόλοιπον δραχμαὶ 9,50.—**Αἶδσο. Ἄγγελον Κοζιώρη, Βοαργένικα Πατρῶν:** Ἐπιταγὴ σας ἐλήφθη καὶ σὰς ἀποστέλλονται σχετικαὶ ἐξοφλήσεις εὐχαριστοῦμεν. Παρακαλοῦμεν ἐπανελθετε ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐπιστολῆς σας παρελθ. Μαΐου, καθ' ὅσον τοιαύτην δὲν ἀνευροσκομεν εἰς τὰ ἀρχεῖά μας παρὰ τὰς ἐρεῦνας μας.—**Αἶδσο. Ἐμμαν. Γεωργοῦδάκην, Ράμμην Χαρίων:** Ἐπιστραφὲν δελτίον μας 4205 ἐλήφθη ἀναμένομεν ἔμβασμά σας.—**Αἶδσο. Ἡλίαν Ναύτην, Κρανίδιον:** Ἐπιστραφὲν δελτίον ἐλήφθη ἀναμένομεν ἔμβασμά σας.—**Αἶδσο. Ἀντώνιον Ἀνδριαδάκην, Ἐμπρόονερον Ἀποκορώνου:** Παρακαλοῦμεν γράψατέ μας διὰ πόσα φύλλα «Φωνῆς Κυρίου» νὰ σὰς ἐγγράψωμεν συνδρομητήν. Ἀναμένομεν ἔμβασμά σας, ὡς γράψετε.—**Αἶδσο. Χρήστον Παπαχρήστου, Νεοχώριον Ἀρκαδίας:** Ζητηθεῖσα Καινὴ Διαθήκη σὰς ἐστάλη μετὰ σχετικῆς ἐξοφλήσεως.—**Αἶδσο. Σπυρ. Δ. Καρόδην, Βυρὸν**

Κερκύρας: Ἱερὸς Ναὸς σας ἐνεγράφη συνδρομητῆς εἰς τὴν «Φωνὴν Κυρίου» διὰ 30 φύλλα ἑβδομαδιαίως. Ἀντίτιμον φύλλον καὶ ἔμβασμά του, ὡς γράφετε, εἰς τὴν ἐπιστολὴν σας. Ὑπάρχουν εἰκόνας Κατηχητικῶν μιῶτα 6 δραχμᾶς ἢ σειρά, ἀποτελουμένη ἐκ 30 εἰκόνων.—**Αἶδες**. **Στυριδιώνα Ἀθανασίου**, Νέαν Ἀρτάκην Χαλκίδος: Ζητούμεναι εἰκόνας σὰς ἐστάλησαν μετὰ σχετικοῦ χροσωτικοῦ.—**Αἶδες**. **Γεώργιον Παπαθανασίου**, Ἀλωνάριον Εὐβοίας: Σὰς ἀπηντήσαμεν εἰς προηγούμενόν μας φύλλον ἡσχάσατε. Μερικαὶ καθυστερήσεις εἶναι, δυστυχῶς, ἀναπόφευκτοι κάποτε, παρὰ τὰς καταβαλλομένας προσπάθειάς. —**Αἶδες**. **Κυριάκον Μίλησον**, Κρανίδιον Ἑρμιονίδος: Ἀποσταλεῖσα ἐπιταγὴ ὑπ' ἀριθ. 571 δὲν διεσάφισεν ἂν χρήματα ἀπεστέλλοντο πρὸς ἐξόφλησιν χρέους Ναοῦ κ.λ.π. Πρὸς ἐπανόρθωσιν ἐπιστρέψατε ὑμῖν ἀποσταλέντα Ὁρολόγιον καὶ Ἀπόστολον, χρησιμοποιοῦσατε δὲ μόνον τὴν ἀποσταλεῖσαν μετὰ τῶν βιβλίων ἀπόδειξιν σημειοῦντες ἐν αὐτῇ ὅτι τὰ βιβλία ἠγοράσθησαν διὰ λογαριασμόν τοῦ Ναοῦ σας. Διὰ τὴν συνδρομὴν σας 1955 εἰς τὸ περιοδικὸν «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι» ἐξεδόθη ἢ ὑπ' ἀριθμ. 44903 ἀπόδειξις παραμένοσα εἰς τὸ ἀρχεῖόν μας.—**Αἶδες**. **Ἀναστ. Κατσιφῆν**, Ἀλλῆς Κοζάνης: Δὲν δύνασθε ν' ἀποχωρήσετε τῆς ὑπηρεσίας, παρὰ μετὰ συμπλήρωσιν τοῦ 75ου ἔτους, παρεκτός λόγου ὑγείας βεβαιουμένου ὑπὸ δύο ἰατρῶν ἐνόρκως κ.λ.π. τῇ ἐγκρίσει πάντοτε τοῦ οἴκειου Μητροπολίτου. Εἰς περίπτωσιν ἀποχωρησέως σας σήμερον, θὰ λάβετε σύνταξιν μὲν 674,30 ἐφ' ἅπαξ δὲ 3.000 δραχμᾶς, ἀποῦ ἐκκαθαρίσετε λογαριασμόν σας εἰς Τ.Α.Κ.Ε. εἰς 8 ὄψεϊτε δραχμᾶς 3.867.—**Αἶδες**. **Παναγ. Παναγιωτουνάκον**, Μαλιτσίαν Καλαμών: Ζητούμενον βοηθητικὸν διὰ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖόν σας σὰς ἐστάλη μετὰ σχετικοῦ χροσωτικοῦ.—**Αἶδες**. **Ἰωάννην Χαρισιάδην**, Μαγγάνους Ξάνθης: Ἱερὸς Ναὸς σας ἐνεγράφη συνδρομητῆς εἰς τὰ περιοδικὰ «Ἐκκλησία» καὶ «Ὁ Ἐφημέριος». Σὰς ἀποστέλλωμεν τὸν τιμοκατάλογον μὲ ὑπογραμμισμένα τὰ βιβλία, πού ζητεῖτε.—**Αἶδες**. **Δ. Γρηγορόπουλον**, Χρυσοβέργιον Μεσολογγίου: Ἱερὸς Ναὸς σας ἐνεγράφη συνδρομητῆς εἰς τὴν «Φωνὴν Κυρίου» διὰ 50 φύλλα ἑβδομαδιαίως. Οὗτος ἐπιβαρύνεται μὲ ἕξ λεπτὰ δι' ἕκαστον φύλλον, συμπεριλαμβανόμενων καὶ τῶν ταχυδρομικῶν. Ταῦτα δύνασθε νὰ ἐμβάζετε κατὰ μῆνα ἢ τριμηνίαν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς: Ἀποστολικὴν Διακονίαν (Δίσειν Περιοδικῶν) Ἰω. Γενναδίου 14 Ἀθήνας, ἀναγράφοντες εἰς τὸ ἀπόκομμα τῆς ἐπιταγῆς τὸν σκοπὸν τοῦ ἐμβάσματος.—**Αἶδες**. **Ἀθαν. Οἰκονόμου**, Δουμνοῦς Καλαβρύτων: Ζητούμενος τόμος Πατρολογίας σὰς ἐστάλη μετὰ σχετικῆς ἐξοφλήσεως καὶ μετὰ τοῦ τιμοκατάλογου. Κρατοῦμεν εἰς διάθεσίν σας δοχ. 5.—**Πανος**. **Ἀρχιμανδρίτην Μελέτ. Φωτίου**, Ρόδον: Ζητούμενοι τόμοι «Φωνῆς Κυρίου» σὰς ἐστάλησαν ἐχρῶσθητε μὲ δραχμᾶς 14.—**Αἶδες**. **Γρηγ. Μανρομάτην**, Βραγκανιώτικα Κερκύρας: Δραχμαὶ 30 ἐλήφθησαν καὶ σὰς ἀποστέλλονται σχετικαὶ ἀποδείξεις· ἀπομένει ὑπόλοιπον δραχμαὶ 12,85, ἐκ λ)σμοῦ σας εἰκόνας Κατηχητικῶν, βιβλίων καὶ «Φωνῆς Κυρίου». —**Αἶδες**. **Ἐφημέριον Φαράδων Προσπῶν**: Ζητούμενον Ψαλτήριον σὰς ἐστάλη μετὰ σχετικῆς ἐξοφλήσεως.—**Αἶδες**. **Εὐτύχιον Λαπιδάκην**, Βούσες Μεραμβέλλου Κρήτης: Δικαιοῦσθε ὑποβάλετε αἴτησιν πρὸς τὸ Κεντρικὸν Τ.Α.Κ.Ε. συνοδουμένην μὲ τὰ ἕξξις δικαιολογητικά: 1) Συνταγὰς τῆς Κλινικῆς, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἀναγράφεται τὸ ὄνομα τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἀπαραιτήτως ἡμερομηνία ἐκδόσεως. 2) Βεβαίωσιν τοῦ ἰατροῦ, ὅτι τὰ φάρμακα ἦσαν ἀπαραιτήτα διὰ τὴν νοσηλείαν καὶ ὅτι ἐχορηγήθησαν εἰς τὸν ἀσθενῆ. 3) Ἀὶ συνταγαὶ δέον νὰ θεωρηθῶσιν ἀπὸ τὸν Νομίαιρον. 4) Βεβαίωσιν τῆς οἰκείας Μητροπόλεως περὶ χρόνον τῆς νοσηλείας, δηλαδὴ ἀπὸ πότε εως πότε ἐνοσηλεύθη καθὼς καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ εἰσιτηρίου εἰς τὴν κλινικὴν. 5) Ἀπόδειξιν τοῦ Φαρμακεῖου, εἰς ἣν θὰ ἀναγράφωνται τὰ φάρμακα καὶ ἡ ἀξία των. Ζητούμενα βιβλία σὰς ἐστάλησαν μετὰ σχετικοῦ χροσωτικοῦ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΥΛΑΒ. ΕΦΗΜΕΡΙΟΥΣ

Ἡ λήξις τοῦ παρόντος ἔτους καὶ ἡ ἀναμονὴ τῆς ἐνάργεως τοῦ νέου εἶναι μίᾳ εὐκαιρίᾳ διὰ νὰ δεῖξετε ἄλλην μίαν φορὰν καὶ νὰ ἐντείνετε τὸ ἐνδιαφέρον σας διὰ τὴν διάδοσιν τῶν ἐντύπων τῆς Ἐκκλησίας μεταξὺ τοῦ πνευματικοῦ σας ποιμνίου.

Τὸ οἰκογενειακὸν Περιοδικὸν «ΤΟ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ», τὸ ὁποῖον συμπληρῶνει ἤδη τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του, εἶναι ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὸν Ἐφημέριον, ποὺ θέλει νὰ βοηθήσῃ τοὺς Ἐνορίτας του εἰς τὴν γενικὴν πνευματικὴν των κατάρτισιν.

Τὸ παιδικὸν Περιοδικὸν «ΤΑ ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ», τὸ ὁποῖον ἐπίσης συμπληρῶνει τώρα τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του, ἠμπορεῖ νὰ βοηθήσῃ κάθε Ἐφημέριον, ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ δώσῃ εἰς τὰ παιδιά τῆς Ἐνορίας του ἐν ἐποικοδομητικὸν καὶ ψυχαγωγικὸν συγχρόνως χριστιανικὸν ἀνάγνωσμα.

Τὸ ἐβδομαδιαῖον φυλλάδιον «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ποὺ εἰσέρχεται εἰς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἐκδόσεώς του, δὲν πρέπει νὰ λείψῃ καμμίαν Κυριακὴν ἀπὸ κανένα Ναὸν καὶ δὲν πρέπει νὰ περάσῃ Κυριακὴ, χωρὶς νὰ σταλῇ εἰς τὸ σπίτι ἐκείνων, ποὺ διὰ ὁποιοδήποτε λόγον δὲν ἔχουν, τυχόν, ἐκκλησιασθῆ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Αὐτὸ θ' ἀναπληρώσῃ τὸ κήρυγμα, ὅπου δὲν γίνεται, θὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐπίδρασίν του, ὅπου γίνεται καὶ θὰ ὑπενθυμίξῃ τὸν σύνδεσμον μὲ τὸν Ναὸν τῆς Ἐνορίας των εἰς τοὺς Χριστιανούς, τοὺς ὁποίους θὰ διαφωτίξῃ καὶ θὰ κατατοπίξῃ εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ὀρθὴν χριστιανικὴν ζωὴν.

Παρ' ὅλας τὰς ἐν τῷ μεταξὺ ἀδείσεις τῶν ὑλικῶν καὶ τῶν ἐργατικῶν, αἱ Συνδρομαὶ τῶν Περιοδικῶν αὐτῶν τῆς Ἐκκλησίας θὰ παραμείνουν καὶ διὰ τὸ νέον ἔτος αἱ ἴδιαι, ἦτοι:

Διὰ «Τὸ Χαρούμενο Σπίτι», ἡ ἐτησίᾳ συνδρομὴ δοχ. 30, μὲ προπληρωμὴν δοχ. 15 διὰ τὴν πρώτην ἐξαμηνίαν. Διὰ τοὺς Κληρικόνους ἡ ἐτησίᾳ συνδρομὴ εἶναι καὶ πάλιν δοχ. 20.

Διὰ «Τὰ Χαρούμενα Παιδιά», ἡ ἐτησίᾳ συνδρομὴ δοχ. 8 προπληρωτέα. Αἱ Ἐνορίαι δύνανται νὰ προμηθεύωνται κάθε μῆνα ὅσα τεύχη χρειάζονται, πρὸς 70 λεπτὰ ἕκαστον.

Ἡ «Φωνὴ Κυρίου» στέλλεται πρὸς πάντα Ἐφημέριον, ὁ ὁποῖος ζητεῖ ὀρισμένον ἀριθμὸν φύλλον, πρὸς 6 λεπτὰ ἕκαστον, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἐξόδων ἀποστολῆς. Τὴν δαπάνην δύναται νὰ καταβάλλῃ ὁ Ναός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ διανέμεται τὸ φύλλον δωρεὰν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα, κάθε Κυριακὴν, καὶ εἰς τὰς οἰκίας τῶν μὴ ἐκκλησιαζομένων, τυχόν, ἐνοριτῶν.